

Ο ΤΥΦΛΟΠΌΝΤΙΚΑΣ

περιοδικό που εκδίδεται στα γιάννενα

ΑΝΟΙΞΗ 87

Τεύχος 7 δρχ. 150

Ο τυφλοπόντικας

Διευθύνεται από τη καλή μας διάθεση.

Υπεύθυνος έκδοσης: Δημήτρης Λέννας

Ζωγράφου 40, Γιάννινα

Τα ενυπόγραφα κείμενα εκφράζουν κατ' αρχάς προσωπικές απόψεις

...ζει εντός της γης εις στοάς τας οποίας ανασκάπτει δια των πτυαριοειδών ανασκαπτικών προσθίων ποδών του... τρέφεται δε κυρίως εξ εντόμων και καμπών, αλλά και εις βάρος βατραχιών, μυών, σκωλήκων, κοχλιών κ.ά., τους οποίους συλλαμβάνει την νύχτα εξερχόμενος εκ της κρύπτης του... Τον χειμώνα δεν αποναρκούται όπως άλλα εντομοφάγα, αλλά κατέρχεται βαθύτερον εις το έδαφος.

Μπορεί να μοιάζει ξαφνικό αυτό το τεύχος αλλά δεν είναι. Η χρονική απόσταση απο το προηγούμενο, έδειξε τη δυσκολία για συχνότερες εκδόσεις όπως και ότι είναι μάταιο να αναπληρώνονται τα κενά που έχουν αφήσει οι συνεργάτες που έχουν φύγει απο τα Γιάννενα. Έτσι η έκδοση του τυφλοπόντικα τουλάχιστον με τη μορφή περιοδικού, τερματίζεται. Βεβαία η διάθεση βρίσκεται, τυφλοπόντικες υπάρχουν και είναι σίγουρο ότι κάποια άλλη υπονομευση θα εκδηλωθεί.

Είπαμε λοιπόν να γράψουμε σ' αυτό το τεύχος

μερικά απ' αυτά που μας καινε και να ανοίξουμε κουβεντούλα μερικοί απ' όσους έχουμε ασχοληθεί μ' αυτό το περιοδικό.

Η ανάγκη να βγει το τεύχος στα Γιάννενα και η εκτεταμένη ύλη που διαμορφώθηκε μας οδήγησε στη χρήση μικρότερων γραμμάτων και στην αύξηση της τιμής, για πρώτη φορά μετά απο 3 χρόνια

Και μια παράκληση. Κοιτάχτε να πάτε αυτό το τεύχος στα πιο ανύποπτα μέρη. Έτσι, για ένα γεια χαρά σε φίλους και γνωστούς που πέρασαν δίπλα μας ή μαζί μας και τώρα είναι κάπου μακριά.

ΚΡΙΚΟΣ

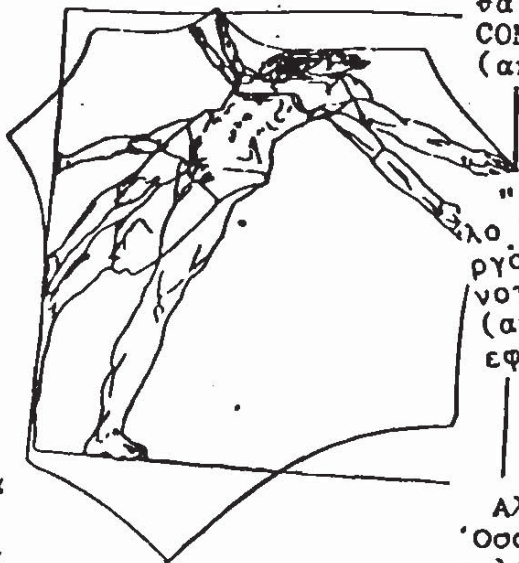
ΚΡΙΚΟΣ: οργάνωση ηπειρωτών και βορειοηπειρωτών ομογενών της Αμερικής. Δεν ξέρουμε και πολλά περί του συλλόγου. Αλλά φήμες τον φέρουν να στηρίξει και να διαμορφώσει τη γέννηση της εδώ ιατρικής. Ξέρετε τι σημαίνει αυτό για μιά νεογέννητη σχολή; Μάλιστα προτάθηκε στο εργαστήριο Βιοχημείας να φέρει το όνομα Αθηναγόρειο με αντάλλαγμα δωρεάν υλικό - πράγμα που ευτυχώς δεν έγινε.

" Η ΑΠΟΧΑΛΙΝΩΣΗ που παρατηρείται σε μεγάλα τμήματα της νεολαίας προμηνύει μιά καθοδική, όχι ανοδική πορεία του λαού και Έθνους... Οι εστίες μόλυνσης, που απλώνονται συνεχώς, σαν μιά κηλίδα λάδι, πρέπει ν' αντιμετωπιστούν άμεσα και δραστικά. Δραστικά που σημαίνει με νυστέρι και χειρουργείο, όχι με ευχολόγια και ιατρικές παροτρύνσεις" (απο τον τύπο)

Μη φάχνετε, θεσεις και γυναίκες" προτασεις του "αριστερού" (περιοδικό Γυναίκα τευχ. κοινωνιολόγου Βασίλη Φίλια. 956)

ΔΙΑΙΤΑ

Θέλετε να ξεχάσετε τι σημαίνει να σε λένε ο "χοντρός"; Ακολουθείστε ένα δοκιμασμένο παράδειγμα: 30 κιλά σε 6 μήνες. Δεν είναι απίστευτο; Αν ενδιαφέρεστε, ρωτήστε για περισσότερα στο Παν/μιο, 2^ο Σοφο στον φιλοσοφικό Τομέα.

" Ηεσσαλονίκη: Νενήντα δυο ανάπηροι συνδικαλιστές και επιστήμονες, ... σε διακήρυξη τους τονίζουν ότι στηρίζουν την κυβέρνηση της Αλλαγής. Καλούμε" προσθέτουν "κάθε ανάπηρο και κάθε γονιό ανάπηρου να στηρίξει την κυβέρνηση" (απο τον προεκλογικό τύπο)

" Δημιουργούμε τη "γενιά των ανθρώπων" που θα συνεργάζεται με τους COMPUTERS" (απο διαφήμιση)

" Επικίνδυνο και ύπουλο το σοβιετικό ραδιενεργό νέφος κινείται τώρα νοτιοδυτικά... " (απο γιαννιωτική δεξιά εφημερίδα)

το δόγμα

Αλήθεια, τι ειρωνεία. Όσο κι αν αποδιώχνεται η λέξη δόγμα από τους κύκλους της πολιτικής, της κουλτούρας, τόσο φέρεται να εκφράζει σωστά την αντίληψη για την άμυνα. Είναι μιά λέξη που έρχεται να συνδηλώσει απόψεις για την άμυνα, δογματικών και αντιδογματικών αστών, αντιδογματικών αριστερών, αντιδογματικών σοσιαλιστών κ.λ.π. Ο όρος δόγμα είναι συνεπής με κάθε σχετικό του στρατού. Εκφράζει τις εθνικές έννοιες, τα εθνικά μας προστάγματα.

" Όλη η κοινωνία παλεύει για να αποδείξει τον αντιδογματικό της χαρακτήρα. Στο στρατό όμως και στην άμυνα, το δόγμα είναι αρετή. Και μάλιστα όταν φέρεται σαν "νέο δόγμα".

η αλλαγή στα δόγματα συνεχίζεται.

" Ανακοίνωση συνδυασμού Λάμπρου Τσίκα: Δημοκράτες και δημοκράτισσες. Για τη μετάβαση σας με λεωφορείο στον Πύργο Ηλείας, τηλεφωνείτε στο τηλ. 3604563".

" Αποβιςμηχάνιση, αυταρχισμός, πολιτική παρακμή ή αναζωογόνηση, εκδημοκρατισμός και πολιτιστική αναβαθμιση;" (απο τίτλο άρθρου στο κυριακάτικο βήμα).

" ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ πήραν 45.000 απο συρτάρι... (απο τον προεκλογικό τύπο) (απ' τον τύπο) Έτσι ακριβώς η είδηση. Με κεφαλαία μάλιστα. Οπως λέγανε κάποιοι Εβραίοι κ.λ.π.

η καρδια

"Κι όμως η καρδιά χρειάζεται λίπη"

(απ' τον τύπο)

Ναί, φαίνεται νάναι αλήθεια. Οι καρδιακές παθήσεις μπορεί να προέρχονται από την έλλειψη των απαραίτητων λιπαρών οξέων. Όλη η μανία της ιατρικής που επέβαλλε στην κοινωνία το στρες και το άγχος του θανάτου, αποδεικνύεται τουλάχιστον ως μία υπερβολή. Τόσα χρόνια, φορτωμένοι με τη ντροπή και τον φόβο των λιποφύων τροφών που με δέος καταβροχθίζαμε, λέτε τώρα να γίνουν όλα μιά ανάμνηση; Η σύγχρονη ιατρική ενώ καταδίκασε την κοινωνία σε μιά λιποφοβική νεύρωση, τώρα ανακαλύπτει την ίδια της την υπερβολή. Χιλιάδες γιατροί, διαιτολόγοι, κ.λ.π., έχουν ήδη πλουτίσει γράφοντας και συνθέτοντας τα στοιχεία αυτής της λιποφοβικής νεύρωσης.

Κι όχι μόνο λιποφοβικής. Εκατομμύρια ανθρώπων έχουν ξοδέψει άπειρα χρήματα για να εξαγνισθούν από την "ύβρι" για την ζωή, που αποτέλεσαν τα καταραμένα γραμμάτια λίπους των τροφών τους. Εκατομμύρια ανθρώπων του "πολιτισμένου" κόσμου τρέχουν καθημερινά γύρω από πλατείες, τετράγωνα, γήπεδα με σκοπό να καύσουν το φοβικό τους λίπος. Ένα είδος παγανιστικής τελετής για να ξεοκιστεί στη πυρά των μαγικών θερμίδων ο φόβος του θανάτου.

Η επιστήμη όμως προοδεύει και εξελίσσεται.

Όλα αυτά μπορεί να αποτελούν κάποτε μιά ευχάριστη ανάμνηση μπροστά σε κείνο που η σύγχρονη ιατρική μας επιφυλάσσει.

Δημήτρης Λέννας

περι Δ.Σ.

"Η παιδεία, συνολικά, είναι ο κυρίαρχος ιδεολογικός μηχανισμός του κράτους μέσα από τον οποίο γίνεται η κοινωνική κατάταξη. Επιτελική θέση στην όλη λειτουργία παίρνει το Παν/μιο....."

Ένα βασικό σημείο της αυταρχικής εκσυγχρονιστικής πολιτικής της Κυβέρνησης (της Ν.Δ) είναι η εντατικοποίηση. Εντατικοποίηση είναι το μέσο με το οποίο η άρχουσα τάξη επιχειρεί την αποδιοργάνωση των γραμμών του Φ.Κ..

Η τάση αποπολιτικοποίησης ανέρχεται επικίνδυνα μέσα στις φοιτητικές μάζες... Έτσι η υπερψήφιση αντιδεξιών παρατάξεων στις εκλογές, δεν είναι αποτέλεσμα πολιτικοποιημένης συνείδησης στάσης απέναντι στη Δεξιά και την πολιτική της, αλλά παράδοση. Μιά τέτοια στάση, όσο θα αναδειχнется κυρίαρχη θα οδηγεί στη μείωση της ενεργής συμμετοχής των φοιτητών και στη εναπόθεση της λύσης των προβλημάτων τους σε μηχανισμούς που θα δρουν εν ονόματι των συμφερόντων τους.....

Όχι, όχι. Το παραπάνω κείμενο δεν είναι κανένα θεωρητικό κείμενο α.νένταχτου συγγραφέα. Ούτε προκήρυξη των αριστερών συσπειρώσεων. Είναι απλά ενδεικτικό απόσπασμα από τον απολογισμό του Δ.Σ. Ιατρικής τη χρονιά 80-81. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι τότε τα Δ.Σ ήταν επί πολιτικά, περισσότερο αντιγραφειοκρατικά κ.λ.π. "Όχι, απλά η καταγραφή και μόνο βοηθά να βγουν χρήσιμα συμπεράσματα για κείνα που τότε ήταν προβλήματα και τώρα πραγματικότητα

E.S.E.A.N.

Κυκλοφορεί και στα Γιάννενα, το κείμενο της Επιτροπής Σωστής Ενημέρωσης Αντιμετώπισης των Ναρκωτικών (Ε.Σ.Ε.Α.Ν) για τη συλλογή υπογραφών.

Η Κυβέρνηση φέρνει αυτό τον καιρό στη Βουλή το νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά "μεταγλωττίζοντας" τον Χουντικό νόμο 743/70, που με το γνήσια κατασταλτικό του περιεχόμενο έφερε και στη χώρα μας τη χρήση ηρωίνης σε τόσο υψηλά επίπεδα" δηλώνει η Ε.Σ.Ε.Α.Ν.

Έχοντας την άποψη ότι η μάστιγα των ναρκωτικών δεν μπορεί να λυθεί με κανένα κατασταλτικό μέτρο, καθότι υπάρχουν βαθύτερα κοινωνικά αίτια, που την προκαλούν ζητάμε:

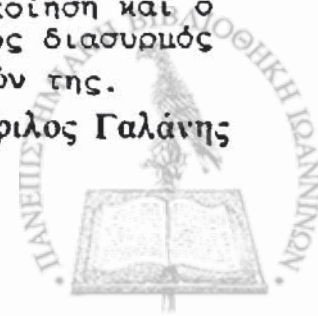
α. Να αποσυρθεί το αυταρχικό Σ.Ν, που εκτός των άλλων βάζει σε κίνδυνο και τις ελευθερίες των πολιτών με σκοπό τη πλατιά συζήτηση του στους

κοινωνικούς χώρους και στα κρατικά μέσα ενημέρωσης.

β. Νομοθετικό διαχωρισμό των διαφόρων ουσιών.

γ. Αποποινικοποίηση της χρήσης όλων ψυχοτρόπων ουσιών και ιδιαίτερα της κάνναβης για να σταματήσει επιτέλους η εγκληματικοποίηση και ο κοινωνικός διασυρμός των χρηστών της.

Θεόφιλος Γαλάνης

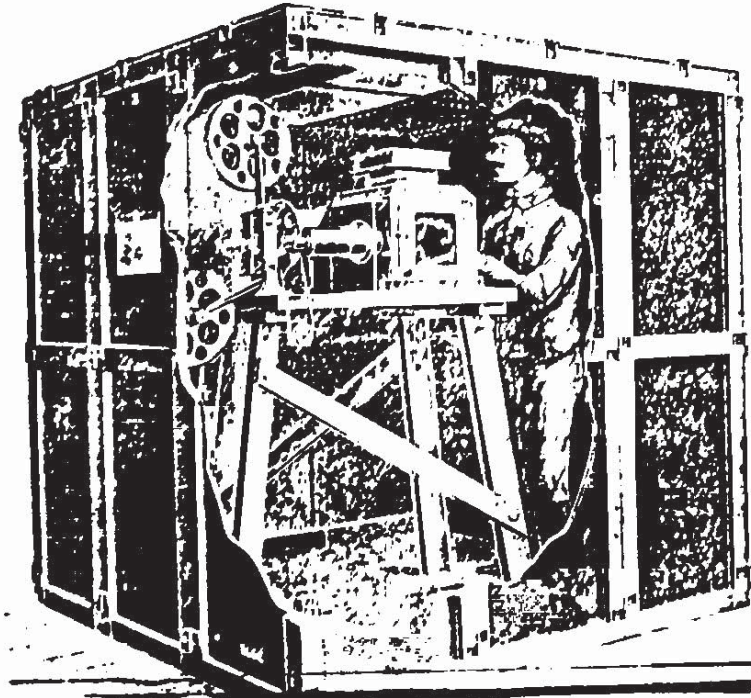
ΕΞΟΥΣΙΑ: ΛΕΞΕΙΣ-ΕΙΚΟΝΕΣ

Σύμφωνα με ανακοίνωση της Ασφάλειας Θεσ/νίκης, "συγκροτήθηκε ειδική διωκτική ομάδα αστυνομικών για την εξάρθρωση πειρατικών ραδιοσταθμών της πόλης". Συνελήφθησαν οι υπεύθυνοι 24 σταθμών. Οι υπεύθυνοί των σταθμών παραπέμφθησαν στο αυτόφωρο και εναντίον των υπολοίπων ασκήθηκε ποινική δίωξη.

Το περιστατικό αυτό φανερώνει την προσπάθεια της εξουσίας να φιμώσει και να χειραγωγήσει κάθε φωνή που ξεφεύγει από το κρατικό έλεγχο και πληροφορεί εναλλακτικά τους πολίτες.

Η ενημέρωση έγινε βιομηχανία και το κυριότερο από τα αγαθά. Όταν η οικονομική δύναμη μετατοπίζεται από αυτόν που έχει στα χέρια του τα μέσα παραγωγής σ' αυτόν που έχει στα χέρια του τα μέσα ενημέρωσης που είναι καθοριστικά για τον έλεγχο των μέσων παραγωγής, το πρόβλημα της αλλοτρίωσης αλλάζει νόημα. Η μονοπώληση και ο συγκεντρωτισμός των μέσων μαζικής παραγωγής, είτε είναι κρατικά είτε ιδιωτικά, είναι στην υπηρεσία της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της κοινωνικής αδικίας. Η διάκριση πομπού-δέκτη αντικατοπτρίζει τον διαχωρισμό ανάμεσα σε παραγωγούς και καταναλωτές, ανάμεσα σε εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους.

Η τηλεόραση, με τη με-τάδοση εικόνων και του ι-ποβαθμισμένου λόγου που λειτουργεί συμπληρωματικά προς την εικόνα, δημι-ουργεί μια ψευδαίσθηση

"αντικειμενικότητας", ε-λεγειδή ακριβώς η εικόνα λειτουργεί "αντικειμενικά". Ένα γεγονός όμως μπο-ρεί να ερμηνευθεί και να ρουσιασθεί με περισσότε-ρους από ένα τρόπους, η αλήθεια δεν είναι έτσι μόνο μία και μοναδική, η "αντικειμενικότητα" εί-ναι ένας μύθος.

Η αριστερά, αντί να αμ-φισβητεί το μύθο της "αν-τικειμενικότητας", αντί-θετα αγωνίζεται γι' αυτή, αποκρύβοντας έτσι τη φύ-ση των μ.μ.ε. σαν ιδεολογι-κό μηχανισμό του κράτους και ενισχύοντας το αστι-κό ιδεολόγημα της "αντι-κειμενικότητας".

Με το να αρνούμαστε τη μονοπώληση των μ.μ.ε. α-πό το κράτος, δεν σημαί-νει ότι εμποδίζουμε την αναπαραγωγή της αστικής

ιδεολογίας και του κρατι-κού λόγου που περνά μέσα απ' αυτά. Αυτό γίνεται μό-νο με τη δημιουργία και οργάνωση μηχανισμών και δικτύων αντιπληροφόρησης έτσι ώστε το παθητικό ά-τομο-δέκτης να μπορεί να γίνεται ενεργητικό και να αντιδρά στις διαφορε-τικές πληροφορίες που δέ-χεται.

Η ελεύθερη ραδιοφωνία και η υπέρβαση της διά-κρισης πομπού-δέκτη έχει σαν στόχο να δώσει τον λόγο σ' αυτούς που δεν τον έχουν.

Χρήστος Αλεξόπουλος

«αιθεροβαμονες»

Όταν πριν δύο χρόνια κάποιοι "αιθεροβάμονες" αριστεροί φοιτητές φωνάζανε "τέρμα-τέρμα στις εκτονώσεις, εμπρός για κατλήψεις και διαδηλώσεις εν τη βασιλεία της κοιωνικής ειρήνης του "σοσιαλιστικού" ΠΑΣΟΚ, πολλοί είχαν πει πως ήταν ένα ακόμα μαξιμαλιστικό σύνθημα από τα πολλά που ακούστηκαν από τα πάλα ποτέ δυναμικό Θ.Κ.

Σήμερα που η ταξική πόλωση έχει φτάσει σε υψηλά επίπεδα και οι φοιτητ. κι εργατικές κινητοποιήσεις διαδέχονται η μία την άλλη, αυτό το σύνθημα γίνεται από όλο και πιο πλατιά στρώματα επιτακτικό.

Και θα αναφέραμε σαν παράδειγμα την κατάληψη του Μαθηματικού στην πόλη μας με αφορμή το εξεταστικό, που μπορεί να αναδειχθεί σαν αιχμή από αριστερούς φοιτητές κι άλλων σχολών στην πάλη τους για ένα μη πειθαρχημένο εντατικοποιημένο Πανεπιστήμιο. Θα θέλαμε να υπενθυμίσουμε προς κάθε μεριά ότι οι φωνές που αμφοβητούν και μάχονται για μια σύγχρονη ρι-

σοσπαστική αριστερά δεν έπαψαν να υπάρχουν.

Το αποδεικνύει η κατάληψη του Μαθηματικού που έγινε με πρόταση της Αριστερής Συμπίρωσης Μαθηματικού. Βέβαια η κατάληψη μπορεί να έσπασε, αλλά χρειάστηκε να συναπιστούν όλες οι παρατάξεις (ΠΣΚ, ΔΑΠ, ΠΑΣΠ) για να σταματήσει.

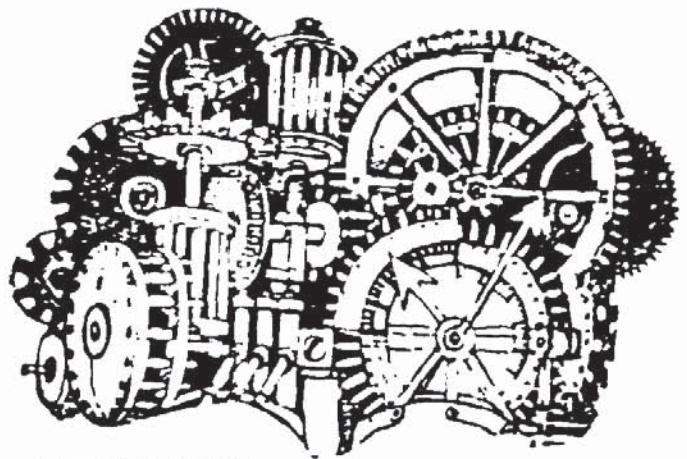
Αυτό που πρέπει να κρατήσουμε είναι ότι όλο και πιο πολλοί νέοι φοι-

Το πρόσφατο πυρηνικό ατύχημα και οι αποτυχίες για τον αφοπλισμό φέρουν το ζήτημα της ειρήνης αδιάσπαστο με κείνο του αντιπυρηνικού και οικολογικού αγώνα. Είναι αλήθεια ότι λιγοί μιλούν υπέρ του πολέμου. Αυτό όμως μπορεί να σημαίνει ότι η ειρήνη αποτελεί ενδεχόμενο μιας άλλης διανομής των εξοπλισμών κάποιων κρατών έως και τρόπος για την διατήρηση των καταπιεστικών συνθηκών κάποιων συστημάτων. Σε μια τέτοια ειρηνική ενέργεια δεν μπορεί να είναι ειρηνική γιατί εξυπηρετεί τα ψυχροπολεμικά αυτά σχέδια και τις επιλογές των συστημίων.

Οι αντιδρούν με τον ένα ή άλλο τρόπο στη ρομποτικοποίηση τους και πολιτικοποιούνται με διαφορετικό τρόπο βέβαια από ότι παλιά.

Ας ελπίσουμε ότι τα επόμενα χρόνια η φωνή των ανένταχτων αριστερών σχημάτων θα είναι τόσο δυνατή που θα πρέπει όλοι μαζί (Κνίτες, Πασόκοι, Δεξιοί) να συνασπίζονται για να αντιμετωπίσουν τη ριζοσπαστική νεολαία. Ο καιρός θα το δείξει.

Θεόφιλος Γαλιάνης

πυρηνική ειρήνη

ρήνη είναι σαφές ότι η πυρηνική ενέργεια μπορεί να λέγεται και ειρηνική.

Στην οπτική όμως όπου η ειρήνη είναι μια αντιμικταριστική στάση και αντιπολεμικό κίνημα ο άνθρωπος μοχλός που αμύνεται των στρατιωτικο-πολεμικών σχεδίων, τότε τα πράγματα αλλάζουν. Τό-

Η πυρηνική ενέργεια αποτελεί μια νέα πολιτική του συστήματος. Εκτός από την ενέργεια εκείνο που παράγεται είναι μια κοινωνική ηθική άγνοια και ανοχή που δίνει το δικαίωμα αυτού μισής σε επιλογές των πολιτικών εξουσιών με την παράλληλη εμπέδωση προωθημένων κοινωνικών πρακτικών όπως η νέου τύπου αστυνόμευση, ο επισημονικός ολοκληρωτισμός κ.λ.π.

Το κεφάλαιο κτίζει μια νέα μορφή εξέλιξης ενώ ο άνθρωπος παίζει την ζωή του. Για άλλη μια φορά έχουμε μια πλήρη αντίθεση του συστήματος με τον άνθρωπο. Γι αυτό και η εποχή μας δεν ανήκει στην τεχνολογική επανάσταση αλλά στην επανάσταση των νέων σκλάβων από τις νέες αλυσίδες τους.

«Τ»

ελευθερη ραδιοφωνια;

Ιδρύθηκε και στη χώρα μας τμήμα για τους ελεύθερους ραδιοφωνοατζήδες. Είναι τμήμα της Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας Ελευθέρων Ραδιοσταθμών (Ε.Ο.Ε.Ρ.) που περιλαμβάνει ραδιοσταθμούς από την Ισπανία, Γαλλία, Μεγάλη Βρετανία, Βέλγιο, Ελβετία, Ελλάδα.

Σύμφωνα με τις βασικές αρχές της "τα ελεύθερα ραδιόφωνα πρέπει να συμβάλλουν στην έκφραση των κοινωνικών και μορφωτικών κινημάτων μέσα απ'τη διαφοροποίηση τους, και να προωθήσουν κάθε πρωτοβουλία που τείνει προς την ειρήνη, τη φιλία ανάμεσα στους λαούς, την επέκταση της δημοκρατίας..." όπως επίσης ότι "η ανεξαρτησία των ελεύθερων ραδιοφώνων δεν πρέπει ν' απειληθεί απ' την πολιτική ή την οικονομική εξουσία.

Τα ελεύθερα ραδιόφωνα έχουν σα στόχο να δώσουν το λόγο σ' αυτούς που δεν τον έχουν".

Επίσης πρέπει να υπογραμμίσουμε, λέει η Ε.Ο.Ε.Ρ., "ότι η ιδιαιτερότητα και η ιστορία των ελληνικών επιβάλλουν ιδιαίτερα προσοχή στα θέματα: α) την προστασία της ύπαρξης και της ελευθερίας των ερασιτεχνών. β) της ισχύος των ραδιοσταθμών, ώστε να μην παρατηρηθούν τα θλιβερά φαινόμενα που γνώρισε η Γαλλία, δηλ. ο άγριος ανταγωνισμός σ' αυτό το επίπεδο κι ο αργός θάνατος των μικρών. Απ' την άλλη πλευρά, η υπέρ το δέον αυστηρή οριοθέτηση της ισχύος μπορεί να προκαλέσει την αφυδάτωση των σταθμών απ' την ανυπαρξία κοινού γ) το θέμα της επιλογής

σχημάτων οργάνωσης των ραδιοφώνων (συνεταιριστικο-εναλλακτικό-εμπορικό κλπ.) δ) στα θέματα της διασφάλισης, των εσόδων γενικά, η νομοθέτηση πρέπει να γίνει με τρόπο ώστε να μη δώσει όπλα μόνο στους ισχυρούς. Ακόμη η Ε.Ο.Ε.Ρ. δηλώνει πως η μονοπώληση κι ο συγκεντρωτισμός των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και της πληροφορικής, είναι στην υπηρεσία της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της κοινωνικής αδικίας σ' όλο τον κόσμο.

Νομίζουμε ότι σήμερα, είναι περισσότερο από άλλοτε επιτακτικό να αρχίσει διάλογος και συγκρότηση σε κάποιο ενιαίο σχήμα των ραδιοφωνοατζήδων, γιατί, παρά τις δηλώσεις της κυβέρνησης

για θεσμοθέτηση της ελευθερίας των ερτζιανών βλέπουμε να συγκροτείται ειδική διωκτική ομάδα αστυνομικών για την εξάρθρωση των ερασιτεχνικών ραδιοσταθμών στη θεσ/νίκη, όπως ανακοινώθηκε μέσω του τύπου. θεωρούμε ότι θα πρέπει να υπάρξει πίεση από όλους τους ερασιτέχνες, γιατί η κρατική εξουσία θα προσπαθήσει να σβήσει κάθε άποψη που την αμφισβητεί και εναλλακτικά πληροφορεί τους πολίτες.

Θεόφιλος Γαλιάνης

παραποίηση ιστορίας

Στο περιοδικό "το ΚΑΠΑ" (=τεύχος), υπάρχει ένα κείμενο που επιχειρεί να παραποιήσει ουσιαστικά τα γεγονότα, τις συνθήκες και τις πολιτικές αποφάσεις που πάρθηκαν για τον ένοπλο αγώνα ενάντια στους Αγγλους ιμπεριαλιστές και την ελληνική αστική τάξη.

Γράφει ο Γ. Λαμπάτος: "Το έργο του αγώνα (θα έπρεπε να ακολουθήσει το ΚΚΕ) για ομαλή δημοκρατική εξέλιξη, που αναμφισβήτητα θα συνοδεύταν, μπροστά στην επιθετικότητα του ταξικού αντιπάλου, με σοβαρές θυσίες και απώλειες θέσεων, ή το έργο της ένοπλης σύγκρουσης, που συνεδίετα με άτεγκτη ψυχρή λογική έσπρωχναν οι αγγλοαμερικάνοι ιμπεριαλιστές και οι υποτακτικές σ' αυτούς ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις; Αυτό ήταν νομίζουμε το δίλημμα του αντιμετώπιζε το ΚΚΕ..." και πιο κάτω "αρνείται να δει (το ΚΚΕ) ότι η επιλογή της ένοπλης πάλης στοίχισε ακριβά στο λαϊκό κίνημα, ότι το απομόνωσε από πλατείά λαϊκά στρώματα, που αποδέχονταν την πολιτική του για δημοκρατική εξέλιξη και έτσι οι δυνάμεις του λαϊκού κινήματος άρχισαν τον ένοπλο αγώνα, σοβαρά εξασθενημένες".

Τί να πρωτοπεί κανείς το να επιχειρεί η δεξιά και κάποιος νεόκοπος σχολιαστής της να πείσει ότι η επιλογή της ένοπλης σύγκρουσης μπορούσε να αποφευχθεί κι ότι το κύριο βάρος της ευθύνης το φέρνουν οι κομμουνιστές, νομίζουμε πως θα ήταν ουσιαστικό. Αλλά το να μιλάει κάποιος που υποτίθεται είναι α-

ριστερός, και να επιχειρηματολογεί υπέρ μιας συμβιβαστικής λύσης με την τότε κατάσταση πραγμάτων, νομίζουμε ότι πάει πολύ. Στάνει π.α με τις παραποιήσεις σας: "Τα κομμουνιστικά κόμματα που, πρώτη φορά στην ιστορία του κόσμου ο Μαρξ τα όπλισε με επισημονικά μέσα για να κατανοούν την ιστορία, .. εμφανίζονται ανίκανα να γράφουν με μαρξιστικό τρόπο τη δική τους ιστορία - κυρίως όταν τους ξεφεύγει από τα χέρια" λέει ο Δ. Αλτουσέρ.

Έχουμε την άποψη ότι εδώ υποτιμάται το ίδιο το λαϊκό κίνημα εκείνης της εποχής, που με τη ζωντάνεια και τη δυναμική του, ουσιαστικά επέβαλλε και στην ίδια ακόμη την ηγεσία του ΚΚΕ την ένοπλη πάλη. Αλλάστε, το λαϊκό κίνημα έβαλε ζητήματα ανατρεπτικά για την ίδια την κοινωνία, όπως ο λαϊκός στρατός, η δικαιοσύνη του λαού κ.ά.

Τέτοιες απόψεις όπως του Γ. Λαμπάτου, προσπαθούν να σβήσουν μονομιάς τη λαϊκή επανάσταση του '45 - '49 αντικαθιστώντας την με τη ρεφορμιστική θέση της συνεργασίας και του συμβιβασμού με τους Αγγλους και τους δεξιούς.

Είναι ολοφάνερη, νομίζουμε, η γραμμή της εθνικής ενότητας, στρατηγική που, αν και μετά από πολλά χρόνια, εξακολουθούσε να υποστηρίζει το ΚΚΕΕΣ, μη έχοντας κατανοήσει την ίδια του την ιστορία.

LIBRE

Ίσως να μην ήταν πολύ διασπασμένο. Πάντως το Νοέμβρη συγκροτήθηκε στη κόλη μας, εκιτροπή αλληλεγγύης στη Νικηράγους. Έτσι έγινε στο Παλλάδιο, στις 18/11, εκδήλωση, με προβολή ενημερωτικού ειλουιλίου του πρόξενου στο Ειλάνο της Νικηράγους, υπεύθυνο σε κανερωχητίκεδής καμπάνιαση Νικηράγους: ρέκει να εκιζήσει, ΞΕΡΣΜ ΕΝΙΣΩ. Την εκδήλωση χιιρέτησαν εκπρόσωποι νεοαιώνιοι πένες κ νύν διπάρχοι Ιωαννίνων κ.λ.κ. «Τ»

Ηλίας Πέλεκας

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΧΩΡΟΣ

Ξεπερνώντας μιά πρώτη αντίδραση πολλών, όπως, "ε, και τι έγινε;" για το τέλος της έκδοσης, ας επιχειρήσουμε με χαλάρωση και αυτοσυγκέντρωση να σταθούμε σε μερικά απ' αυτά που αποτέλεσαν τον τριετή Τυφλοπόντικα. Όχι μόνο για να περι-αυτολογήσουμε, ούτε για να απο-χαιρετήσουμε με θλίψη την έκδοση κλείνοντας, με το στερεότυπο "εμπρός για νέους αγώνες". Ίσως αίτιο να είναι η αδιάφανη σχέση περιοδικού-γράφοντα. Ίσως, γιατί πάντα θα είναι ένα αίνιγμα εγκληματικής φύσεως, η σχέση γράφοντα-αναγνώστη, και μάλιστα σε μιά μη επαγγελματική έκδοση. Σ' αυτές τις σχέσεις κατοικήσαμε λοιπόν, ημείς και υμείς. Απλοί χρήστες είμαστε, αναγνώστες και γράφοντες. Τέτοια η αρχή, τέτοιο το τέλος.

Διώρυγα, ισθμός, διάβαση, μυστικό μονοπάτι αυτό που εγκαινιάζεται από κάθε περιοδικό και εμπορική, πολιτική, σεξουαλική, θρησκευτική η δίοδος της. Γέφυρα οι προσπάθειες μας, για να ψάξουμε εκείνο το αίσθημα του παράλογου. Γέφυρα για να νικήσουμε την απόσταση από την ίδια μας τη ζωή.

Τέλος όμως για την έκδοση, όχι γιατί δεν βγαίναμε πλέον ούτε γιατί παύουμε με την λήξη μιας προθεσμίας να υπάρχουμε. Πλούσιοι βέβαια ποτέ δε γίναμε τουλάχιστον από χρηματικής άποψης, αλλά τα έξοδα καλύπτονταν, παρόλη την ίδια τιμή πώλησης για 2 χρόνια. Αν μπορούσαμε επίσης να επιχειρήσουμε σύγκριση, θα λέγαμε ότι η καλύτερη λειτουργία, οι υψηλότερες πωλήσεις, η συχνότερη αναφορά γύρω από το περιοδικό, έγινε αυτή περίπου την περίοδο

που συμπίπτει με το σταμάτημα της έκδοσης. Ματαιοδοξία λοιπόν; Κάθε άλλο. Απλά, τέρμα οι υποκρισίες μήπως λιγοστήσουν κι οι υποκριτές. Μια προσπάθεια, όσο βιώσιμη και να είναι, όσο αναγνωρίσιμη και να γίνεται, όσο υπολαγίσιμη, — ακόμη κι απ' τον ΕΛ.ΑΣ. που λέει η παροιμία — νάναι, δεν μπορεί να αναπαράγεται αιώνια. Κάποτε λήγει ο κύκλος, όπου οι ανάγκες και οι προθέσεις που εκφράσθηκαν εναρχή, είτε έβγαλαν την εκπλήρωση τους, είτε έβγαλαν στα αδιέξοδα τους. Όχι, λοιπόν, άλλους βιασμούς. Είναι απαραίτητο άλλωστε, όλες εκείνες οι πολιτικές και αισθητικές αναζητήσεις, που σημάδεψαν αυτό το περιοδικό, τις εκδηλώσεις του, τα ίδια του τα μέλη, να μπορούν να αναζητούν κάτι διαφορετικό.

Θάταν μάταιο, για τους ελάχιστους που υπάρχουν από την αρχή ως το τέλος αυτής της έκδοσης, να απαντούν με τα ίδια μέσα σ' αυτό που ορίζει τη δική τους πραγματικότητα, και με

μια διαρκή ανανέωση μελών να προδίδουν τους αρχικούς λόγους αυτής της προσπάθειας. Δεν αρκεί νομίζω η αναγκαιότητα ενός χώρου για την ύπαρξη ενός περι-οδικού.

Σημαιοφόροι εξάλλου ποτέ δεν ήμασταν. Στους δε προσκόπους, κανείς μας δεν πήγε. Ένα περιοδικό δεν βγαίνει γιατί είναι καλό να υπάρχει, ούτε για να εκφράσει τις κοινωνικές ελλείψεις και το ναρκισσισμό που αναγκαστικά αναπτύσσεται στους γράφοντες, κι ας το προσέξουν αυτό όλοι οι ενδιαφερόμενοι. Ένα περιοδικό πρωτοβουλιακό εμφανίζεται σ' ένα χώρο για να διακηρύξει τη συλλογικότητα, τη συνεργασία, τη πολιτική πράξη και έκφραση. Αλλά, όπως λέει ο Μαρκίους "η υλοποίηση κάποιων αναγκών εξαφανίζει τις προϋποθέσεις τους". Μια τέτοια προϋπόθεση ήταν κι ο τυφλοπόντικας.

Πολλοί ερμήνευσαν τον τυφλοπόντικα, πάχυντας τις πολιτικές καταγωγές των μελών του. Πολλοί μας κατηγορήσαν για κλει-

στό γκέτο. Άλλοι είπαν ότι πρόκειται για φοιτητοπατέρες και παραγοντίσκους. Άλλοι μας χαρακτήρισαν ως δορυφόρους του ΚΚΕ εσωτ., ενώ άλλοι, οι περισσότεροι απ' τους νέους φοιτητές, για κρυφο-ἀναρχικούς. Άλλοι για ομφαλοσκοπούντες Γιαννιώτες. Είναι σαφής η σύγχυση.

Όπως έγραφε ο Γ.Φ. στο α' τεύχος, "η ἀριστερά έπαψε να ορίζει, αλλά μπερδεύει". Μέχρι εδώ καλά. Ελα όμως που και η ίδια αυτή η διαπίστωση αποτελεί λόγο πολιτικής πρακτικής. Ελα που το αριστερό μπορεί να μην ορίζει, αλλά εξακολουθεί να ποθεί και να απαιτεί. Ο τυφλοπόντικας, ζώνον ιδιόρρυθμον, προβληματικούς αριστερούς διέθετε, με προβληματισμένους αριστερούς ερχόταν σε συχνή επαφή ενώ αυτό που συνέθετε μερικές φορές ήταν αριστερό. Ήταν λοιπόν ένα περιοδικό γύρω απ' την αριστερά. Βέβαια παρατηρεί ο Γ.Φ. στο ίδιο κείμενο ότι η αριστερά παρουσιάζει την εγγενή αδυναμία να διαβάζεται προς τα

ΕΘΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

δεξιά. Σιτισύφεια, λοιπόν, η προσπάθεια μας; Ματαιότητα οι αριστερές μας προθέσεις και δεξιά έως αδιάφορα τα αποτελέσματά τους; Ναι, ήμασταν δραματικοί. Δραματικοί έως δράματος, γιατί εκείνο που μας λείπει είναι, όπως για τον Καμύ, η νοσταλγία της ενότητας και ο πόθος του απόλυτου.

Χρήστη κι εσύ της ίδιας περιπέτειας, αναγνώστη, πόθος μας δεν ήταν η επιμόρφωση και η παρυσίαση κάποιων προβλημάτων, που στο φινάλε ήταν ήδη γενικά ειπωμένα. Το στοίχημα είναι πως από ένα περιοδικό θα αναπτυχθούν αυτές και άλλες προβληματικές. Και το στοίχημα μένει. Να επιχειρούμε να απεγκλωβίζουμε, να απογκετοποιούμε τους εαυτούς μας απ' τη κοινωνική πλαίσιωση που από παντού μας φρουρεί. Να δικτυώσουμε και να ισχυροποιήσουμε, με περιοδικό ή χωρίς, κάποια ακηδεμόνευτο κοινωνικά αντανακλαστικά. Κάτι τέτοιο αποτέλεσε και αποτελέει τον πολιτικό ρόλο όλων των τυφλοπόντικων. Τέτοια είναι η κατάσταση αυτού του περιοδικού. Αυτό είναι που θα μένει ως προσπάθεια. Είναι κάτι που δημιουργεί το δικό του προηγούμενο. Είναι κάτι αυτόνομο, κάτι ανεξάρτητο. Ένα μικρό, τρυφερό πανέμορφο αγκάθι.

Μια τέτοια προσπάθεια απαιτεί τη δημιουργία "χώρου" πολιτικής επαφής και εξωτερικεύει τις σκέψεις και προβληματισμούς του υπάρχοντος "πόλου". Γιατί ο "χώρος" δεν είναι μια ιδέα. Χώρους λοιπόν πήγαμε να εμφανίσουμε, τίποτε άλλο. "Χώρους" ενάντια στην ασφυξία εκείνου που ονομάζεται "κοινή γνώμη". Μια ανάσα πήγαμε να πάρουμε και να δώσουμε, και να νικήσουμε αυτόν τον εφιάλητη που λειτουργεί ως σύγχρονος Προκ-

ρούστης. Μιά επιχείρηση αρετής στην χαμένη τιμή της επικοινωνίας.

Η υπονόμηση των στεγανών αυτής της πόλης που επιχείρησε το τρωκτικό του περιοδικού, πιστεύω ότι κατέδειξε την ύπαρξη ενός κόσμου που απαρτίζεται εν δυνάμει κάτι σαν κοινωνικό μέτωπο. Οι δημιουργούμενοι "χώροι" είναι υπόθεση και αποτέλεσμα του καθενός. Η σύγκλιση των σπαρμένων κοινωνικών εμπειριών με την καταγραφή του και η σύγκλιση ανθρώπων από άλλες ηλικίες με τη συνεργασία, είναι για μένα η πιο ευκρινής χειρονομία αυτού του περιοδικού. Η αλληλοεμπλοκή του φοιτητικού και γιαννιώτικου στοιχείου κατέδειξε σε μας τους φοιτητές το να "διεκδικούμε" και όχι να περισσεύουμε σ' αυτή την πόλη. Η ανάπτυξη ενός ανεξάρτητου λόγου, έξω από τα πατρών και τους τοπικίστικους "παράγοντισμούς" έχει πολλά περιθώρια στη μικρή μας πόλη. Ίσως τέτοιες προσπάθειες να καταδιώκονται από παντού. Υπάρχει όμως και η προειδοποίηση του Βαγ. Αγγέλη, ότι όσο κι αν μας κυνηγάνε, δεν μπορούν να μας πιάσουν, είμαστε ανύπαρκτοι.

Τραγική ειρωνία ή σκληρή πραγματικότητα; Αν λοιπόν η εξερεύνηση μας ως τυφλοπόντικες στα υπόγεια λαγούμια αυτής της πόλης κατέδειξε κάτι, αυτό είναι ότι από το ίδιο είδος βρέθει όλη η πόλη και το μόνο που μένει είναι να ευχηθούμε: τυφλοπόντικες όλων των Ιωαννίνων ενωθείτε, δεν έχετε τίποτα να χάσετε εκτός από τις αλυσιδεις σας.

Βέβαια ο τυφλοπόντικας δεν εμφανίστηκε παρθενογέννητος, ούτε ήταν ώριμο τέκνο της αργής μας, μόνο. Αναδύθη από τους υπονόμους του, την εποχή, όπου άλλες παρόμοιες προσπάθειες

αυτόνομης έκφρασης ξεφύτρω-
ναν παντού στο έρημο τοπίο
της ελληνικής επαρχίας.
Πρόσπάθειες που εντρύφησαν σ'
αυτό που ανεγράφη στο " εκ πα-
ραδρομής": επαρχία δεν είναι μό-
νο η Αθήνα. Πρόσπάθειες που έ-
φεραν ξανά το μεράκι στο προσ-
κείμενο της έκφρασης και όπου με-
τά από καιρό διάνυσαν την πρῶ-
τη τους ηλικία. Κι αν ακόμα
αυτό το κίνημα των περιοδικών
διέρχεται από μιά στασιμότη-
τα είναι σίγουρο ότι κατέδει-
ξε την ανάγκη για μιά άλλη
πολιτική εκπροσώπηση και για
μιά νέα κοινωνική παρέμβαση.

Σε μιά καθημερινότητα, όπου
η ύπαρξη των "ειδικών" γίνε-
ται μόνιμη αναφορά του συστή-
ματος, η κάθε ενέργεια απο-ειδι-
κευμένου λόγου από μη ειδι-
κούς, από ανθρώπους που χώνουν
την μύτη τους εκεί που δεν του-
σπέρνουν, αποκτά χαρακτήρα ρή-
ξης. Με αυξημένη την αίσθηση
αυτή, οι τυφλοπόντικες έπρα-
ξαν έρευνες που θεωρήθηκαν από
τους ειδικούς ασυγχώρητες έως
και μισαλλόδοξες. Αυτή η μετα-
νάστευση των θεμάτων μας από
την πολιτική επικαιρότητα στο
γιαννιώτικο θέατρο και από το
αφιέρωμα στον κινηματογράφο (2
τεύχος) στο αφιέρωμα "μαρξισμός
και Παν/μιο" (5-6 τεύχος) κ.λ.π
έθιξε, φαίνεται αρκετούς για τη
απόπειρα μας να αντιμετωπίσου-
με σύνθετα μιά διαχωρισμένη
πραγματικότητα. Ο ερασιτεχνισμός
μας, προνόμιο και κατάρα, δεν
υπέρησε διόλου σε υπομονή και
επιμονή που διαθέτει ένας τυφ-
λοπόντικας.

Οι έμμονες ιδέες για το που
τελικά απευθυνόμαστε και τι με-
πει να πούμε, παρέμειναν ευτυ-
χώς ένοχες μνήμες. Η ίδια αυ-
τή η ασάφεια είναι που έκφρα-
σε πολυθεματικά τις σκέψεις
μας και κάνει αδύνατο χωρίς
σκελετό το απολογιστικό αυτό

κείμενο.

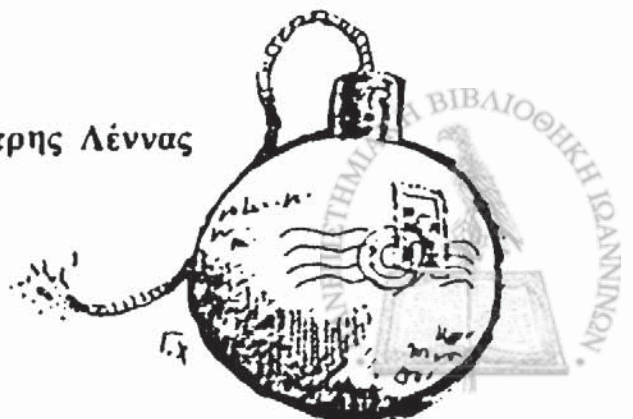
Η κοινωνικοποίηση του πολι-
τικού και το αντίστροφο θα ενῶ-
νει για πάντα τις δικές μας κρο-
σπάθειες και θα εξακολουθεί
να γεννά περιοδικά και αυτόνο-
μες πρωτοβουλίες. Μέσα σ' αυτούς
τους χώρους και τις καινούργι-
ες συλλογικότητες θα ψάχνου-
με κι εμείς για τα δακτυλικά
μας αποτυπώματα. Για κείνα που
κατά καιρούς αφήνουμε κάπου κι
έπειτα ξεχνάμε πού.

Η διερεύνηση του νεολαϊστι-
κου υποκειμένου που συνέχεια
αναδιαμορφώνεται, η έκφραση των
εναλλακτικών πρωτοβουλιών σε
θέματα εκπαίδευσης, αυτοδιοίκη-
σης, επικοινωνίας, κλπ, η δόμηση
ενός συνολικού λόγου που θα μά-
χεται την "κοινή γνώμη" και δε
θα την εξυπηρετεί, είναι βαθιά
πολιτικά ζητήματα, τόσο ώστε να
είναι αντίθετα με κείνο που κα-
λείται "πολιτικό παιγνίδι".
Αποτελούν το πεδίο "αποτύπωσης"
μιάς νέας πολιτικής ανάγκης και
πραγματικότητας. Γιατί ένα
πολιτικό υποκείμενο δεν ιδρύ-
ται, ούτε συγκαλείται. Ένα υπο-
κείμενο, ένας φορέας δια-
μορφώνεται και διαμορφώνει.

Τέρμα λοιπόν οι εξαγγελίες.
Ας πάψουν οι ρητορισμοί περί
κρίσης και τα δάκρυα για τα
πράγματα που δεν έγιναν. Άσ-
κοπες οι υποσχέσεις.

"Μοιάζουμε με ελαστικά κουνή-
ματα, κυμαινόμενου όρους. Μιά
τρίχα αρκεί να σταματήσει
η ρευστοποίησης των υποσχέσεων
μας"

Δημήτρης Λέννας

ο «Τ» δεν πιστεύει στα δακρυα

(Ο "Τυφλοπόντικας" δεν πιστεύει στα δακρυα γιατί δεν έχει μάτια να κλάψει).

Ο τελευταίος Τυφλοπόντικας.

Ο έσχατος. Η έσχατη πλάνη; Η ιδέα ήταν του Δημήτρη. Να βγάλουμε τον τελευταίο Τυφλοπόντικα και να κάνουμε ταυτόχρονα και έναν απολογισμό. Όλοι μαζί στο ίδιο φύλλο. Παλιοί και νέοι τυφλοπόντικες. Ανέκαθεν μεταξύ εμένα και

του Δημήτρη υπήρχε μιά δυνατή προσωπική φιλία και μιά βαθιά αντιπολιτευτική διάθεση τουλάχιστον όσο καιρό συνυπήρξαμε στο περιοδικό. Ακόμα να ξεχάσω εκείνο το άρθρο για την κρίση της άκρας αριστεράς που δεν ταίριαξε στη φυσιογνωμία του περιοδικού και η γραφειοκρατούμενη συντακτική επιτροπή αρνήθηκε να το δημοσιεύσει. Η αντιπολιτευτική μου τάση έχει βαθιές ρίζες. Και επειδή όπως έχει ειπωθεί σε κουβέντα παλαιότερα σε σκηνικό με πολλά μπουκάλια μύρα " ο Κώστας διατηρεί τις ιστορικές μνήμες του κινήματος", διατηρώ τις τάσεις μου και ΑΡΝΟΥΜΑΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟ.

Αρνούμαι να κάνω απολογισμό γιατί για μένα ποτέ ο Τυφλοπόντικας δεν υπήρξε το υποκατάστατο της οργάνωσης. Δεν μπορούσε ποτέ να πιξει το ρόλο μιάς οργάνωσης οποιουδήποτε είδους, δεν θέλαμε να έχει έστω και τον χαρακτήρα οργάνωσης, κίνησης, ομάδας. Οι πρωτοβουλίες που αναπτύχθηκαν έξω απ' το περιοδικό αλλά γύρω απ' αυτό, είχαν πάντα ένα αυθόρμητο και συνάμα βολοταρλίστικο στοιχείο που δεν χαρακτήριζε όμως την συντακτική επιτροπή στο σύνολο της.

Ο Τυφλοπόντικας ήταν πρώτα απ' όλα έκφραση, διέξοδος, ερέθισμα, υπαρξιακή πλήρωση.

Ήταν η έκφραση μιάς γενιάς που γνώρισε το τέλος της μεταπολίτευσης μέσα στα μαζικά ρεφορμιστικά κόμματα και όταν έφτασε επιτέλους στο "γιατί"; βρέθηκε μισοπέλαγα χωρίς σωσίβιο. Ήταν η διέξοδος στην ανυπαρξία της εναλλακτικής λύσης στην κρίση του επαναστατικού υποκειμένου.

Ήταν το ερέθισμα για τους νέους, τους πρωτοετείς, που δεν είχαν ζήσει το μεταπολιτευτικό στραπάτσο με τις καταλήψεις, τον 815, τις καθημερινές γενικές συνελεύσεις αλλά μπήκαν κατευθείαν στο σοσιαλιστικό Πανεπιστήμιο της εντατικοποίησης του επιστημονισμού, της τεχνοκρατίας, του ορθολογιστικού καταμερισμού της εργασίας και του αστικού εκσυγχρονισμού της γνώσης.

Τέλος ήταν υπαρξιακή πλήρωση για όλους μας κύρια για όσους προέρχονταν από την άκρα αριστερά και είδαν τις οργανώσεις τους, τα "κόμματα" τους να καταρρέουν, τους ηγέτες τους στην

καλύτερη περίπτωση να μένουν χωρίς οπαδούς και στην χειρότερη ν' ανοίγουν κρεπερί. ή να συχνάζουν στα μπουρδέλο-μπάρ του Κολωνακίου. Δεν ωφελεί να γίνει κανείς περισσότερο συγκεκριμένος όταν το γενικό δεν σε ματώνει όσο το ειδικό. Για τον εαυτό μου όμως είμαι ελεύθερος να πω. Όταν μετά δέκα χρόνια αναζήτησης ("μαθητική Πρωτοπορία"- ΠΑΣΠ-Γέταρτη Διεθνής) η μόνη σου ορατή προοπτική είναι να σέρνεσαι στα μπάρ σαν τις ξεπεσμένες πουτάνες τότε ναί... Ζήτη ο Γιαννιώτικος Τυφλοπόντικας. Ζήτη ο Γιάννης, η Μαρία, ο Βασίλης, ο Δημήτρης, ο Κώστας. Ζήτη οι νέοι που κράτησαν την συνέχεια.

Πάντως τα μπάρ κι ο Τυφλοπόντικας έχουν ένα κοινό. Είναι και τα δύο γεννήματα της κρίσης. Μιάς κρίσης που διαπέρασε τα πάντα, από την θεωρία μέχρι τις προσωπικές σχέσεις. Από την αυνανία να αρθρώσουμε ένα πειστικό (πρώτα για μας τους ίδιους)

επαναστατικό λόγο μέχρι την αδυναμία μας να τα βρούμε με τον εαυτό μας και τους γύρω μας, για να κάνουμε επιτέλους έρωτα και να μη πηδιόμαστε. Αυτή ήταν η επικαιρότητα του Τυφλοπόντικα, αυτή ήταν η επιτυχία του.

Ο Τυφλοπόντικας γεννήθηκε μέσα στην κρίση και η αναγκαιότητα του θα πάψει να υπάρχει όταν πάψει να υπάρχει η κρίση. Είναι όμως κάτι τέτοιο δυνατό; Είναι το τέλος της κρίσης ορατό;

Η απάντηση είναι κάθετη ΟΧΙ. Όσο τα δικά μας οράματα δεν μπορούν να παραβγούν τα οράματα του "Χτιόρ" και του "Αρ-μάνι", όσο ο δικός μας έρωτας είναι τόσο ανίσχυρος μπροστά στο Πλαίσιο, για μας η κρίση να υφίσταται. Η κοινωνία

θα λιμνάζει, η μπόχα της σαπίλας της θα μας πνίγει, η βαρβαρότητα θα σιμώνει.

Ο Τυφλοπόντικας δεν τελείωσε. Δεν πρόκειται να τελειώσει.

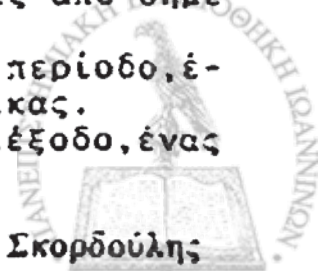
Άλλοι Τυφλοπόντικες θα βγούν είτε στα Γιάννενα, είτε στα Λεχαινά, τη Κομοτηνή, τη Μεγαλόπολη, τη Χαλκίδα. Κι αν άλλοι από μας κουραστούν κι αν άλλοι διαλέξουν άλλους τρόπους έκφρασης αυτής της κοινής μας ανησυχίας, μέσα ή έξω από οργανώσεις και συσπειρώσεις που ξαναστήνονται, πάντα θα υπάρχει ο ανένταχτος, αυτόνομος, επαναστάτης και μοναχικός τυφλοπόντικας.

Δεν υπάρχει τελευταίος τυφλοπόντικας. Δεν υπάρχει ανάγκη για ρέκβιεμ. Δεν γουστάρω μνημόσυνο σαράντα μέρες από σήμερα.

Μπροστά σε μία νέα περίοδο, ένας νέος τυφλοπόντικας.

Μπροστά στο νέο αδιέξοδο, ένας νέος Λόγος.

Κώστας Σκορδούλης

περι ανεμων και . . . τυφλοποντικα

Νάμαστε λοιπόν εν μέσω θεωρητικών, πρακτικών, επαγγελματικών, οικονομιοπολιτικών και συναισθηματικών λιμών, λοιμών και οσονούπω καταποντισμών που καλούμαστε "να γράψουμε κάτι" για το περιοδικό. Γιατί αυτός, λέει, θα είναι ο Τελευταίος Τυφλοπόντικας. Πως λέμε "ο τελευταίος ασπασμός" ή "ο τελευταίος των Μοικανών"; Τέτοια.

Δεν ξέρω αν ο τυφλοπόντικας φιλοδοξεί να κλείσει μια εποχή. Που σημαίνει ότι την έχει οριοθετήσει. Στην προσπάθεια του όμως να είναι σύγχρονος, υιοθετεί μέρος της πλεονάζουσας γύρω μας αυθαιρεσίας για να διεκδικήσει, αυθαίρετα κι αυτός τη δική του εποχή. Τι περισσότερο είχε στο κάτω κάτω η λιθινή εποχή ή η εποχή του χαλκού; Για να μην πούμε για την εποχή του ΠΑΣΟΚ. Μην υπομειδιάτε. Αυτά είναι σημαδιακά και με μακροπρόθεσμες συνέπειες πράγματα. Δεν βλέπετε τι γίνεται με την αποστασία του '65; Έτσι, όπως πάει, να μου το θυμηθείτε, ολη η μεταπολεμική ιστορία της Ελλάδας ως το 2.000, θα ονομασθεί εποχή της "αποστασίας '65". Οπως λέμε "κίνηση των Ι8", "λάρτα 77", "θεσσαλονίκη 2.300 χρόνια", "πτήση 903" και άλλα κωδικά και ευχάριστα.

Μέσα λοιπόν στην πολυμέτρητη επίθεση που έχουμε να αντιμετωπίσουμε, ΑΤΑ, ανεργία, Τρίτης, Αμερικανισμός (οπως λέμε Πασοκισμός, κνησμός) κ.λ.π. και ενώ δεν ξέρουμε από που μας έρχονται κι από που να προφυλαχτούμε, απ' τους φορείς του AIDS ή από τον φορέα του Χύρκου π.χ. να που ανοίξαμε κι άλλο ένα μέτωπο. να πρέπει να κλείσουμε, απολογιστικά προς εμάς αλλά και προς τους άλλους, το περιοδικό.

Να το κλείσουμε παιδιά. Να πούμε το γιατί δεν γίνεται να συνεχίσει το περιοδικό, κάνοντας τις δέουσες αναφορές και τις αποκαλυπτικές αναλύσεις. Με παρρησία και τόλμη. Κυρίως όμως με ευπρέπεια και χιούμορ.

Εδώ θα πρέπει να πούμε πως όσοι περιμένετε να διαβάσετε κάποιο σοβαρό και βαθυστόχαστο κείμενο για όλα αυτά, γυρίστε στις άλλες σελίδες του περιοδικού, όπου φίλοι πιο

συγκροτημένοι θα τα πουν πιο τεκμηριωμένα και πιο ορθολογικά. Για τι εδώ θα..... "αυτοσχεδιάσουμε.

Φαυμάζω λοιπόν τους επαγγελματίες ή μη, συναδέλφους των άλλων περιοδικών, γιατί κάθε 15 ή μήνα έχουν κάτι να πούν.

Φυσικά η επικαιρότητα και ειδικά η ελληνική είναι πολύ εκμαυλιστική συνάμα και παραγωγική για να την αγνοήσει κανείς. Δεν είναι δυνατόν να αγνοήσεις π.χ. τον κ. Ζαρκητιάκη όπως και το AIDS.

Και τους θαυμάζω όχι γιατί βρίσκουν κάτι να πουν, αλλά κυρίως για το τι λένε. Επαγγελματισμός και ειδικευση στην αριστερή κριτική περι κάθε επιστητού. Και μάλιστα τόσο ευρεία, που εκτός από πρόσωπα και καταστάσεις μπορεί να αναφέρεται και στο χρώμα που έχει το κυλοτάκι της γυναίκας όποιου μας ενδιαφέρει. Παντοδύναμος ο τεχνοκρατισμός έχει αλώσει όχι μόνο συνειδήσεις αλλά και τις βιομηχανίες εσωρούχων. Ας είναι.

Όμως νομίζω πως φτάσαμε σ' ένα σημείο όπου έχουμε χορτάσει "αριστερή" κριτική, έτσι που κάθε 15 ή μήνα περιμένουμε μια από τα ίδια, μιας και λίγο-πολύ ξέρουμε τα θέματα για τα οποία θα διαβάσουμε, όπως ξέρουμε και τι περίπου θα διαβάσουμε, ανάλογα με την τοποθέτηση του καθενός.

Ας είναι καλά πάντως οι άνθρωποι. Πότε ο ένας, πότε ο άλλος, μας διαβεβαιώνουν κάθε τόσο πως δεν είμαστε μόνοι μέσα στην μοναχικότητα μας. Επιπλέον μας επιβεβαιώνουν και την "αριστερή" μας συνείδηση. Ο καθένας από μας, διαβάζοντας αριστερό περιοδικό Τύπο δεν είναι μόνος του. Επενδύει και ταυτόχρονα εξορκίζει την "αβάσταχτη ελαφρότητα του προοδευτικού του είναι" δημιουργώντας στον εαυτό του την εντύπωση ότι ανήκει κι αυτός στην ομάδα. Και το τραγικό είναι πως έχει δίκιο.

Κι επάνω που μ' αυτά κι αυτά είχαμε απογοητευμένοι εφσυχάσει, πάνω που αρκούμασταν στην κριτική μας, στις εκλογές μας, στα ποσοστά μας, έρχεται η "αριστερά" ωςάν την

Ρωμοσύνη και νάτην πετιέται απο ξαρχής κι αντρεύει και θεριεύει και μας προκύπτει ο φορέας. Φορέας, ο οποίος χτίζει, λέει, απ' την ασιή το "άλλο" κόμμα με την "άλλη" πολιτική, το "άλλο" ήθος, την "άλλη" πρακτική και γενικώς όλα τα "άλλα" και ζητούμενα. Με λίγα λόγια το άλλο ΠΑΣΟΚ.

Οτι ξέρατε μέχρι σήμερα ξεχάστε το. Διότι οσονούπω καταφθάνουν τα "άλλα", εν σώματι συντεταγμένα. Ξέρει, άραγε ο Λεωνίδας οτι με όλα αυτά απευθύνεται και σε "άλλους αριστερούς"; Ασφαλώς και το ξέρει. Όπως το ξέρει και ο Ψυχογιός, ο οποίος μας δήλωσε προ ημερών στη βεσ/νίκη, πως δεν νοείται σοσιαλισμός εκτος Ευρώπης άλλος απο αυτον των ανατολικων χωρών ή της Αλβανίας. Εαι πως εκείνος καθόλου δεν θέλει εναν τέτοιου είδους σοσιαλισμό. Αρα μόνο υπαρκτός και μελλούμενος σοσιαλισμός ο εντος της Ευρώπης των 10, των 12 ή οσων τελος πάντων έχουμε ανάγκη. Ζήτω λοιπόν η Δύση. Εαι μεις οι αμετανόητοι κοροιδεύαμε τόσο καιρό τον Καραμυλή. Γιατί πρέπει απο τώρα να δείξουμε καλή διαγωγή. Προγραμματικά ακόμα, ξέροντας πως τ' αφεντικά διαθέτουν οφθαλμόν, ός τα πανθ' ορά, πρέπει να δηλώσουμε τι πιστεύουμε.

Όπως άλλωστε το δήλωνε ο Λεωνίδας απο το 1961, όταν στο Ηράκλειο της κρήτης τον ρωτήσαμε γιατί δεν λέει πως το ΠΑΣΟΚ είναι η δεξιά της νέας δεκαετίας, μας απάντησε πως δεν πρέπει να κινδυνολογούμε. Προσεκτικότερος απο τότε, βαδίζει : : i ειο δρόμο, τον "άλλο". Ο τρίτος μας βγήκε αδιέξοδο. Ευρηματικόν το δαιμόνιον της σούλης. Και όλα αυτά εν ονόματι της αριστεράς. Καημένη αριστερά. Ει εκεί που νόμιζες πως είχες ξεμπερδέψει με το ΠΑΣΟΚ. Αμ δε. Τώρα να δείς τι θα πάθεις. Ει εμείς τι να κάνουμε; (Οχι, τον Λένιν τον διαβάσαμε).

Όπως ειπε κι ένας φίλος, ούτε αντάρτικο δεν μπορούμε πια να κάνουμε στην Ελλάδα. Γεμίσανε τα βουνά βίλλες.

Ακούγεται συχνά πως η πολιτική είναι "τέχνη". Μόνο που κι αυτή κατάντησε τεχνοκρατική με όλα τα συμπαρομαρτούντα. Ετσι που εξοστρακίστηκαν τελείως εκείνα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά καθε τέχνης.

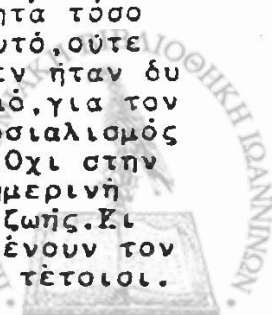
Αλλωστε κι ο Λεωνίδας, παίζει φυσικόνικα, δεν συνθέτει μουσική.

Τεχνοκράτες λοιπόν, επενδυμένοι την αίγλη και την αυθεντία (τις οποίες συχνά επικαλούνται) που κουβαλούν απο τις επισκέψεις τους στην Ευρώπη, θα προωθήσουν τις καλύτερες μέρες. Και νύχτες. Διότι ο καθένας απ' αυτούς, γυρίζοντας απ' την ευρώπη, ψάν τον κούφιο Ιουλιανό, δηλώνει περισπούδαστα την καιοχή της αλήθειας: Ανέγνων, έγνων, κατέγνων", μη διανοούμενος ο άμοιρος πως την απαντηση την δώσαμε απο τότε: Ανέγνωνς, αλλ' ουκ έγνωνς, ει γαρ έγνωνς, ουκ αν κατέγνωνς" Τεχνοκράτες λοιπόν, κι ας είναι οι κύριοι υπεύθυνοι της σημερινής μας κρίσης. Δι ας πέρασε η περίοδος που η σωτηρία βρισκόταν στην τάξη και στην οργάνωση. Γιατί τώρα μαθαίνουμε οτι εχθρός δεν είναι το χάος, αλλα η οργάνωση. Δεν είναι η διαφορά αλλα η ομοιότητα. Δεν είναι ο πρωτογονισμός αλλα η "πρόοδος".

Λες και η πληροφορική που ευαγγελίζεται ο Λεωνίδας θα μας σώσει. Αλλά που ξέρεις, μπορεί κάποιος υπολογιστής "Μάρξ ο Β", με κάποιο εμπνευσμένο πρόγραμμα να μας δώσει το σωτήριο μοντέλο. Για ένα σύγχρονο σοσιαλισμό. Για υπολογιστές. Του 2.000, του 2.010 ή όποιου μελλοντος.

Και κάνει τάχα πως δεν βλέπει οτι αυτή η "αριστερά" είναι χαμένη απο χέρι, ανάγοντας σε αξίες τις ίδιες τις αιτίες της κατάντιας μας. Όπως απέφυγε συνειδητά τόσο καιρό να δει πως ούτε αυτό, ούτε και κανένα άλλο ΠΑΣΟΚ δεν ήταν δυνατόν να κάνει σοσιαλισμό, για τον απλούστατο λόγο οτι ο σοσιαλισμός γίνεται απο σοσιαλιστές. Οχι στην ιδεολογία αλλα στην καθημερινή πρακτική και στον τροπο ζωής. Κι οι σοσιαλιστές δεν περιμένουν τον σοσιαλισμό για να γίνουν τέτοιοι.

Κι εμείς; Ποιοί είμαστε; εμείς και που πάμε; Οι παλιότεροι, από μας, αφού περιπλανηθήκαμε απ' τα νιάτα στην οργάνωση, απ' την οργάνωση στο κόμμα, απ' το κόμμα στον προβληματισμό κι από κεί στην ιδιώτευση και από σπόντα στους διάφορους τυφλοπόντινες, όλα ξείχνουν πως, επειδή και η καλογερική είναι βαριά, αλλά και οι φιλοδοξίες μας να πάθουμε να ανατρεφούμε σωστά έναν γιό, πέντε ρίζες ντομάτες, δύο κατσικες και έξι κότες για να τη βγάλουμε, έρχεται σε σύγκρουση με τον πηγαίο αστισμό μας, θα γυρίσουμε, εστω όχι οργανικά, ΣΤΟ κόμμα. Ίσως παράλληλα με τα πιο πάνω.

Τώρα μάλιστα που ο παλιός μου, ο Μίμης, φαίνεται να κερδίζει με υπομονή και σύστημα τη μια μάχη με τ'ά την άλλη, βάζοντας στόχο, με το αισθητήριο που από παλιά διέθετε, να κερδίσει τον ίδιο τον πόλεμο, θα έχουμε επιτέλους κάτι ν' ασχολούμαστε.

Όσο για τους νεώτερους, όσοι επιβιώσουν από τις κρίσεις συνειδήσεως, που αναπόφευκτα θα περάσουν, όσοι έχουν διαφυλάξει κάποιο αυτοσεβασμό, την ημέρα που ο Γκορμπάτσοφ θα αποκαταστήσει (αν προλάβει) τον Τρότσκι, ή θα εξακολουθήσουν να τρέφονται απ' τη δικαίωση τους ή θα αναγκαστούν επιτέλους να συνειδητοποιήσουν- και όχι μόνο- το πόσο είμαστε θύματα του εγωκεντρικού τρόπου διανόησης της δύσης. Τρόπου που είναι η πηγή, εκτός των άλλων, και του κάθε φραξιονισμού, που φυσιολογικά επηρέασε και εκφράστηκε σε κάποιο βαθμό από και μέσα στον τυφλοπόντικα. Έτσι λχ λένε τουλάχιστον.

Όσο, για τους άλλους, τους πολλούς, αυτοί δεν έχουν πρόβλημα. Όπως σημειώσαμε και στο πρώτο τεύχος του περιοδικού, γι αυτούς υπάρχει έτοιμη η απάντηση: Για όλα φταίνε οι γκόμενες. Εξ ου και η συνταγή: Μια καλή γκόμενα τη μέρα, τον ψυχίατρο τον κάνει πέρα. Αν και τώρα με την απειλή του AIDS έχουν δυσκολέψει τα πράγματα. Ευκαιρίας δοθείσης, να δηλώσουμε απερίφραστα εδώ, ότι ο τυφλοπόντικας δεν ΚΛΕΙΝΕΙ λόγω AIDS. Γιατί πιθανόν να ακουστούν και τέτοιες κακίες.

Μου έκανε λοιπόν εντύπωση που από όλο τον καταγισμό της πληροφόρησης περι AIDS, το τελευταίο διασπύμα έλειπαν εκείνες οι αναφο-

ρές του πρώτου καιρού περί της καταγωγής του ιού. Θυμάστε που προερχόταν, λέει, από έναν κίθηκο της Αφρικής. Κόκκινο, πράσινο (καμιά σχέση με το ΠΑΣΟΚ, αν και με λίγη φαντασία πολλά μπορεί να παρομοιάσει κανείς) ή κάτι τέτοιο.

Ως δια μαγείας ο κίθηκος εξαφανίστηκε. Έμεινε όμως ο Τύπος. Κίτρινος όπως πάντα. Για να μην δώσει την ίδια έκταση στις συγκεκριμένες καταγγελίες Αγγλων-άλλα και άλλων-επιστημόνων ότι ο ιός ξέφυγε από τα αμερικανικά εργαστήρια βιοχημικού πολέμου.

Σήμερα όλοι έχουμε πληροφορηθεί λίγο-πολύ πώς δρά και πώς μεταδίδεται ο ιός. Κι ακόμα μας έχει επιβληθεί η θέση του ικετεύοντος και αναμείνοντος την σωτηρία από την παντοδύναμη και τα πάντα πληρούσα επιστήμη-εξουσία. Που φυσικά θα μιλήσει, όταν αυτό που έχει να πει (θεραπεία με κάποιο φάρμακο πολυεθνικής) θα είναι απόλυτα εναρμονισμένο και ενταγμένο στο σύστημα μέσα στο οποίο η ίδια λειτουργεί, αλληλοπροστατεύει και αλληλοπροάγει. Γι αυτό δεν πρόκειται ποτέ να μας πει, πως γεωγραφικές ομάδες, όπως οι Αιτινοί, Βραζιλιάνοι ή Αφρικοί, νοι θεωρούνται υψηλού κινδύνου, όχι γιατί ξαφνικά άρχισαν να κηδάνε ο ένας τον άλλον, αλλά γιατί η διατροφή τους είναι πύμφορη σε βιταμίνες, κάτι που συξάνει καθέτα τις πιθανότητες προεβολής από AIDS.

Όπως δεν πρόκειται να μας πει ότι η ενίσχυση του ανοσοποιητικού συστήματος με χορήγηση βιταμίνης και πάνω από 100 γραμμάρια την ημέρα βιταμίνης C που έχει εφαρμοστεί στην Αμερική, σαν εναλλακτική θεραπεία, έχει κρατήσει στη ζωή προσβληθέντες από AIDS (30 από τους 50 στους οποίους εφαρμόστηκε που συμφώνα με την κατεστημένη ιατρική δεν είχαν ζωή περισσότερο από έξι μήνες.)

Για τον απλούστατο λόγο ότι κανένας να φαρμακοβιομηχανικό μονοπώλιο δεν μπορεί να κατεντάρει την βιταμίνη C που είναι και πάμφορη. Αντί της πληροφόρησης, η μεσαιωνική τρομοκρατία του θανάτου και των προφυλάξεων.

Με ψυχραιμία λοιπόν, ως χρησιμοποιούμε (μαζί με ή χωρίς τα προφυλακτικά) κάποιες πρόσθετες βιταμίνες C κι ως προφυλακτούμε.

Μυσαν—Black Star

Τον απολογισμό του τυφλοπόντικα θα τον κάνουν άλλοι πιο ενεργοποιημένοι σύντροφοι(;). Όσο για εμπειρίες, αποκτήσαμε κάτι λίγες ακόμη. Στον παροξυσμό του καταναλωτισμού που ζούμε, οτι αποκτά κανείς καλό είναι.

Ώστόσο, και επειδή για μας ο κόσμος είναι ζόρικος και μεις ασθενικοί, επειδή παρόλο που σαρανταρίσαμε δίν κίτορθώσαμε, γιατί δεν διαθέταμε τα προσόντα, να αποδεχτούμε την ένταξη μας, είτε στο σύστημα, είτε στην υπο κρίση αριστερά, θα εξακολουθήσουμε να βλέπουμε με συμπάθεια τα κάθε είδους τρωκτικά σαν κινήσεις επιβίωσης.

Ελπίζοντας πως κάποτε θα τελειώσει η υπο-εποχή του ΠΑΣΟΚ. Η εποχή όπου έγινε κατά την γνώμη μας η πλέον ολέθρια καταστροφή, με το να αναχθούν σε αξίες και καθημερινή πρακτική όλα τα υπο-. Όπως υποκουλτούρα, υποδερμικός, υποβάθμιση, υποτίλεια, υπούγημα και ένα σωρό άλλα.

Μέχρι τότε και έχοντας συνειδητοποιήσει πως η ζωή (μας) δεν είναι ουσία αλλά διαδικασία, θα ξαναδιαβάσουμε κλασικούς, (ενας φίλος από τις άλλες σελίδες είπε πως ίσως πρέπει να ξαναδιαβάσουμε και Μάρξ), θα ξαναφάξουμε όχι για την κριτική της πολιτικής οικονομίας αλλά για την αντίστοιχη κριτική της οικονομίας των σχέσεων και του εαυτού μας.

Μέχρι τότε θα εξακολουθήσουμε, σε πείσμα του όποιου Τρίτη, να μιλάμε και να γράφουμε με σκοπό να

εκφραζόμαστε, νεοαρχαία, καθαρευούσα ή σουαχιλί, αρνούμενοι νόμους που επεμβαίνουν στα έσχατα όρια της ελευθερίας μας.

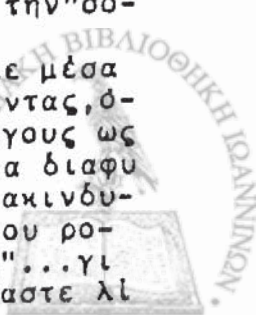
Και τέλος θα ελπίζουμε πως κάπου, κάποτε θα ανακύψει εκείνη η αριστερά που έχοντας ξεκαθαρίσει τη σχέση της με την εξουσία, θα πεί επιτέλους κάποιες αλήθειες. Θα μιλήσει με όληνη για την ολιγαρχική μορφή του κοινοβουλευτισμού και θα πάψει επιτέλους να βαυκαλίζεται τον κόσμο, περι αλάνθαστου πολιτικού (αντι κομματικοποδοσφαιρικού) αισθητήριου που διαθέτει.

Τίου έχοντας ξεκαθαρίσει σε ποιούς, απευθύνεται θα αποφασίσει επιτέλους και ποιούς εκφράζει, βγαίνοντας από την πλάνη πως μπορείς να παίζεις αριστερά με δεξιά διαίτητη. Γιατί η πλειοψηφία της εξέδρας είναι, πρακτικά και χωρίς να το ξέρει, με αυτόν.

Και ακόμα πως δεν μπορεί να υπάρξει αριστερά ελληνική χωρίς να συνδυάσει το δυτικό τρόπο θεώρησης με το ανατολικό συναίσθημα. Γιατί η "Δύση", στα λεξικά του μέλλοντος θα ταυτοσημαίνεται με την "σοσιαλοδημοκρατία".

Μέχρι τότε θα επιβιώνουμε μέσα στα αδιέξοδα μας, συμμετέχοντας, όπου μας παίρνει (απο οικολόγους ως Νηκαρδύγουα), προσπαθώντας να διαφυλάξουμε κάποιο ήθος και διακινδυνεύοντας το χαρακτηρισμό του ρομαντικού, καλά ξέροντας πως "...γι αυτό κι αλαφροίσκιμτοι θάμαστε λιγοί πάντα".

Γιάννης Φ.

ΚΡΑΤΑΜΕ ΤΙΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Στην ιστορία της αριστεράς, λέει κάποιος ο Κορνήλιος Καστοριάδης, υπάρχουν κάποιοι που λένε φέμματα και άλλοι που φεύδονται οι ίδιοι.

Οι μὲν πρώτοι μας είναι εδώ και αρκετό καιρό, εντελώς σδιάφουροι. Το μερίδιο εξουσίας που πήραν σ' Ανατολή και Δύση όλου αυτού μας κάνει να δυσπιστούμε, ν' αποστρεφόμεστε, να επαναστατούμε απέναντι του.

Οι άλλοι όμως μας ήταν από πάντα συμπαθείς, ώπου...

Μας ήταν συμπαθείς γιατί κράτησαν το όραμα αλώρητο από το φέμμα της εξουσίας, γιατί επέμεναν ότι κάτι μπορεί και κάτι πρέπει να γίνει. Ώπου τελικά έφτιαξαν μέσα από το αλώρη το όραμα και την θεωρία, μια φαντασιακή θεώρηση της πραγματικότητας με αντίστοιχα φαντασιακά οργανωτικά σχήματα.

Ο κομματικός πατριωτισμός, άνευ συγκεκριμένου λόγου έγινε το στίγμα ενός αριστερισμού που δεν μπορεί να καυχηθεί ότι κρατά την αιθεντικότητα του οράματος του. Αντιθέτως προκαλεί άλλοτε θλίψη κι άλλοτε γέλιο πικρό. Τα "μαγαζιά" παραγωγής ιδεολογίας και πολιτικής που αυτοεπιβεβαιώνουν την ύπαρξη τους με την διαρκή και αναίτια παρουσία τους δεν έχουν πιά λόγο ύπαρξης.

Απ' αυτή την άποψη ο τυφλοπόντικας προσπάθησε αλλά δεν τα κατάφερε. Αν και στους περισσότερους (συμμετέχοντες) όλα τα ζητήματα ήταν ανοιχτά προς συζήτηση, όπως να χαράζονται πολιτικοκοινωνικά πλάνα, παρά αυτά οι "παραδόσεις" ύψους διατηρήθηκαν. Το καλό είναι όμως ότι ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα κανείς από τους συμμετέχοντες δεν φάνηκε ότι "εξαπατήθηκε" μέσα από την συμμετοχή του στο περιοδικό, όπου ευτυχώς δεν είχε την πρόθεση να χαραξεί πολιτική. Το δράμα των αυτοφευδόμενων εξαπατηθέντων βρίσκεται ακριβώς στο ότι ταυτίστηκαν απόλυτα με την ιδεολογία τους, σαν έφηβοι

πεισματάρηδες (παρομοίωση όχι τυχαία).

Εκείνο όμως που διαβλέπω εγώ είναι μια άλλου είδους ταύτιση: Δημιουργός-έργο του. Είναι κι αυτό ένα χαρακτηριστικό που σε περιπτώσεις σαν κι αυτή, βρίσκεται στο "φοιτητικό στίγμα" των δημιουργών. Γεμπέληδες εύφορης κοιλάδας οι φοιτητές- τώρα μπορώ να λέω τέτοια "αποφθέγματα" πιο άνετα-ανακάλυψαν την μαγεία του Γουτεμβέργιου, που παραμένει μαγεία ακόμα και στην εποχή της IBM.

Ένα βήμα παραπάνω και η μαγεία της έκδοσης ενός περιοδικού γίνεται εθθαμβωτική και παρασέρνει σε άλλου είδους υπερβολές.

Αλλά σε καιρούς "απολογίας" πρέπει να είμαστε πιο μετρημένοι. Ένα περιοδικό υπάρχει ή όχι μπορεί και να μην υπάρχει. Η αναγκαιότητα του σαν πολιτικοκοινωνική παρέμβαση δεν είναι ποτέ δεδομένη. Δεν υπάρχουν κάποιοι νόμοι που παράγουν τα περιοδικά, είναι και ζήτημα "μερακιού", διάθεσης για επικοινωνία, το νταβαντούρι εν πάσει περίπτωση. Αν δεχτούμε αυτά τότε, νομίζω, αποφεύγουμε αυτή τη ναρκισσιστική ταύτιση δημιουργών και ενός "εκδιδόμενου" περιοδικού και θέτουμε το πράγμα στις σωστές του διαστάσεις.

Το παρελθόν παράγει μύθους- είναι αλήθεια-. Όμως ας μην συνδέουμε την προσωπική μας ιστορία με την έκδοση ενός περιοδικού και την έκδοση ενός περιοδικού με το ιστορικό γίγνεσθαι, γιατί τότε θα καταντήσουμε ομφαλοσκοποι προβληματικοί τριανταπεντάρηδες με βυχολογικά εφηβικά τραύματα. Για νομίζω είμαστε κατά τι νεώτεροι.

Χαιρετών εκ του μακρόθεν.

Γιάννης Παππάς

η αναβαθμιση της μετεξελιξης ή η μετεξελιξη της αναβαθμισης

(Σοσιαλ)δημοκρατία ή Ευρωκομμουνισμός;

Ο τύπος περί πολλά τυρβάζει για τις εξελίξεις στο ΚΚΕσσ, αλλά το λαϊκό κίνημα δεν φαίνεται να πολυενδιαφέρεται για τον εκφυλισμό του σε (σοσιαλ)δημοκρατικό κόμμα στελεχών. Και λέμε στελεχών, γιατί ο κόσμος του το έχει από καιρό αφήσει κουρασμένος, απογοητευμένος, προδομένος.

Τι να πρωτοθυμηθούμε από την πολιτική παρουσία του ΚΚΕσσ;

Τη διάσπαση του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος; το '68 που κάθε άλλο παρά πολιτική ήταν, και την επιδίωξη χρίσματος από τη Σοβιετική Ένωση; Την πρόταση για συμμετοχή στις ψευτοεκλογές Μαρκεζίνη και τη νομιμοποίηση συνακόλουθα της χούντας τη στρατηγική αντιδικτατορικής ενότητας με τον Καραμανλή (ΕΑΔΕ), την πολιτική συμβιβασμού με το κεφάλαιο και την εργοδοσία (ΑΣΔΗΣ), τη διάλυση της νεολαίας το '77, μια που η πολιτική εθνικού ακροατηρίου μόνο απήχηση δεν έβρισκε στο Ρ.Φ., την προσκόλληση στο ΠΑΣΟΚ (πράσινη ΕΑΔΕ) και τα πρόσφατα "6 σημεία" που θα βγάλουν την κοινωνία από την κρίση.

Η πολιτική παρουσία αυτή βρίσκεται σήμερα και το "νέο φορέα" που θα τη συνεχίσει εσασί. Γιατί, σε τελευταία ανάλυση, η ιδεολογία της μετεξελίξης δεν είναι τίποτε άλλο παρά η θεωρητική συμπύκνωση αυτής της παρουσίας.

Με αυτούς δεν θα ξαναασχοληθούμε. Μας ενδιαφέρουν αυτοί που ορίζονται σαν κομμουνιστές, που βλέπουν την κρίση της Αριστεράς στο ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο.

Όσο αφορά την τάση της "αναβάθμισης" που αντιτάχθηκε στα ρεφορμιστικά οράματα του Α.Κύρκου, δεν έπεισε ότι αποτελεί κάτι διαφορετικό, γιατί αντιτάχθηκε με όρους δανεισμένους από την "μετεξέλιξη", γιατί δεν έβαλε ζητήματα κομμουνιστικής πολιτικής, πράγμα που δια-

κρίνεται και από το περιοδικό "Κ" που δεν δείχνει τίποτε καινούργιο στις μέχρι τώρα επεξεργασίες του ΚΚΕσσ.

-Δεν αντιλήφθηκε η "αναβάθμιση" ότι Κομμουνιστική πολιτική είναι η κριτική στις καπιταλιστικές σχέσεις κυριαρχίας/υποταγής.

-Δεν αντιλήφθηκε ότι η αστική πολιτική δεν εκφράζεται από τη Ν.Δ. ή το ΠΑΣΟΚ, αλλά από το ίδιο το Αστικό Κράτος και τους θεσμούς του.

-Δεν αντιλήφθηκε έτσι τα αίτια της αποτυχίας του ΠΑΣΟΚ να πραγματώσει το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό. Η μέχρι τώρα κριτική στο ΠΑΣΟΚ ήταν η μη υλοποίηση της διακήρυξης της 3ης Σεπτεμβρίου, ενώ τα αίτια βρίσκονται στα πολιτικά και κοινωνικά όρια του "τρίτου δρόμου" για το σοσιαλισμό.

-Δεν αντιλήφθηκε στη σημερινή πολιτική συγκυρία, τη σημασία που έχει για την Αριστερά η ολομέτωπη επίθεση του κεφαλαίου με άξονα την κυβερνητική πολιτική.

Για μας τους κομμουνιστές, είναι επιτακτικό καθήκον η ενίσχυση των μαζικών κινήματων, που αντιστέκονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στη πολιτική του ΠΑΣΟΚ. Πιστεύουμε ότι η τόνωση των εργατικών αγώνων είναι ο μόνος δρόμος για να υπάρξει ένας πόλος αντίστασης, μια αριστερή αντιπολίτευση με προοπτική τον εργατικό έλεγχο της παραγωγής και τη γενικευμένη κοινωνική διαχείριση της εργατικής τάξης.

Όσοι έχουν απομείνει να θεωρούν τους εαυτούς τους Κομμουνιστές, από το ΚΚΕσσ θα πρέπει να ασχοληθούν κάποτε με αυτά τα ζητήματα και να στρατευθούν σε μια αντικαπιταλιστική πολιτική, αποφεύγοντας να αναπαράγουν για μια ακόμη φορά τη πολιτική καχεξία του ΚΚΕεσστ.

"Οι κομμουνιστές, όταν είναι μαρξιστές, κι οι μαρξιστές όταν είναι κομμουνιστές, δεν βοούν εν τη ερήμω. Ωστόσο, μπορεί να είναι σχετικά μόνοι τους" Λουί Αλτουσέρ.

Θεόφιλος Γαλάνης
Αχιλλέας Μπουκουβάλας.

για το ΚΚΕ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Αυτό το κείμενο δεν εξυπηρετεί, για μένα, μπροστά στη συντηρητική αναδίπλωση της ελληνικής κοινωνίας μόνο την ανάγκη του διαλόγου ανάμεσα σε κάποιους που επιμένουν να αγωνιούν για την ύπαρξη μιας αντικαπιταλιστικής αριστεράς, αλλά τούτη τη στιγμή φιλοδοξεί να απαντήσει και σε μια άλλη ανάγκη.

Θεωρώ δηλαδή ότι η κρίση της αριστεράς "πέραν του ΚΚΕ" ή, αν θέλετε, της αριστεράς που επιμένει να θεωρεί τον εαυτό της εκτός σοσιαλδημοκρατίας και εκτός κρατισμού, η κρίση των σχημάτων, του λόγου της, των λειτουργιών της, έχει κλείσει έναν τέτοιο κύκλο ώστε, είτε να σημάνει την πλήρη περιθωριοποίηση της, είτε να αποτελέσει το έδαφος απ' όπου θα τροφοδοτηθούν και θα αναπτυχθούν νέες συλλογικότητες και νέες πρακτικές στην κατεύθυνση μιας πειστικής απάντησης σε κάθε δεξιά ιδεολογία, κοινωνική ή πολιτική. Η ίδια η αλλαγή του προσώπου της εξουσίας βάζει σε νέους πονοκέφαλους όσους έχουν την αγωνία για αυτήν την απάντηση, πονοκέφαλοι που πολλές φορές οδηγούν σε ιδιωτεύση. Αυτή η αλλαγή προσώπου βάζει σε νέα διλήμματα όσους είχαν εκποιήσει τα οράματα τους στο βωμό του "ρεαλισμού", όσους νόμισαν ότι μια πολιτική αλλαγή θα έφερνε αυτόματα και την κοινωνική-οικονομική αλλαγή. Έτσι, για την ύπαρξη της αριστεράς, οφείλουμε να ξαναθέσουμε το ερώτημα "περί ποιάς αριστεράς και με ποιούς", οφείλουμε να ψάξουμε νέες συγκλίσεις και νέο λόγο.

Με αυτή τη λογική ξεκινώντας, νομίζω ότι αυτό που μπορώ να προσφέρω είναι μια δική μου άποψη πάνω στη κρίση του ΚΚΕεσ - όντας μέλος του Ρήγα εδώ και αρκετά χρόνια. Από τους πολλούς τρόπους να γράψεις πάνω στη διάσπαση ενός κόμματος, θα διαλέξω φοβάμαι τον πιο δυσάρεστο, επειδή το "τί έγινε" θέλω να χρησιμεύσει στο "τί κάνουμε τώρα".

Πώς ένα Κ διχάζεται.

Η διαμάχη περί του τίτλου στο κόμμα είναι λίγο-πολύ γνωστή. Ακό-

μα και με τη νηφαλιότητα που δίνει η χρονική απόσταση, δεν μπορεί παρά να ακούγονται αστεία τα επιχειρήματα που:

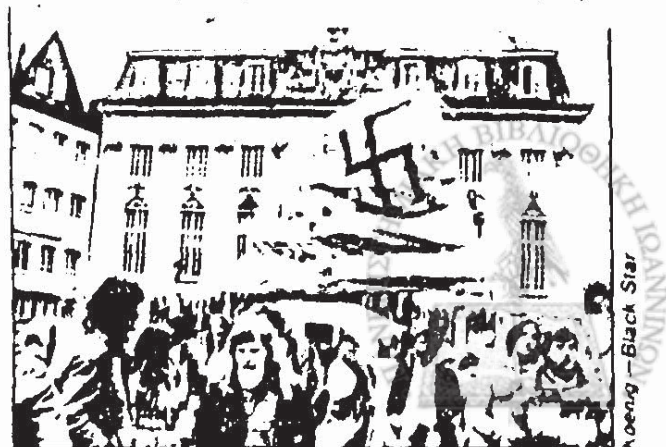
-θεώρησαν το Κ του τίτλου υπεύθυνο για τη μιζέρια του ΚΚΕεστω.

-θεώρησαν ότι αυτό που κρατούσε μακριά τους ανένταχτους δεν ήταν η πολιτική του κόμματος, αλλά η καταγραφή του σαν κομμουνιστικό, ή, στην αριστερή εκδοχή τους, συνέδεσαν τον κομμουνιστικό χαρακτήρα με την κριτική υποστήριξη του ΠΑΣΟΚ!

Η αντίθεση μας - και ο πληθυντικός που χρησιμοποίηω δηλώνει κάποιους που συμμερίζονται τις απόψεις αυτές- δεν ήταν στην προφανή αστειότητα των παραπάνω απόψεων, αλλά ήταν αντίθεση στη λογική που δρομολογούσαν και στη ταφόπλακα που έβαζαν στην αναζήτηση του αριστερού ευρωκομμουνισμού και της εναλλακτικής αριστεράς. Λογική, που οι επιπτώσεις της γίναν και γίνονται οδυνηρά σαφείς.

- Σε ένα κρίσιμο συνέδριο καλύφθηκε η συζήτηση επί της πολιτικής, επί της ιδεολογίας, για το τί τέλος πάντων έπρεπε να αλλάξει.

- Τό κόμμα άλλαξε τον τίτλο του, με την υπόθεση ότι ο κόσμος διαφωνούσε με αυτόν τον τίτλο. Αυτοκαταργείτο έτσι ως διαπαιδαγωγικός οργανισμός και καταδίκαζε την εξέλιξη του, όχι σε μετάφραση της εμπειρίας και προχώρημα της θεωρίας του, αλλά στη λογική "αυτά θέλει ο κόσμος αυτά σερβίρω". Η συζήτηση δεν έγινε αν είναι ή όχι ο κομμουνισμός σύγχρονος σήμερα- που είναι καθόλα θεμιτή- αλλά αν ο κόσμος θέ-

λει ή δε θέλει το Κ.

- Σε κάθε εκλογές παρατηρείτο μια ασυνέχεια. Ενώ ο συντηρητικός ψηφοφόρος συγκινείτο μέχρι δακρύων από το λόγο του Κύρκου, ακριβώς γιατί ήταν δεξιός, εθνικός, κεϋνσιακός, δεν τον ψήφιζε όμως γιατί ήταν κομμουνιστής, και το κόμμα, μπροστά στην ασυνέχεια αυτή, προτίμησε να αναιρέσει το δεύτερο. Ο στόχος όλων των παραπάνω είναι προφανής, νομίζω. Το κόμμα, κόβοντας όλες τις αιχμές του, υπολογίζει σε μία αύξηση της επιρροής του, ώστε να πλασσαριστεί σαν εθνική δύναμη στο μπλοκ της αλλαγής μετά το τέλος της αυτοδυναμίας του ΠΑΣΟΚ. Εξ ου και τα νερόβραστα έξι σημεία, οι συναντήσεις και οι επιστολές με άλλους αρχηγούς κομμάτων και άλλες γλοιωδίες, που εκφυλίζουν την αριστερά σε σύμβολο του ΠΑΣΟΚ, σε μια εποχή που κανείς δε μένει στο ΠΑΣΟΚ επειδή έχει αυταπάτες, αλλά επειδή απουσιάζει η "άλλη αριστερά"

Στο βωμό αυτής της συμμετοχής στο μπλοκ της εξουσίας, το κόμμα ή μάλλον η ηγετική ομάδα του - δεν θυσίασε μόνο τα παραπάνω, θυσίασε συμφωνημένες έστω και φραστικά κατακτήσεις, που δικαιολογούσαν και την παραμονή μας στο ίδιο το κόμμα.

- Η δημοκρατία, που ήταν κατοχυρωμένη σαν σκοπός, δεμένη με την εσωκομματική λειτουργία εδώ και αρκετά χρόνια, καταργείται. Η δημοκρατία στην Αυγή γίνεται χειρότερη από οποιαδήποτε αστική φυλλάδα, ακόμα και από τον Ριζοσπάστη.

- Η αυτονομία των κινημάτων, έννοια κατοχυρωμένη, καταργείται επίσημα. Η Κ.Ε του κόμματος επιχειρεί μομφή σε μέλη της, επειδή, σαν μέλη παράταξης, εξέφρασαν τη δική τους άποψη και όχι την άποψη του κόμματος - μιλάω για το λευκό στο β' γύρο των δημοτικών εκλογών.

- Η ενότητα μέσων και σκοπού, η ενότητα συμβόλων και περιεχομένου, η ενότητα του οραματικού στοιχείου με την άμεση πρακτική καταργούνται στο βωμό του φορέα και στις μικρές και ανεγκέφαλες επιδιώξεις του.

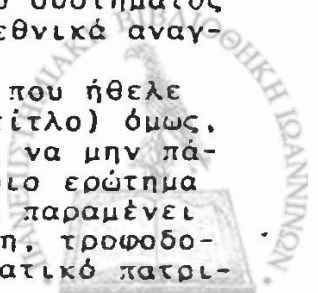
Και εδώ μπαίνει το βασανιστικό ερώτημα για τους συντρόφους, μέσα και έξω από το κόμμα. Με όλα τα παραπάνω - που δεν έχω το χώρο να τα αναπτύξω - με τη στροφή δηλ. της γίγαιας και μιας μερίδας του κόμμα-

τος σε τέτοιες θέσεις, είναι δυνατό η συνύπαρξη με αυτή τη μερίδα όλων εμάς - μέσα και έξω από το κόμμα - που οι αγωνίες κι οι προβληματισμοί μας είναι αντιδιαμετρικοί; Ένα αριστερό σχήμα, όπου μειοψηφικά ή πλειοψηφικά θα υπάρχουν τέτοιες επιδιώξεις, πείθει ή εμπνέει κανέναν; Η τεράστια απόσταση, που προσπάθησα να δείξω ότι υπάρχει ανάμεσα σε αυτές τις λογικές και σε μία αριστερή προοπτική, δε λέει από μόνη της το όχι στη συνύπαρξη, αν και προετοιμάζει γι αυτό.

Μόνο υπό το φως της σημερινής συγκυρίας μπορεί να απαντηθεί το ερώτημα αυτό (εδώ δηλ. θα ξαναγυρίσω στην αλλαγή προσώπου της εξουσίας που ανέφερα στην αρχή). Θα μπορούσα σύντομα να σκιαγραφήσω τα εξής: Επί εποχής δεινοσαύρων, επί εποχής δηλ. διακυβέρνησης της χώρας από τη δεξιά, από ότι πιο μαύρο και οπισθοδρομικό είχε η ελληνική κοινωνία, επί εποχής όπου οι προσπάθειες του Παπαληγούρα για εκσυγχρονισμό βαφτίζονταν σοσιαλομανείς και ήταν περιθωριακές, μια συνύπαρξη "αντισκοταδιστικών δυνάμεων" ίσως είχε κάποιο νόημα. Στη τωρινή όμως συγκυρία, όπου το αστικό μπλοκ μέσω του ΠΑΣΟΚ και του διπολισμού, με νέες ταξικές συμμαχίες προχωράει στην απαραίτητη για την επιβίωση του καπιταλιστική αναδιάρθρωση, εκσυγχρονίζει το λόγο του, ληλατεί έννοιες της αριστεράς, εκβιάζει στο όνομα του σοσιαλισμού

χρειάζεται μια αριστερά που, σαν οργανωμένος πόλος, θα είναι μη πολυσυλλεκτικός με σαφή αντικαπιταλιστικό λόγο. Και μόνο μια τέτοια αριστερά θα μπορούσε να επιτύχει και να δώσει προοπτική σε συμμαχίες για επιμέρους ζητήματα. Αρα, μια συνύπαρξη με τέτοιες απόψεις, θα ήταν καταστροφική για τις δυνάμεις που αγωνίζονται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ενάντια στον αστικό εκσυγχρονισμό, ενάντια στην αναβάπτιση του αλλοτριωτικού συστήματος σαν σοσιαλιστικό και "εθνικά αναγκαίο".

Η "αναβάθμιση" (τάση που ήθελε το κομμουνιστικό στον τίτλο) όμως, προτίμησε και προτιμάει να μην πάρει θέση σε αυτό το κύριο ερώτημα της συνύπαρξης, αλλά να παραμένει σε μία αμυντική αντίθεση, τροφωδοτώντας έναν στείρο κομματικό πατρι-

ωτισμό. Παρ' όλα αυτά, με την πίεση της βάσης, τα πρώτα δειλά βήματα γίνονται και ανοίγεται ένα πεδίο σύγκλισης αριστερών δυνάμεων σε ένα αριστερό πόλο, του οποίου νομίζω η τελική έκβαση δεν είναι νομοτελειακή.

Απάντησα ήδη, νομίζω, στο αν αυτός ο πόλος μπορεί να προέλθει μόνο από το ΚΚΕσσωτ., με την δεδομένη πορεία της πλειοψηφίας και το κόμψιασμα της μειοψηφίας του. Αυτός ο πόλος δεν μπορεί να προέλθει ούτε από το "χώρο των ανένταχτων" με κάποια μετεξέλιξη του. Χωρίς να επεκταθώ, θα θυμίσω την ανομοιογένεια σε βαθμό ρήξης του "χώρου" και την έλλειψη πολιτικών διαδικασιών και διαλόγου, που έχει σαν αποτέλεσμα τον συνεχή εκφυλισμό του, ποιοτικό και ποσοτικό. Η μη ύπαρξη θέσης, η απάντηση σε μια πραγματικότητα με αποστήθιση τοιτάτων, η ιδιώτευση λόγω "μικροαστικής ανυπομονησίας", η λογική του αντικειμενικού παρατηρητή και άλλα πολλά είναι φαινόμενα που δυστυχώς ανθίζουν στον επικαλούμενο "χώρο". Ετσι το στοίχημα του νέου πόλου δεν μπορεί κατά τη γνώμη μου να μονοπωληθεί από καμιά από τις υπάρχουσες δυνάμεις. Το μόνο που μπορώ να κάνω από αυτό το κείμενο είναι να σκιαγραφήσω τις δικές μου απόψεις πάνω σε αυτή τη συγκρότηση και όχι να χωρίσω τους αριστερούς σε καλούς και κακούς με βάση τη σημερινή τους ένταξη.

Καταρχήν για μας, το εγχείρημα του '68 - της διάσπασης του ΚΚΕ - όχι μόνο δεν έχει λήξει, αλλά αποκτάει νέα σημασία σήμερα. Η πηγαία ανάγκη των αριστερών να πουν είμαι κομμουνιστής αλλά δεν είμαι με τη Μόσχα, η ανάγκη για κάθε κομμουνιστή να δείξει ότι οι ιδέες του δεν έχουν καμιά σχέση με τα στρατόπεδα συγκεντρωσης, ότι η δημοκρατία όχι μόνο δεν καταστέλλεται αλλά κατοχυρώνεται και δένεται με την πάλη για την αραξική κοινωνία, η ανάγκη αυτή των τοτινών καιρών που καταδικάστηκε με μία σειρά λαθών

της ηγετικής ομάδας διατηρεί την επικαιρότητα της και δεν μπορεί να πεθάνει με καμιά απόφαση συνεδρίου, με κανένα φορέα και με κανένα "άνοιγμα Γκορμπατσώφ" ή "άνοιγμα ΚΚΕ". Η αναζήτηση του αριστερού ευρωκομμουνισμού μπορεί αντίθετα να εμπλουτιστεί με τις ιδέες του φεμινιστικού και οικολογικού κινήματος. Όλα τα παραπάνω που ανέφερα (αυτονομία κινήματων, δημοκρατία στο κόμμα), μπορούν να εμπλουτιστούν με μια νέα σχέση θεσμικής παρέμβασης και εξωθεσμικών μορφών οργάνωσης, σε μια νέα σχέση των μερικών βελτιώσεων και της συνολικής ανατροπής, σαν αντιλήψεις μιας οργάνωσης που δεν θεωρεί τον εαυτό της πρωτοπορία, αλλά φιλοδοξεί να αποτελέσει τον καταλύτη στις διαδικασίες των κινήματων που αποτελούν το επαναστατικό υποκείμενο, φιλοδοξεί να αλληλεπιδράσει με αυτά και τελικά να συνθέσει τις επιμέρους αντιστασεις, που είναι ακόμα και σήμερα υπαρκτές, σε μία συνολική θέση ανατροπής, σε μία ενιαία δράση, σε μία συνολική πρόταση.

Είναι γνωστό ότι ζούμε σε εποχή ύφεσης των αριστερών ιδεών και απογοήτευσης. Η αριστερά έχει πάψει να είναι πειστική, σε όλες τις μορφές της. Η απογοήτευση όμως του κόσμου από αυτήν δυστυχώς δεν οδηγεί στην αναζήτηση νέων συλλογικών λύσεων. Αντίθετα οι ατομικές λύσεις και ο ανταγωνισμός που έχει ανάγκη το σημερινό σύστημα, βρήκαν εκεί την αναγκαία στήριξη, ώστε να γίνουν σήμερα σαρωτική πλειοψηφία. Ετσι πράγματα σαν κι αυτά που προσάθησα να πω, ακούγονται παρωχημένα, υπερβολικά μακρινά και υπερβολικά ουτοπικά - ίσως και επικίνδυνα, καθότι σημαίνουν ρήγματα στο οποιοδήποτε βόλεμα χωρίς οίγουρο αποτέλεσμα.

Τελικά απευθύνομαι σε κείνους που, για δικούς τους λόγους ο καθένας, ξέρουν ότι τα συνθήματα "τίποτα δε γίνεται" και "ό,τι και να κάνουμε είναι ενσωματώσιμο" είναι κενός λόγος.

Σε αυτούς που ξέρουν ότι η ατομική βελτίωση και η προσωπική αξιοπρέπεια δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τη συλλογική δράση και φυσικά ούτε το αντίθετο. Με αυτούς θέλω να βρεθώ και από αυτήν την ανάγκη έγραψα αυτό το κείμενο...

Βασίλης Ραϊσης

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ

Παν/μιο δεν είναι μόνο οι φοιτητές και το εκπαιδευτικό προσωπικό, αλλά και το υπαλληλικό προσωπικό.

Έτσι τήραμε μια συνέντευξη στο τον πιο γνωστό θυρωρό του Παν/μίου, για πολλά φλέγοντα θέματα.

Για τον φυλοπόντικα συζητά και παίρνει την συνέντευξη ο θανάσης Αλεξόπουλος.

«Γ»

ΕΡ. Πώς λέγεστε;

ΑΠ. Παπαϊωάννου Δημήτριος.

ΕΡ. Πόσο καιρό έχετε στο Πανεπιστήμιο;

ΑΠ. Προτού γίνει το πραξικόπημα, στις 14 Απριλίου 1967 είχα με μπει, και έγινε σε μια βδομάδα το πραξικόπημα.

ΕΡ. Τι δουλειά κάνετε ακριβώς στο Πανεπιστ.;

ΑΠ. Είμαι κλητήρας, θυρωρός, φύλακας, τηλεφωνητής. Υπάρχουν κι άλλοι φύλακες που δουλεύουν πρωί και απόγευμα. Είναι ακόμα και νυχτοφύλακες. Εγώ δουλεύω το απόγευμα.

ΕΡ. Στο χώρο του Παν/μίου έχουν γίνει ποτέ κλοπές ή άλλες ζημιές;

ΑΠ. Έχουν παρουσιαστεί μόνο από τους αναρχικούς. Σπάνε παράθυρα ανάβουν φωτιές οι αναρχικοί, και μας κυνηγάνε εμάς.

ΕΡ. Μάπως θυμάστε κάποιο συγκεκριμένο παράδειγμα επεισοδίων από αναρχικούς;

ΑΠ. Την περασμένη Παρασκευή στις 7 η ώρα έσπασαν τζάμια στα προκάτ (στο σημείο αυτό διακόπτεται η συζήτηση και βγαίνουμε και οι δύο στο προαύλιο του Παν/μίου, όπου μου δείχνει μερικά σπασμένα τζάμια) και γράσουν στους τοίχους δε σέβονται το χώρο.

ΕΡ. Τίγνωση έχετε για τις πολιτικές νεολαίες; Σας έχουν δημιουργήσει ποτέ προβλήματα;

ΑΠ. Εκείνο που ξέρω είναι από τους αναρχικούς. Για τα κόμματα δεν ξέρω.

ΕΡ. Νομίζετε ότι στην σημερινή εποχή και δεν πει καλά με τους νέους; Έχουν ουγει από το σωστό δρόμο;

ΑΠ. Έσπυαν και πολύ και αυτό με λυπεί.

ΕΡ. Τι έχουν δηλαδή κάνει;

ΑΠ. Δεν σέβονται σαν φοιτητές δεν έχουν σεβασμό δεν είναι κουρεμένοι όπως παλιά και με λίγα λόγια δεν μαθαίνουν γράμματα.

ΕΡ. Και για όλα αυτά που μας λέτε ποιος νομίζετε ότι σταιεί;

ΑΠ. Η ηλικία, το διάβασμα, η ζωή. Μπορεί νάναι άρρωστοι και

να θέλουν νευρολόγο, ίσως απ' τα πολλά γράμματα να τους πειράζει... εμείς κινδυνεύουμε κάθε στιγμή απ' τους αναρχικούς. Κατά την επίβλεψη του χώρου κόντασαν να μου γκαβώσουν τα μάτια.

ΕΡ. Μα καλά όλοι οι φοιτητές είναι τόσο κακοί όπως οι αναρχικοί;

ΑΠ. Όχι υπάρχουν και καλά παιδιά που μας σέβονται.

ΕΡ. Οι αναρχικοί πώς θάπρεπε κατά τη γνώμη σας να αντιμετωπισθούν;

ΑΠ. Να κλείσει το Παν/μιο σε ένδειξη διαμαρτυρίας για αυτά που γίνονται.

ΕΡ. Αν ήσασταν "πολιτειακός άρχοντας" πώς θα αντιμετώπιζατε την κακή κατάσταση που διαμορφώθηκε στα Παν/μια;

ΑΠ. Θα έβαζα αυστηρούς νόμους δηλαδή θα τους έβαζα να κουρευονται να ξυρίζονται να υπάρχει σεβασμός. Φοιτητής πούναί βρούμικος και κάνει αταξίες θα παίρνει αποβολή. Θα περνούσα δυο-τρεις πειθαρχικό για να συμμορφωθούν και οι άλλοι.

ΕΡ. Ποιά νομίζετε ότι είναι η σχέση των σημερινών νέων με τη θρησκεία;

ΑΠ. Δεν εκκλησιάζονται και όταν κάνεις το σταυρό σου σε κοροϊδεύουν και λένε ότι η θρησκεία χρεωκόπησε και γενικά εμείς οι χριστιανοί, ενώ αυτοί έχουν καλλίτερα προγράμματα από μας. Τόχουν να κάτι ξεπερασμένο.

ΘΕΜΑΤΑ

ΕΡ. Μήπως βλέπετε ορισμένα πράγματα στην εκκλησία που δεν σας ικανοποιούν και αν είναι έτσι, τι θα έπρεπε κατά τη γνώμη σας να γίνει;

ΑΠ. Θα φώναζα για την εκκλησία θα πρέπει να παίρνανε τα λεφτά της εκκλησίας και να τα στέλνανε στην Αιθιοπία. Τα μισιά Γιάννενα είναι της Μητροπόλεως. Να δοθούν στους φτωχούς. Τον Χριστό πρέπει να προστατεύουμε, έχουμε ολοφάνερη θρησκεία και ο Χριστός δεν είπε να μαζεύουμε χρυσό και να μην τον δίνουμε στους φτωχούς.

ΕΡ. Εσείς πως αντιμετωπίζετε τους φοιτητές;

ΑΠ. Πολύ άψογα. Με τον καλύτερο τρόπο σε όλους. Εξυπηρετούμε άψογα τα παιδιά. Με τον καλύτερο τρόπο. Μερικοί ίσως είναι άρρωστοι, ίσως είναι σαμποταριστές της Κυβέρνησης και η κάθε Κυβέρνηση έχει τους σαμποταριστές που φέρνουν ανωμαλίες... Εγώ φέρομαι άψογα.

ΕΡ. Έχετε να μας πείτε κάτι για τους καθηγητές;

ΑΠ. Είναι λίγα υψηλόφρονες.

ΕΡ. Είναι κακοί;

ΑΠ. Δεν με ενδιαφέρει και πολύ. Εγώ τηρώ μιά στάση ουδέτερη απέναντι τους.

ΕΡ. Είστε ικανοποιημένος απ' τη δουλειά σας;

ΑΠ. Δεν είμαι ικανοποιημένος αλλά και τι να κάνω; Η οικονομική κατάσταση είναι χάλια. Η ζωή ακριβή, τα νοίκια πανάκριβα.

ΕΡ. Μένετε με ενοίκιο;

ΑΠ. Με ενοίκιο και με έχει φάει η υγρασία και δεν μπορώ να βρω ένα σπίτι της προκοπής.

ΕΡ. Το φαγητό που προσφέρεται στην λέσχη, νομίζεται ότι είναι καλό;

ΑΠ. Το φαγητό είναι πολύ καλό γιατί στα σπίτια μας δεν τρώμε όπως οι φοιτητές, άσχετα αν αυτοί είναι αγάριστοι. Έχουν τους πιά καλούς μαγείρους, καθαριότητα, τα φρούτα τους που εμείς δεν τάχουμε.

ΕΡ. Ασχολείστε καθόλου με την πολιτική;

ΑΠ. Δεν με ενδιαφέρει, παρά μόνο κοιτάζω την δουλειά μου και έτσι πρέπει νάναι οι υπάλληλοι. Αλλά όταν χρειάζεται θα κάνω απεργία για να μας βοηθήσει η Κυβέρνηση, γιατί υποφέρουμε, έστω να μας δώσει στεγαστικό επίδομα... να αυξηθεί ο μισθός μας. Παίρνω 60.000 και δεν βγαίνω πέρα και λέω αμάν και πότε θα περάσουν τα χρόνια να σηκωθώ να φύγω.

ΕΡ. Η Κυβέρνηση...;

ΑΠ. Σέβομαι τους κυβερνήτες της χώρας, αλλά θα πρέπει να υπάρχει μέριμνα και για μας τους μικρούς.

ΕΡ. Νομίζεται ότι έκαναν καλά οι φοιτητές που εξεγέρθηκαν εναντίον της Χούντας το '73;

ΑΠ. Κατ'εμένα δεν έκαναν καλά οι φοιτητές γιατί δεν τους σεβάστηκε η πολιτεία και τους σκότωσε. Οι φοιτητές πρέπει να διαβάζουν και να μην ασχολούνται με την πολιτική. Όταν πά-

ρουν το πτυχίο τους, ας κάνουν ότι θέλουν. Να σέβονται το χώρο του Παν/μίου και τους καθηγητές τους, για το δικό τους καλό. Εμείς τους σεβόμαστε, τους εκτιμούμε και έτσι πρέπει να κάνουμε.

ΕΡ. Μήπως έχετε να μας πείτε τίποτε άλλο και να τελειώσουμε την ωραία αυτή συζήτηση μας;

ΑΠ. Ο φοιτητής μπαίνοντας στο Παν/μιο, νομίζει ότι μπήκε στον Παράδεισο, στην Βασιλεία των Ουρανών, αλλά δεν είναι έτσι. Να, προχθές έγιναν τα επεισόδια του Μαθηματικού. Οι καθηγητές δεν πρέπει να βάζουν δύσκολα θέματα και οι φοιτητές να διαβάζουν. Νάναι σε αρμονία.

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ

Οι λόγοι της οργής

Οι κινητοποιήσεις των γάλλων φοιτητών του Νοέμβρη-Δεκέμβρη του 86 έπεσαν σαν κεραυνός εν αιθρία.

Οι λόγοι είναι πολλοί: μακροχρόνια απουσία του νεολαϊστικού κινήματος (φοιτητικοί-μαθητικού) από την πολιτική γαλλική πραγματικότητα. Σταθερά ανοδική πορεία του νεοφιλελευθερισμού μέσα στην νεολαία και κυρίως στα Παν/μια, διαρκής υποχώρηση της Αριστεράς τόσο ιδεολογικά όσο και πολιτικά. Τέλος, πρόσφατη επιβεβαίωση της ηγεμονίας της νέας Δεξιάς αποτέλεσαν οι γαλλικές εκλογές του Μάρτη 86.

Τίποτε δεν προμήνυε λοιπόν μιά τόσο μαζική αμφισβήτηση της κυβερνητικής πολιτικής και κυρίως από τον νεολαϊστικό χώρο. Τίποτα... εκτός ίσως από την ίδια την πραγματικότητα που διαμορφώνει η σημερινή επίθεση του κεφάλαιου σ' όλο τον Δυτικό κόσμο.

Έχει γραφεί και αναλυθεί με αρκετά σαφή τρόπο ότι το σύγχρονο ρεύμα του νεοφιλελευθερισμού εκφράζει με τον πιο αγνό και απτό τρόπο τις περισσότερο επιθετικές τακτικές των αστικών τάξεων στην προσπάθεια για συνολική αναδιάρθρωση της παραγωγής. Λέμε τις "περισσότερο επιθετικές" γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τον στόχο αυτό εξυπηρέτησαν στην τελευταία ιστορική περίοδο και κόμματα κεντρώα, σοσιαλδημοκρατικά ή και σοσιαλιστικά (Γαλλία με κυβέρνηση Σαμπιούς, Ισπανία από το 81 ήδη με Γκονζάλες, ΠΑΣΟΚ μετά το 85). Αν όμως αυτά τα τελευταία προσπάθησαν να υλοποιήσουν αυτή την πολιτική στηριζόμενα στις κοινωνικές συναινέσεις που απολάμβαναν από τις λαϊκές τάξεις και άρα με πιο βραδύ ρυθμό, τα συντηρητι-

κά κόμματα στηριζόμενα και στο έδαφος που διάνοιξαν οι προκάτοχοι τους προσπαθούν να την υλοποιήσουν με πολύ πιο γρήγορους ρυθμούς και με σαφέστατα πολύ πιο επιθετικό χαρακτήρα.

Για να το πούμε αλλιώς, μιλάμε στρατηγική αναδιάρθρωσης συνολικής

σήμερα της παραγωγής δεν σημαίνει μόνο νέους κλάδους επενδυτικούς και παραγωγικούς, εισαγωγή της νέας τεχνολογίας (και τα δύο εκτοξεύουν στα ύψη την ήδη μεγάλη ανεργία), συμπίεση των αποδοχών των εργαζομένων, εξάρτηση των αμοιβών απ' την παραγωγικότητα κ.λ.π. Κιά τέτοια πολιτική σημαίνει ταυτόχρονα χτύπημα όλων των μορφών κοινωνικού Κράτους, δηλαδή ασφάλισεις, συντάξεις, παροχές άδειας, ταμεία ανεργίας... όλα αυτά που αποτελούν κατακτήσεις του εργατικού κινήματος. Σημαίνει ταυτόχρονα επίθεση στα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων (συνδικαλισμός) και κατακόρυφη ένταση της κρατικής καταστολής κύρια ενάντια στη μερίδα εκείνη που πλήγεται άμεσα από μιά τέτοια πολιτική, δηλ. το εργατικό κίνημα και την νεολαία. Σημαίνει συνολική αναδιάρθρωση του Εκπαιδευτικού μηχανισμού με την

étudiants communistes

μείωση των εισακτέων και την ένταση των ταξικών στοιχείων επιλογής που επιβάλλει η καπιταλιστική εκπαίδευση.

Πάνω σ' αυτό το τελευταίο ζήτημα συγχωνεύθηκε μιά ολόκληρη κοινωνική αντίδραση ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό. Πρέπει να πούμε ότι η γαλλική εκπαίδευση υπήρξε ανέκαθεν τρομερά επιλεκτική. Το 1971 μόνο το 20% των μαθητών μιάς σχολικής γενιάς έφτανε να πάρει το δίπλωμα το μπακ, με το οποίο θα έμπαινε στο Παν/μιο. Σήμερα ακόμη το ποσοστό είναι 29%... Ήδη δηλαδή η επιλογή γίνεται ασουκτική απ' το χώρο του σχολείου. Το μέγεθος της επιλογής γίνεται ακόμη πιο φανερό αν αναλογισθεί κανείς ότι και η φοιτητική σταδιοδρομία περιλαμβάνει τρεις (3) κύκλους επιλογής μέχρι το πτυχίο: στο β έτος το DEUG στο γ έτος η LICENCE στο δ έτος η

1 million dans la rue

ΜΑΙΤΡΙΣΕ, είναι χαρακτηριστικό ετσι ότι το ποσοστό των φοιτητών που φτάνουν να πάρουν πτυχίο σχεδόν εκμηδενίζεται (στην Ιατρική π.χ μόνο 1 στους 10 φοιτητές φτάνει να πάρει ειδικότητα).

Το πιο σημαντικό βέβαια είναι ό τι η επιλογή είναι μία διαδικασία που αρχίζει απ' το δημοτικό. Οι σχετικές έρευνες έχουν δείξει για π.χ ότι αν κάποιος παιδί έχει μία απρόσκοπη φοίτηση στο Δημοτικό έχει 55% πιθανότητες για να πάρει το ΒΑΓ. Αν αντίθετα χάσει κάποια χρονιά στο Δημοτικό έχει 10 ή 20% πιθανότητες στο ΒΑΓ, ενώ σχεδόν καταδικάζεται αν χάσει αν χάσει και δεύτερη χρονιά.

Ας προσθέσουμε επίσης στο ζήτημα της επιλογής και τις περίφημες QYANDES ECOLES (Μεγάλες Σχολές). Πρόκειται για αυτόνομες απ' το Παν/μιο Σχολές που έχουν στόχο να προετοιμάζουν αποκλειστικά τις οργανικές θέσεις των στελεχών τόσο του Δημόσιου όσο και του Ιδιωτικού Τομέα. Τέτοιες σχολές είναι η ΕΝΑ (Εθνική Σχολή της Διοίκησης), η ECOLE POLYTECHNIQUE, ΙΕΡ (Ινστιτούτο Πολιτικών Σπουδών) κ.λ.π. Η επιλογή είναι αυστηρότατη εδώ: δεν αρκεί δηλαδή το ΒΑΓ αλλά και εξαιρετικά μεγάλος βαθμός στο ΒΑΘ και επιπλέον εισαγωγικές εξετάσεις. Ο αριθμός είναι εξαιρετικά μικρός, οι δε εισακτέοι κατά συντριπτική πλειοψηφία προέρχονται από τα άπορα στρώματα.

Το κίνημα του Νοέμβρη και τα χαρακτηριστικά του:

Μία λοιπόν ασφυκτικά ιεραρχική εκπαιδευτική επιλογή βρίσκεται σήμερα σε φάση αλλαγής που θα καταστήσει τις συνθήκες μόρφωσης και δουλειάς ακόμα πιο ιεραρχικές και ταξικές. Κι όλα αυτά μέσα σ' ένα πλαίσιο συνολικής επιθετικής πολιτικής ενάντια σε κοινωνικά, πολιτικά δικαιώματα.

Η αντίδραση που δημιουργήθηκε σ' αυτήτη πολιτική και που κορυφώθηκε σ' ένα καταλυτικό μαζικό κίνημα καλλιεργήθηκε σ' αυτή την ειδική βάση διαπλοκής του ειδικού Εκπαιδευτική μεταρρύθμιση) με το γενικό (νεοφιλελεύθερη πολιτική).

Ειπώθηκε-και είναι αλήθεια-ότι το κίνημα αυτό υπήρξε ένα κίνημα αυθόρμητο, κίνημα της βάσης που βρέθηκε να αυτοργανώνεται και να ορίζει μόνη της και τις τακτικές επι-

UTCL

SECTEUR JEUNESSE
POUR TOUT CONTACT:
EDITIONS « L »
B.P. 286
75525 PARIS CEDEX

λογές του κινήματος και την ιδεολογική του πλευρά. Απ' αυτήν την πλευρά το κίνημα αποτέλεσε μία πρωτοφανή εμπειρία: μία κίνηση μαζών αυθόρμητη, αν ξέλεγκτη αλλά και αυτοπειθαρχούμενη που ξανάδινε στις μαζικές διαδικασίες την χαμένη φερεγγυότητα και αποτελεσματικότητα. Υπ' αυτήν την έννοια το γαλλικό νεολαϊκό κίνημα κατέγραψε μία ιστορική τάση, την τάση της επανεμφάνισης του νεολαϊκού κινήματος, όχι μόνο στη Γαλλία αλλά και σ' όλη την Δυτ. Ευρώπη. Αυτή είναι και η μία ιστορική πλευρά του. Η άλλη αφορά την σχέση του με την Αριστερά. Κι εδώ θα πρέπει να σταθούμε πιο αναλυτικά.

Είναι αλήθεια ότι κανένα κόμμα, καμμία ομάδα της γαλλικής Αριστεράς δεν είχε άμεση ανάμειξη στο κίνημα, με την έννοια της ιδεολογικής και πολιτικής καθοδήγησης ή ακόμηση και με την έννοια ότι είχε ένα ειδικό πολιτικό ή οργανωτικό βάρος στο κίνημα αυτό. Και βέβαια μέσα σε τέτοιες συνθήκες κανένας πολιτικός φορέας δεν μπορεί να βγει ενισχυμένος, να εγγράψει δηλαδή στη πολιτική σκηνή την νίκη αυτή απέναντι στη πολιτική Σιράκ.

Το σοσιαλιστικό κόμμα βρίσκεται σήμερα σε φάση διάλυσης. Η κυβερνητική εμπειρία το έστρεψε στα Δεξιά ήταν δε αυτό που προετοίμασε αλλά και υλοποίησε μία πρώτη φάση νεοφιλελεύθερης διαχείρισης της εξουσίας. Σήμερα βρίσκεται στην αντιπολίτευση χωρίς συγκεκριμένη πολιτική γραμμή απέναντι στη Δεξιά, χωρίς στρατηγική επανόδου στην Κυβέρνηση μία και το κοινό Πρόγραμμα με τους Κομμουνιστές είναι πια ένα πολύ μακρινό παρελθόν και από μόνο του το Σ.Κ δεν μπορεί να θέσει θέμα διακυβέρνησης, με αναιχτά σήμερα όλα τα ιδεολογικά του ζητήματα σε δεξιά κατεύθυνση που δείχνει το τέλος της "μαρξιστικής" του

παράδοσης. Είναι με δυό λόγια αδύνατον σήμερα το Σ.Κ να αποτελεί εναλλακτική πολιτική διαχείρισης απέναντι στη Δεξιά. Και αποτελεί ένα φθαρμένο πολιτικό σχηματισμό στα μάτια του κόσμου λόγω της κυβερνητικής του πολιτικής.

Το ΚΚΓαλλίας είναι γνωστό ότι περνάει την μεγαλύτερη κρίση της ιστορίας του. Τα αίτια της σημερινής

του παρακμής είναι τόσο πολλά που θα χρειάζονταν αρκετές σελίδες για να αναλυθούν. Το γεγονός είναι ότι σήμερα το ΚΚΓ εμφανίζεται τελείως αδύναμο όχι να καθοδηγήσει κοινωνικές κινητοποιήσεις αλλά και να υπάρξει μέσα στο μαζικό κίνημα έστω και σαν τάση. Η ανυπαρξία του στη νεολαία και η αφερεγγυότητα του λόγου του είναι τόσο μεγάλες ώστε θα μπορούσε κάλλιστα κανείς να διαχωρίσει το σημερινό κίνημα από το ΚΚΓ.

Τέλος οι οργανώσεις της Άκρας Αριστεράς και κυρίως οι Τροτσκιστές της Αίγκας και της Εργατικής Πάλης δεν διαθέτουν σήμερα ούτε την μαζικότητα, ούτε τον δυναμισμό που διατήρησαν απ' τον Μάη του 63 ως το 1978-79. Βέβαια αν και με ελάχιστες δυνάμεις οργανωμένες έπαιξαν

στο νέο φοιτητικό κίνημα ένα σημαντικό ζυμωτικό ρόλο, κυρίως η Αίγκας. Παρ' όλα αυτά μέσα στο κίνημα έγινε περισσότερο φανερό από ποτέ ότι κι αυτές οι οργανωμένες δυνάμεις δεν έχουν βρει τον πολιτικό τρόπο σύνδεσης τους με τις νεολαϊστικές μάζες που παραμένουν εξαιρετικά δύσπιστες απέναντι και στις οργανωμένες δυνάμεις και της επίσημης

Αριστεράς και της Εξω-κοινοβουλευτικής.

Τίθεται λοιπόν το βασικό ερώτημα: ποιά είναι η προοπτική που διανοίγεται σήμερα απ' αυτό το νεολαϊστικό κίνημα σε σχέση με την προοπτική μιάς κοινωνικής Αλλαγής; Στο ερώτημα αυτό κανείς αυτή την στιγμή δεν μπορεί να απαντήσει. Το κίνημα αυτό είναι ένα κίνημα καινούργιο που ακόμα δεν έχει ολοκληρώσει ούτε τον κύκλο των αναζητήσεων του, ούτε την ιδεολογική και οργανωτική του ταυτότητα. Η ολοκλήρωση αυτή θα είναι μιά διαδικασία μακροχρόνια. Αυτό που μπορούμε σήμερα να πούμε

απλώς ότι το κίνημα αυτό θα κινηθεί έξω από τους επίσημους φορείς της Αριστεράς είτε κοινοβουλευτικής, είτε εξωκοινοβουλευτικής.

Τόσο η κρίση των φορέων αυτών όσο και διάσταση που πήρε η κινητοποίηση από τα κάτω μ' όλη την δυσπιστία και απέχθεια προς τα παραδοσιακά μοντέλα της πολιτικής που ήρθε στην επιφάνεια πιστοποιούν μιά τέτοια εξέλιξη.

Αυτός μάλιστα ο λόγος παραλίγο να γίνει και αιτία τεράστιας κοινωνικο-πολιτικής έκρηξης: ενώ σε κάποια φάση μετά τον νεκρό φοιτητή, η Κυβέρνηση Σιράκ αντιμετώπισε την περίπτωση παραίτησης και διενέργειας εκλογών, έγινε φανερό ότι καμιά πολιτική δύναμη (ούτε το Σ.Κ ούτε βέβαια το ΚΚ) δεν εγγυόταν μιά διαδοχή στην εξουσία, ακριβώς γιατί οι κινητοποιήσεις αναδεικνυαν ένα τρομαχτικό πολιτικό κενό έκφρασης αυτού του κινήματος. Και μπροστά στις απρόοπτες εξελίξεις που πιθανόν να έπαιρνε μιά τέτοια ενέργεια (εμφάνιση πολιτικού σχήματος εκτός θεσμών και ανεξέλεγκτου από το Κράτος και τα πολιτικά κόμματα) η Κυβέρνηση Σιράκ, με την συμφωνία όλων βέβαια, προτίμησε την υποχώρηση.

Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά σε μιά τεράστια αλλά και αργή κοινωνική κίνηση που πυροδότησε το νεολαϊστικό κίνημα: κίνηση που σαφέστατα θα ανοίξει τον δρόμο σε ένα νέο πολιτικό σχηματισμό τα χαρακτηριστικά του οποίου όμως είναι δύσκολο να διαγραφούν από τώρα.

Υπάρχουν πάντως δύο κύριες τάσεις κατά την γνώμη μου: Η πρώτη τάση θα περιοριστεί ίσως σε μιά πολιτική συσπείρωση "εναλλακτικής κοινωνικής αναφοράς" πάνω σε ζητήματα δηλαδή περισσότερο κοινωνικά (ρατσισμός, εθνικότητα), οικολογικά ή πολι-

AUJOURD'HUI DANS LA RUE.

DEMAIN ON CONTINUE

τιατικά. Ένας νέος σχηματισμός του που "Πράσινων" Δ.Γερμανίας με αρκετά ασαφή ταξικά, κοινωνικά, και πολιτικά χαρακτηριστικά. Η δεύτερη τάση, κρατώντας όλη αυτή την εναλλακτική κοινωνική αναφορά θα τείνει σε μια νέα πολιτική συγχώνευση με μεγάλα κομμάτια του εργατικού κινήματος και των μισθωτών που ανακαλύπτουν κι αυτά σήμερα στη Γαλλία τους δρόμους της αγωνιστικής αυτοοργάνωσης πέρα από τους συνδικαλιστικούς φορείς της επίσημης Αριστεράς (CGT-ΓΚΚ, CFDT-ΣΚ), όπως δείχνουν όλες σήμερα οι απεργιακές κινητοποιήσεις στην Γαλλία.

Εν πάσει περιπτώσει, ως κράτους, με σήμερα δύο στοιχεία: το πρώτο είναι το βασικό δεν είναι η ανάδειξη ενός πολιτικού φορέα αλλά η παραπέρα συγκρότηση τόσο του νεολαϊκού κινήματος αλλά και του κινήματος των μισθωτών. Χωρίς την ανάπτυξη αυτού του κινήματος, όλα είναι εικασίες. Πράγματι οι Γάλλοι φοιτητές έχουν κατανοήσει αρκετά την ανάγκη παραπέρα προώθησης του κινήματος τους. Οι Συνελεύσεις στις Σχολές αποφάσισαν ήδη τέσσερις άξονες για την ανάπτυξη του κινήματος -ρατσισμός, εθνικότητα, ανεργία, κρατική καταστολή. Ζητήματα ειδικά και γενικά που μπορούν να θέσουν το Φ.Κ στο προκλήνιο της πολιτικής σκηνής.

Το δεύτερο στοιχείο είναι πιο πολιτικό και πιο στρατηγικό: αφορά τη ταυτόχρονη σήμερα ιστορική κρίση τόσο του νεο-φιλελευθερισμού, όσο και της σοσιαλδημοκρατίας. Βρισκόμαστε σήμερα σ' όλη την Δ.Ευρώπη σ' αυτήν την ταυτόχρονη και αντιθετική τάση -ενώ ο νεο-φιλελευθερισμός διαγράφει τον κύκλο του, η σοσιαλδημοκρατία για πρώτη φορά στην μεταπολεμική ιστορία της αδυνατεί να έχει μια εναλλακτική διαχειριστική κηροστική. Τα παραδείγματα της Γερμανίας της Γαλλίας, της Ιταλίας, της Ελλάδας του ΠΑΣΟΚ είναι ίσως χαρακτηρισικά.

Είναι άραγε τόσο μεγάλη η ιστορική ευκαιρία για την πιθανότητα μιας κοινωνικής ανατροπής;

Χριστόφορος Βερναρδάκης

DU JAMAIS VU : 400 000, 500 000, 600 000 peut être à PARIS, 20 000 à 30 000 à RENNES, 30 000 à TOULOUSE, 15 000 à NANTES, 30 000 à LYON, 20 000 à GRENOBLE...

De Dauphine à PARIS 8, de NICE à STRASBOURG, de centaines de lycées, jeudi 1 Million de voix de lycéens et étudiants ont crié : "Non à l'Université du fric et des privilèges", "Loi Devaquet, loi porte-monnaie", "Non aux fric-facs".

"L'action universitaire contre l'action Saint-Gobain". TOUS UNIS CONTRE "Expulsez Devaquet, pas les immigrés"

"Devaquet, Monery, un charter pour le Mali"

"Coca, IBM, Tapie, non merci, la fac n'est pas à vendre"

"Echange place à Paris-1 contre action Saint-Gobain"

"Aujourd'hui les drogués, les immigrés, les jeunes, demain à qui le tour?"

LA LOI DEVAQUET
TOUS UNIS POUR UNE
AUTRE UNIVERSITE.
TOUS UNIS PAR UNE LUTTE REELLEMENT
GEREE PAR LES JEUNES. AUTONOME,
INDEPENDANTE DE TOUTS LES SYNDICATS ET
DE TOUTS LES PARTIS !

**Jeudi, nous serons des centaines de milliers,
tous ensemble, dans notre diversité, à venir porter à Paris,
Pancombe de nos revendications**

**N A TOUJOURS RAISON
A SE REVOLTER !**

MONA LISA

Για αιώνες ολόκληρους η σμίλη του ανδρικού λόγου μορφοποίησε τόσο την γυναικεία ψυχή, όσο και το γυναικείο σώμα, ανάλογα με τις κοινωνικές επιταγές της εποχής. Από την άλλη μεριά ο γυναικείος λόγος δίνει το στίγμα του μέσα από την ανυπαρξία του. Και η γυναίκα προάξεται καταρχήν να αντιμετωπίσει το κατεστημένο του ανδρικού λόγου και του ανδρικού τρόπου σκέψης, που θέλει να ορίζει την γυναίκα αποκλειστικά. Και ο ίδιος ο φεμινισμός φτάνει να γίνεται "Λόγος **HOMINISTICUS**"

Παρόλα αυτά "η οραση της γυναίκας είναι στίλβουσα", όπως λέει ο ποιητής. Και η μορφή της από την αρχαιότητα μέχρι τις μέρες μας διατηρεί ορισμένα αναλοιώτα χαρακτηριστικά: γυναίκα αγαπημένη ή μισητή, εικόνα παράφορου έρωτα, ομορφιάς ή πλάνης. Μέσα από πλήθος υμνων, παραδόσεων, λογοτεχνημάτων ασμάτων λαϊκών ή εκπονημάτων, η γυναίκα έρχεται αντιμέτωπη με το "γυναικείο" συμβολικό της προσώπιο, με αυτά τα εγγενή της χαρακτηριστικά.

Με την διαδοχή των κοινωνικών σχηματισμών ή των τρόπων παραγωγής βλέπουμε την θέση της γυναίκας να αλλάζει, να βελτιώνεται ή να χειροτερεύει, με την αντίληψη γύρω από την παρουσία της να παραμένει πεισματικά σταθερή.

Η εικόνα της Εύας της Παλαιάς Διαθήκης, η εικόνα της Ελένης του Έρωτικού πολέμου, της μάγισσας του μεσαιώνα συνθέτουν την μορφή της γυναίκας-γητεύτρας, της γυναίκας-αράχνης που είναι αιτία πολλών δεινών. Τα βασικά χαρακτηριστικά παραμένουν. Έτσι στα πρώτα χρόνια της ανάπτυξης του καπιταλισμού η μεσαιωνική μάγισσα πήρε τη μορφή της τρελλής-υστερικής γυναίκας (ετυμολογικά **ISTERA** = μήτρα).

Το **MALEUS MALEFICARUM** (το "σφύρι των μαγισσών", μεσαιωνικό

βιβλίο για την εξόντωση των μαγισσών), θα μπορούσε με μια μικρή προσαρμογή, να χρησιμεύσει σαν ένα τέλει σύγχρονο εγχειρίδιο της περιγραφικής κλινικής ψυχιατρικής του 15 αιώνα, αν έλειπε η λέξη "διάβολος" και αν τη λέξη μάγισσα αντικαθιστούσε η λέξη ασθενής". (1)

Είναι χαρακτηριστικό το πως ο ίδιος ο πατέρας της ψυχανάλυσης αντιμετώπισε την γυναίκα "...πιστεύω αντίθετα, ότι η διανοητική κατωτερότητα τόσο των γυναικών, που είναι αναμφισβήτητη πραγματικότητα, πρέπει να αποδοθεί σε μίαν αναστολή της σκέψης, αναστολή που προέρχεται από την σεξουαλική κατπίεση". (2), πράγμα για το οποίο δέχθηκε κριτική μέσα από την ίδια την ψυχαναλυτική Σχολή, κυρίως από γυναίκες ψυχιάτρους.

Για την μαρξιστική θεώρηση η γυναίκα είναι γυναίκα της τάξης της και η θέση της ερμηνεύεται μέσα από την ταξική ανάλυση. Όμως οι γυναίκες δεν αποτελούν ούτε τάξη, ούτε στρώμα, αλλά μίαν ιδιαίτερη κοινωνική κατηγορία με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Κι εδώ τίθεται το ζήτημα του κατά πόσο το γυναικείο κίνημα αυτονομοποιείται ή δρά σαν "υποσύνολο" του λαϊκού κινήματος. Τόσο η άποψη για την αυτονομοποίηση του γυναικείου κινήματος, όσο και αυτή της "συγχώνευσης" της στο λαϊκό κίνημα είναι αμφισβητούμενες. Από τη μιά το πρόβλημα της γυναικείας κατάπιεσης είναι κομμάτι μιας γενικότερης κοινωνικής αντίληψης και μέσα από αυτό το πρίσμα πρέπει να αναλύεται, και από την άλλη η διανοούμενη, η εργατρία, η αστή είναι πρώτα γυναίκες με μια σειρά κοινωνικών προβλημάτων που πρέπει να αντιμετωπιστούν.

Μέσα από τα κοινωνικά κινήματα που ξεπήδησαν από τον Μάη του '68, τέθηκαν ορισμένα ζητήματα που θα μπορούσε κανείς να πει ότι ξεκινούν από

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

εποικοδόμημα και δίνουν βάρος στην αλλαγή του τρόπου ζωής "Ν'αλλάξουμε την ζωή, ν'αλλάξουμε τον κόσμο". Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αδιαφόρησαν για την αλλαγή της υλικής βάσης (είχαν σαφή αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα). Τα κινήματα απέκτησαν μια αυτονομία και έθεσαν το ζήτημα του υποκείμενικου παράγοντα. Δημιουργήθηκε το γυναικείο, το οικολογικό κίνημα, το αντιρατσιστικό, η κριτική στη δομή των σύγχρονων πόλεων κ.λ.π. Έτσι ο θόρυβος γύρω από την γυναικεία απελευθέρωση μαζί κορυφώθηκε και αν και στην Ελλάδα ακούστηκε μερικά ντεσιμπέλ χαμηλότερα, ωστόσο ακούστηκε.

Έτσι την Πρωτομαγιά του '76 στην πρώτη προκήρυξη της "Κίνησης για την απελευθέρωση των γυναικών" προβάλλεται η άποψη ότι ο αγώνας των γυναικών είναι αναπόσπαστα δεμένος με το λαϊκό κίνημα και αναλύονται οι τρεις πλευρές της γυναικείας καταπίεσης: η εργασία

ο έρωτας, η μητροτητα. Αρχίζουν πολλές εκδηλώσεις για τα επίμαχα ζητήματα της οικογενειακής και σεξουαλικής καταπίεσης, της αντισύλληψης, των εκτρώσεων.

Η δεκαετία του 70 έχει να επιδείξει πολλές και διαφορετικές κινήσεις γύρω από το γυναικείο ζήτημα.

Διανύοντας πιά για τα καλά τη δεκαετία του '80 βιώνουμε καθημερινά την ανυπαρξία του γυναικείου ζήτηματος, που φυσικά σχετίζεται άμεσα με την ύφεση και όλων

των άλλων κοινωνικών κινήματιν.

Από τη μια λοιπόν κατοχυρώθηκε κοινωνική ισότητα άνδρα-γυναίκας, ψηφίστηκε το περίφημο νομοσχέδιο για τις αμβλώσεις και ένα γραφείο ισότητας φιγουράρει στη νομαρχία κάθε πόλης.

Από την άλλη η γυναίκα-σύμβολο συνεχίζει να προβάλλεται καθημερινά, η βασική δηλαδή δομή της μορφής της δεν άλλαξε. Ο "απελευθερωμένος" της χαρακτήρας συνιστάται σε μια πιο εκσυγχρονισμένη "εικόνα της. Μια εικόνα που δεν έχει να κάνει με καμιά ουσιαστική απελευθέρωση, αλλά θέλει να αγγίξει ολο και περισσότερο ανδρικά αστικά πρότυπα.

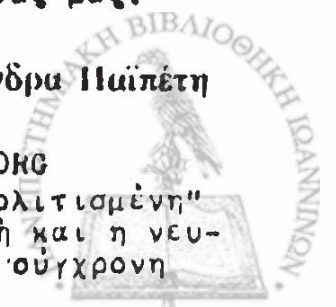
"Πως θα γίνετε μια επιτυχημένη επιχειρηματίας και συγχρόνως να παραμείνετε γυναίκα; Κοσμοπόλιταν, σελ. 27

Έτσι η γυναίκα σεξουαλικό πρότυπο θα εξισορροπεί πάντα με τη γυναίκα-στυλβάτη της οικογένειας, διατηρώντας πάντα την υπάρχουσα αρμονία. Την αρμονία της γυναικείας κτηκύλης με τη γυναικεία απραξία. Φεμινισμός ή βαρβαρότητα; Ας αναζητήσουμε τα σημάδια της αυθεντικότητάς μας.

Αλεξάνδρα Παϊπέτη

1. GREGORY ZILBOURG

2. S. FREUD: Η "πολιτισμένη" σεξουαλική ηθική και η νευρική πάθηση στη σύγχρονη εποχή.

Στρατός και αντιρρησηση συνειδήσης

Με την εμφάνιση του πρώτου, επίσημα, αντιρρησία συνειδήσης στη στρατιωτική θητεία, πολλαπλασιάσθηκαν και εντάθηκαν οι προσπάθειες που αμφισβητούν το ρόλο της στρατιωτικής θητείας και ζητούν να γίνουν νόμιμα τα δικαιώματα όλων των αντιρρησιών συνειδήσης. Εκδηλώσεις έγιναν σε πολλές πόλεις με την παρουσία του Μιχάλη Μαραγκάκη, ενώ εκδηλώθηκε μια πλατειά υποστήριξη σε πανελλαδικό επίπεδο από περιοδικά (Σχολιαστής, Οικολογ. Εφημερίδα, Απόπειρα, Τυφλοπόντικας ...) από πολλές οικολογικές κινήσεις (Θεσ/νίκης, ΕΚΟ, Βόλου...) από πολιτικές ομάδες (ΕΚΟΝ Ρήγας Φεραίος, ΕΧΟΝ, ΑΚΕ εργαζομένων...) κλπ. Στα Γιάννενα η εκδήλωση έγινε στις 10/12/86 ενώ μέχρι τότε είχε εκδη-

λωθει συμπαράσταση προς τον Μ. Μαραγκάκη από την ομάδα "ουράνιο τόξο" του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, από Ιταλούς ευρωβουλευτές της Προλεταριακής Δημοκρατίας και των ριζοσπαστών, από το κόμμα των πράσινων της Ο.Δ.Γ., από τη Διεθνή Αμνηστία, από τη WORLD RESISTANCE INTERNATIONAL κλπ. Στην εκδήλωση έγιναν τοποθετήσεις, χαιρετισμοί από την ΕΚΟΝ Ρήγας Φεραίος, τις Αριστερές Συσπειρώσεις, την ΕΧΟΝ, το ΚΚΕ-μλ, την ΑΚΕ, την ομάδα αντιεξουσιαστών Ιωαννίνων, την ΑΠΙ κ.ά. Παρακάτω δημοσιεύουμε δυο κείμενα για το ίδιο θέμα. Ένα του Μ. Μαραγκάκη, και έπειτα ένα άλλο κείμενο τοποθέτησης-ενημέρωσης.

«Τ»

Λευκάδα 8/2/87

Τρεις μήνες μετά τη δημόσια έκφραση της θέλησης να αρνηθώ τη στοίτευση, σαν συνειδητή επιλογή πράξης που φέρνει την ειρήνη, πλάνονται στον απλό άνθρωπο που διάβασε αμήχανα τις αφίσσες, τα υπέρ και τα κατά γράμματα και άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά, μερικά ερωτήματα. Μα δεν θα υπερασπίσουμε την πατρίδα σε περίπτωση που ένας εχθρός - Τούρκοι; Βούλγαροι; Αλβανοί; - έρθει να κατακτήσει τη γη μας, να διαλύσει την οικογένεια μας, να πάρει την περιουσία μας; Τι έπρεπε να κάνουμε το '40 με τους Γερμανούς; Να μη πολεμήσουμε; Να μη προετοιμαστούμε για τον πόλεμο εξοπλίζοντας δυναμικά το στρατό;

Πριν ξεκινήσω να απαντήσω, κοιτάζοντας λίγο μπροστά 6-8 χρόνια, βλέπω το ερώτημα στηριγμένο από πολιτικούς και στρατοκράτες. Εξοπλισθήκαμε, εξοπλίστηκαν χειρότερα οι Τούρκοι. Τι θα κάνουμε με την Τουρκία των 60 εκατομμυρίων. Δε στήνουμε κατά μήκος των συνόρων και δέκα πυρηνικά - οι αντίπαλοι θα στήσουν 20 - για σιγουριά, για νάχουμε το κεφάλι μας ήσυχο; Έτσι πιο φανερά από σήμερα, θα μπλέξει ο λαός μας ιδεολογικά και οικονομικά στις ισορροπίες υπερεξοπλισμών, ισορροπίες τρόμου.

Και ας ξεκινήσω πρώτα, τι είναι τι σημαίνει "πατρίδα". Είναι εκείνος ο γεωγραφικός χώρος του πλανήτη που μια συγκεκριμένη τάξη ανθρώπων - πολιτική, στρατιωτική, οικονομικά δυνατή, θρησκευτική - εφαρμόζει την εξουσία της, εκμεταλλεύεται οικονομικά, χειραγωγεί και καταληστεύει τον ανθρώπινο παράγοντα τον περιβάλλοντα χώρο, σε αντίθεση με μια διπλανή "πατρίδα" όπου μια άλλη κάστα ανταγωνιστών ασκεί το ίδιο "δικαίωμα", πάντα με βίαιη πολιτική και στρατιωτική εξουσία.

Αλλά σήμερα, στην εξέλιξη της ανθρώπινης ύπαρξης, υπάρχει και για μένα πατρίδα. Είναι εκείνος ο χώρος που βρέθηκα φυλακισμένος να ζω, αλλά που εδώ μέσα έχω θέληση να βιώσω καταρχήν την ύπαρξη μου, να γνωρίσω το καλό και το κακό, να στήσω τη συνειδήση μου, τη συνείδηση μου, να ερωτευτώ, και να συντροφεύσω με τα αδέρφια μου γκρεμίζοντας το σύστημα εξουσίας και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, που με τη σειρά του θα φέρει το σμίξιμο με τα αδέρφια μου της διπλανής "πατρίδας".

Και πρώτα απόλα, κάνοντας προσωπική πράξη ζωής την άρνηση συμμετοχής σε διαδικασίες κοινωνικής εκμετάλλευσης, εκπαίδευσης, παρα-

№33 / ο τυφλοπόντικος

του φυσικού και υλικού περιβάλλοντος χώρου.

Τι όμορφα και με πόσο πόνο το λέει ο Μπρέχτ. "Η πατρίδα είναι ψέμα των αστών. Μπορώ να πεινάσω παντού"

Αλλά και πάλι, για μένα που πονάω και θέλω να συντροφέω στην πίκρα την αγωνία στο δικαίωμα υπεράσπισης της ύπαρξης του λαού, δεν υπάρχει άλλος δρόμος από το να ανατρέψω τις αιτίες που γεννούν τον πόλεμο. Και θαπω απλά ότι, αν η Γερμανική και Ιταλική κοινωνία από το 1890 - 1900 ήταν κοινωνία δικαιοσύνης, δε θα γεννιόταν ο Χίτλερ, ο Μουσολίνι, γιατί δε θα υπήρχε χώρος ανάπτυξης εκείνης της ιδεολογίας που, κυριαρχώντας στον κουρασμένο ιδεολογικά και αδικημένο λαό, τους έφερε στην εξουσία που οδήγησε στον φοβερό πόλεμο. Αν ήταν κοινωνία δικαιοσύνης η Αμερικάνικη κοινωνία, δε θα γινόταν το Βιετνάμ το Μεσανατολικό, τόσες και τόσες τοπικές συρράξεις και πραξικοπήματα.

πληροφόρησης, και μηχανισμούς βίαιης καταστολής, κοινωνικής ενσωμάτωσης, που στόχο έχουν τη διαίωνιση κυριαρχίας της Κυρίαρχης τάξης. Ακόμα, βάζοντας σε πράξη τη πίστη ότι αξίζει να θυσιάσω λίγο χρόνο, κόπο, χρήμα, συναίσθημα, να ρισκάρω και λίγο, αρκεί να νιώθω ότι στηρίζω ιδεολογικά και οργανωτικά το στήσιμο κοινωνίας δικαιοσύνης. Και θα είμαι πάλι εγώ, που σε περίοδο κρίσης, θα σταθώ σύντροφος και προστάτης του κάθε αδικημένου και θα σμιέω μαζί του σε διαδικασίες αντίστασης και υπεράσπισης του δικαιώματος της ύπαρξης. Χωρίς ιδιοτέλεια, χωρίς ανταγωνισμό με τον υπόλοιπο λαό.

Αρα, πρώτο καθήκον για όλους τους λαούς και για μας στον τόπο μας που αληθινά θέλουμε την ΕΙΡΗΝΗ η ανατροπή αυτού του συστήματος πραγμάτων και το στήσιμο μιας κοινωνίας που θα εδραιώνει την ΕΙΡΗΝΗ με τη θέληση να δώσουμε ζωή σε όλα εκείνα που οι στρατοκράτες μισούν. Την αληθινή ελευθερία, την ισότητα τη δικαιοσύνη.

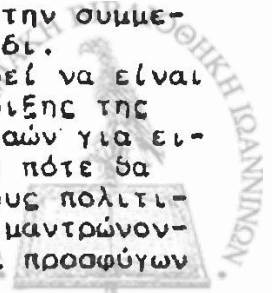
Είναι νωπές ακόμα οι θύμησης που στο παρελθόν κυρίαρχες κλίσεις υμνολογώντας το ζήτημα της "πατρίδας", προχωρούσαν σε ξεπουλήματα για ξένα συμφέροντα. Η εμπειρία του εμφύλιου και της κοινωνικά άδικης και βίαιης μεταπολεμικά εξαρτημένης Ελλάδας, ο στρατός στην Κορέα, οι βάσεις, η δικτατορία, το ξεπούλημα της Κύπρου και του αδελφού λαού της, το Πολυτεχνείο, τα σκάνδαλα των αρμάτων των ελικοπτέρων της κλοπής στρατιωτικού υλικού με σφέλη δεκάδων εκατομμυρίων για στρατοκράτες, πληρωμένα με το αίμα όλων των εργαζομένων, οι βάρβαρες συνθήκες στράτευσης και χειραγώγησης των νέων με καρπό δεκάδες "αυτοκτονίες" φαντάρων, όλα μα όλα αυτά γίναν στο όνομα της "Πατρίδας".

Πώς μπορώ να νιώσω εγώ και ο κάθε νέος την έννοια "πατρίδα", όταν βλέπω ότι όλοι αυτοί που μιλάν για "πατρίδα" δεν με βλέπουν σαν αδελφό τους δίπλα και ισότιμα, αλλά σαν εργαλείο διαίωνισης της κυριαρχίας τους, σαν μηχανή που αν την εντάξουν σωστά στα γρανάζια της, θα φέρει οικονομικά σφέλη, με τη λεηλασία του ανθρώπινου δυναμικού

Ταυτόχρονα, πρέπει αμέσως να σταματήσουμε τη συμμετοχή μας στο διεθνές εμπόριο όπλων που στο όνομα εισροής συναλλάγματος, ποτισμένου στο αίμα των αδελφών μας μιας άλλης χώρας, μιας άλλης φυλής, παράγουμε και πουλάμε όπλα σε χώρες όπως το Ιράκ, συντηρώντας και στηρίζοντας τη συνέχιση του πολέμου. Αν οι στρατοκράτες Ανατολής και Δύσης δεν πουλούσαν όπλα στις δύο χώρες, θα είχε από καιρό σταματήσει ο πόλεμος στον Περσικό Κόλπο.

Να απαιτήσουμε όλοι απ' την Κυβέρνηση να σταματήσει την συμμετοχή σ' αυτό το παιχνίδι.

Η στάση μας δεν μπορεί να είναι άλλη από αυτή της στήριξης της πάλης των γειτονικών λαών για ειρήνη και δικαιοσύνη. Ης τότε θα φερόμαστε στους Τούρκους πολιτικούς πρόσφυγες σαν ζώα, μαντρώοντας τους σε στρατόπεδα προσφύγων

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

και θα στηρίζουμε σύστημα εκπαίδευσης-διαπαιδαγώγησης που βασίζεται πάνω στον άκρο εθνικισμό του διδάσκει τον σωβινισμό τον ρυλετικό εγωισμό, την φυλετική και εθνική ανωτερότητα καλλιεργώντας τον ρατσισμό, την έλλειψη εμπιστοσύνης και το μίσος για τον πολεμμένο και κατατρεγμένο γείτονα λαό.

Να πάψουμε να κρύβουμε την αλήθεια. Γενικά "τούρκικος επακτατισμός" δεν λέει τίποτα. Να πούμε την αλήθεια στον λαό μας και να στηρίξουμε τον Τουρκικό λαό. Την αλήθεια ότι το ψυχροπολεμικό κλίμα από μεριάς της Τουρκίας και ίσως και η επίλογή της ρήξης την ύστατη στιγμή έχουν μόνο στόχο με την ανάπτυξη μίσους και θρησκευτική κοφολιτικού φανατισμού την καταδυνάστευση και χειραγώγηση του Τούρκικου λαού. Δεν έχει να κάνει απλά με την ανάγκη της αστικής τουρκικής τάξης να κατακτήσει μιά καινούργια πλουτοπαραγωγική περιοχή διότι συντηρεί σε αθλιότητα, υπανάπτυξη ή διαδικασίες καταλήστευσης τεράστιων περιοχών αναξιοποίηση του πλούτου που θα στήριζε τον φτωχό καταληστευμένο τούρκικο λαό.

Η τούρκικη οικονομία δεν ασφυκτεί λόγω στενότητας ορίων του τουρκικού κράτους. Οι στρατοκράτες ασφυκτούν και τρέμουν γιατί πλησιάζει ο καιρός που η πάλη του τούρκικου λαού θα καρπίσει ανατρέποντας τους. Πόσο αληθινή ΕΙΡΗΝΗ αγάπη και πλούτος ιδεολογικός και υλικός θα υπάρξει και για τους δύο λαούς με την ανατροπή του στρατοκρατούμενου συστήματος κοινωνικής αδικίας των δύο λαών. Να δείξουμε την αλήθεια ότι κανένα άλλο κέδος δεν είχαν από την εισβολή στην Κύπρο ο Τουρκοκυπριακός και Τούρκικος λαός, απ' αυτό του αίματος και της οικονομικής εξαθλίωσης προς όφελος των στρατοκρατών της Δύσης.

Να δείξουμε την αλήθεια και στον δικό μας λαό, ώστε να μη ζει μέσα στο ψέμα και τον φόβο αλλά κατάρχη να καταλάβουμε όλοι ότι ο τούρκικος λαός είναι αδελφία μας, ίσοι και ίδιοι με μας που μόνο με αγάπη μπορούμε να σταθούμε απέναντι τους. Εάν με συνέχεια και σταθερότητα δείξουμε συμπάθεια και δώσουμε χέρι συμπαράστασης στον κατατρεγμένο

τούρκικο λαό θα μαγική αλλιάσει ο νους του με τέτοια αγάπη που δεν χωρά να κυριαρχήσει στην συνείδηση του ο τούρκικος σωβινισμός.

Γι αυτό καλώ κάνοντας πρόταση στην Ελληνική Κυβέρνηση την οργάνωση καμπάνιας για την εθελοντική προσφορά αίματος απ' όλη την Ελλάδα που σε συνεργασία με έναν διεθνή Οργανισμό-ΟΗΕ-Ουνέσκο-Ερυθρός Σταυρός- θα δοθεί δώρο αγάπης και πρόταση Ειρήνης από τον λαό μας στον Τούρκικο λαό.

Πράξη που θα δραιοποιήσει περισσότερο την Ειρήνη από 100 καινούργια πολεμικά αεροπλάνα. Καλώ τις επιτροπές Ειρήνης, τους ειρηνιστές και αντιμιλιταριστές όλης της χώρας να αιτήσουν και να στηρίξουν με την συμμετοχή τους ένα τέτοιο μεγαλειώδες έργο ειρήνης.

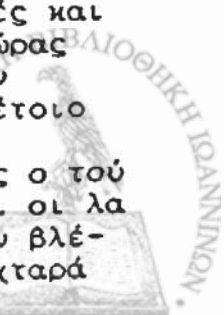

Γι αυτό καλώ κάνοντας πρόταση στην Ελληνική Κυβέρνηση την οργάνωση καμπάνιας για την εθελοντική προσφορά αίματος απ' όλη την Ελλάδα που σε συνεργασία με έναν διεθνή Οργανισμό-ΟΗΕ-Ουνέσκο-Ερυθρός Σταυρός- θα δοθεί δώρο αγάπης και πρόταση Ειρήνης από τον λαό μας στον Τούρκικο λαό.

Πράξη που θα δραιοποιήσει περισσότερο την Ειρήνη από 100 καινούργια πολεμικά αεροπλάνα. Καλώ τις επιτροπές Ειρήνης, τους ειρηνιστές και αντιμιλιταριστές όλης της χώρας να αιτήσουν και να στηρίξουν με την συμμετοχή τους ένα τέτοιο μεγαλειώδες έργο ειρήνης.

Να δει έμπρακτα έτσι όλος ο τούρκικος λαός και μαζί του όλοι οι λαοί της γης με πόση αγάπη τον βλέπει ο ελληνικός λαός που λαχταρά την ειρήνη σ' όλο τον κόσμο.

Ας πάψουμε να ζούμε με το παρελθόν της Ελλάδας που γέννησε τη δολοφονία

ΛΙΓΗ ΥΠΟΜΟΝΗ ΜΕΧΡΙ
ΝΑ ΞΕΚΑΘΑΡΙΣΕΙ
Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ!

μοκρατία και ας στήσουμε την Ελλάδα που εβραιώνει με την καρδιά και την δύναμη του λαού της την Ειρήνη

Ταυτόχρονα με αυτήν και τις καινούργιες επιλογές πράξης ειρήνης που θ'ανθίσουν, θέτω αληθινά σε αμφισβήτηση ότι η υπεράσπιση του λαού και του τόπου διασφαλίζεται με υπερεξοπλισμούς. Η διεθνής εμπειρία πολλών πολέμων έχει αποδείξει ότι το δικαίωμα υπεράσπισης τη ύπαρξης ενός λαού διασφαλίζεται μόνο με την ιδεολογική-οργανωτική ικανότητα του και την ανάπτυξη μη βίαιης κοινωνικής άμυνας. Το παράδειγμα της απελευθέρωσης των Ινδών από τον Αγγλικό ζυγό είναι τρανή απόδειξη. Ο Γκάντι έλεγε; "Αντιτίθεμαι σε κάθε βία επειδή, όταν φαίνεται ότι κάνει καλό, το καλό είναι μονάχα παροδικό, το κακό που προξενεί είναι διαρκές. Αν δεν υιοθετήσει ο κόσμος την κατάργηση της βίας, αυτό θα σημάνει εξασφαλισμένη αυτοκτονία για το ανθρώπινο γένος."

Αυτή η ιδεολογική και οργανωτική ικανότητα του λαού να ζειλευτερος συντροφεύοντας και όχι μέσα από διαδικασίες ιδιοτελούς επιβίωσης θα είναι αυτή που θα βγάλει νικητή το λαό αποδιώχνοντας επιλογές θανάτου που ζήσαμε στο παρελθόν. Μαύρη αγορά, χαφιεδισμός, ξεπούλημα του διπλανού μας, ιδιοτέλεια με πρόσφατη εμπειρία αυτή της αντίδρασης του κουρασμένου λαού μας με φόβο και ατομισμό στη συμφορά του περιεργαζόμην ή την περίοδο πριν την

35/40 τυφλοπόντικας

εφαρμογή του Φ.Π.Α που εκφράστηκε σε δρόμους λεηλασίας της αγοράς δείχνοντας δίκαια ανεμπιστοσύνη στην πολιτεία.

Η ικανότητα αυτή του λαού μέσω της μη βίαιης κοινωνικής άμυνας στηρίζεται στην αρχή ότι δεν μπορεί να κατακτηθεί και κυβερνηθεί έχοντας κάνει πίστη στον εχθρό ότι δεν έχει να ελπίζει στην παραμικρή συμμετοχή ή ανοχή του λαού αλλά θα αντιμετωπίσει γενικευμένα πολιτική ανυπακοή.

Όμως οι στρατοκράτες της χώρας μας φοβούνται αληθινά αυτή την ικανότητα του λαού γιατί θα είναι αυτή η ίδια που θα αμφισβητήσει και θα ανατρέψει την δικιά τους κυριαρχία στον τόπο.

Σαν αντιρρησίας συνείδησης που ζήτημα χαράς και θέλησης μου είναι η πρόταση μου εναλλακτικής κοινωνικής θητείας, προσφοράς μακριά από στρατιωτικούς μηχανισμούς και με χρονική διάρκεια ίση με αυτή της στρατιωτικής θητείας, πιστεύω ότι όλοι εμείς οι ειρηνιστές αντιρρησίες της χώρας έχουμε να προσφέρουμε ολόψυχα σ'αυτήν την κατεύθυνση.

Ας πάψουμε να εκαπιδευόμαστε στο πόλεμο. Να ξεκινήσουν διαδικασίες εκπαίδευσης σε ιδέες και πράξεις

που στόχο έχουν την ΕΙΡΗΝΗ.

Τελειώνοντας κάνω άλλη μία πρόταση στην πολιτεία και απευθύνω κάλεσμα στους ειρηνιστές της χώρας, τις οργανώσεις ειρήνης και την Εκκλησία: να ζητήσουν και να στηρίξουν την μόνη εβδομαδιαία Κυριακάτικη ζωντανή εκπομπή στην τηλεόραση που μέσα από ντοκυμαντέρ, συζητήσεις, προβολή πράξεων και ιδεολογική στήριξη θα εκπαιδευτούμε όλοι σε δρόμους που αποτρέπουν τον πόλεμο. Δύο με τρεις ώρες χαρισμένες-με πλήρη αυτοδιαχείριση από τις

ομάδες ειρήνης-στην ελεύθερη έκφραση και φαντασία για την ανάπτυξη ιδεών και πράξεων που φέρνουν την ΕΙΡΗΝΗ, κυρίαρχο λόγο σε ανάλογες πράξεις έχει να προσφέρει ο θεσμός της Λαϊκής Επιμόρφωσης. Τέτοιες επιλογές με την ταυτόχρονη δίκαιη αναγνώριση του δικαιώματος των αντιρρησιών συνείδησης είναι που γεννούν μία νέα περίοδο στην εβραίωση της ΕΙΡΗΝΗΣ στην περιοχή.

Μιχάλης Μαραγκάκης

ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Η αντίρρηση συνείδησης στη στρατιωτική θητεία είναι μία προσωπική στάση άρνησης στράτευσης που εδράζεται σε πολιτικές-θρησκευτικές-κοινωνικές πεποιθήσεις.

Η στάση αυτή έχει μία προϊστορία από τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο κυρίως, αλλά γεννιέται και πολλαπλασιάζεται από τις σύγχρονες κοινωνικές συνθήκες σ' όλο τον κόσμο, κυρίως στην Ευρώπη-Αμερική όπου αναπτύσσεται παράλληλα με τα ειρηνιστικά και οικολογικά κινήματα.

Έτσι ενώ αποτελεί μία ατομική πράξη εν τούτοις έχει να προστεθεί σαν μορφή διαμαρτυρίας στα παγκόσμια προβλήματα των εξοπλισμών, των ατομικών δικαιωμάτων κ.λ.π.

Σύγχρονα, αποτελεί μία πολιτευτική αλλά και μία πολιτική αμφισβήτηση. Είναι μία στάση που δεν μένει στα πλαίσια ενός κράτους αλλά αποκτά μία οικουμενικότητα.

Έτσι οι απανταχού κινήσεις αντίρρησης, χωρίς να αποτελούν ένα στενά πολιτικά οριοθετημένο σύνολο, εν τούτοις συνθέτουν τον κοινό πόθο για ειρήνη, για ελευθερία συνείδησης κάθε αντιμιλιταριστή, κάθε οικολόγου κάθε αριστερού και προοδευτικού σ' όλο τον κόσμο.

Μέχρι τώρα η στάση αυτή εκφράζεται ως εξής: ως ολική άρνηση της στρατιωτικής θητείας, ή με πρόταση για εναλλακτική θητεία.

Το δικαίωμα στην αντίρρηση συνείδησης και η εναλλακτική θητεία ερχονται σαν κίνηση να παλέψουν το δικαίωμα στην διαφορά, για μία άλλη ζωή. Και η στάση αυτή διαμορφώνεται με όρους κινήματος και μιάς πλατιάς συλλογικότητας σε πάρα πολλές χώρες.

Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ, 72 χώρες στον κόσμο δεν έχουν υποχρεωτική στράτευση (ΗΠΑ, Μ. Βρετανία, Καναδάς, Ιαπωνία...), 16 χώρες πολιτική ή άοπλη θητεία (Αυστρία, Βέλγιο, Γαλλία, Γουιάνα, Δανία, Δ. Γερμανία, Ιταλία, Νορβηγία, Ολλανδία, Σουηδία).

Συμπερασματικά παρατηρούμε τη θεσμική κατοχύρωση του δικαιώματος με διάφορες διαβαθμίσεις. Π.χ στο Βέλγιο, ο νόμος επιτρέπει την άρνηση αν δηλώσεις ότι: "Κανείς

δεν μπορεί να σκοτώσει τον συνάνθρωπο του ούτε καν στο όνομα της εθνικής ή συλλογικής άμυνας" οι δε αιτίες μπορεί να είναι: κοινωνικές, πολιτικές (ταξικός διεθνισμός, άρνηση του στρατιωτικού συστήματος) Βλέπουμε ότι η άρνηση της στρατιωτικής θητείας δηλώνει μία ξεκάθαρη στάση ζωής κι έναν αγώνα κατά του πολέμου. Ακόμα και σε χώρες όπου υπάρχει μόνο 10μηνη θητεία (Σουηδία) υπάρχει εναλλακτική θητεία και μάλιστα υπάρχουν 1.500 ολικοί αρνητές, οι οποίοι φυλακίζονται για 4μηνο. Αυτό αποδεικνύει ότι ο αγώνας κατά του πολέμου και κατά της στρατιωτικής θητείας δεν κοιτά το βόλεμα κάποιων νεολαίων αλλά αποτελεί έναν αδιάκοπο αγώνα.

Ενδεικτικά θα λέγαμε ότι στις αμερικανικές χώρες εκεί όπου αναγνωρίστηκε η αντίρρηση συνείδησης στη στρατιωτική θητεία ήταν μόνο η περίοδος όπου η ΕΣΣΔ απειλείτο από τον Διεθνή ιμπεριαλισμό (1919-1939) Έπειτα δεν διατηρήθηκε. Αυτό δείχνει ότι το δικαίωμα έχει σχέση με την ποιοτική συνείδηση μιάς κοινωνίας και όχι με τους ποσοτικούς στρατοκρατικούς μηχανισμούς.

Σε Ευρωπαϊκό επίπεδο υπάρχει το ψήφισμα της ΕΟΚ που καλεί και την Ελλάδα να προχωρήσει σε αναγνώριση του δικαιώματος αντίρρησης στη στρατιωτική θητεία.

Υπάρχει επίσης συγκεκριμένη πρόταση της σοσιαλιστικής ομάδας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για να προχωρήσει σ' όλη την ΕΟΚ αυτή η αναγνώριση. Εξάλλου πέρυσι στις 15 του Μάη ήταν η ευρωπαϊκή ημέρα των αντιρρησιών συνείδησης που έγινε με πανευρωπαϊκές κινητοποιήσεις και συλλαλητήρια σε ελλη-

νικά προξενεία και πρεσβείες. Σε ολόκληρη την Ευρώπη υπάρχουν κινήσεις και οργανώσεις αντιρρησιών συνείδησης.

Θα αναφέραμε ενδεικτικά από το πρόγραμμα των Πράσινων (1980), οι οποίοι πρότειναν την κατάργηση του ομοσπονδιακού στρατού και τη κατάργηση της νομικής υποχρέωσης για, αναπληρωματική θητεία. Κι αυτό έχει σημασία σε μία χώρα όπου οι Πράσινοι παίρνουν τώρα πιά το 8% των ψήφων, οι αρνητές είναι το 1/3 των στρατεύσιμων και όπου εκεί είναι ορατό πιά ότι ο εχθρός μίας κοινωνίας είναι ο πόλεμος και η οικολογική καταστροφή.

Συνεχίζοντας, στο μανιφέστο ειρήνης των Πράσινων (1981), αναφέρεται ότι: αυτό το εξολοθρευτικό σύστημα μπορεί να κρατιέται σε κίνηση μόνο όταν ο λαός του δίνει ψήφους και φαντάρους.

Επίσης αναφέρουμε την πρόταση δημοψηφίσματος, 120.000 υπογραφών στη Ελβετία, όπου ζητούν την κατάργηση του ελβετικού στρατού. Σε παλαιότερο δημοψήφισμα η πρόταση είχε πάρει 36%.

Η Ελληνική πραγματικότητα: Η Ελλάδα είναι δεύτερη στον κόσμο σε ποσοστό στρατευμένης νεολαίας μετά το Ισραήλ, δεύτερη σε στρατιωτικές δαπάνες μετά τις ΗΠΑ, πρώτη στην Ευρώπη σε διάρκεια θητείας.

Με τα λόγια των Ιταλών αντιρρησιών θα λέγαμε ότι: η λειτουργία του στρατού, παρά την ταξική προέλευση της πλειοψηφίας των στρατιωτικών, βασίζεται στην ιδεολογία της

σύγκρουσης με τον εχθρό ενω η εκπαίδευση και η κουλτούρα του, που διακατέχονται από έναν άκρατο милитарισμό, έχουν σαν στόχο την δημιουργία ανθρώπων ρομπότ που θα συμβάλουν στην διαίωνιση της κυριαρχίας της άρχουσας τάξης.

Η ιδεολογία λοιπόν της σύγκρουσης, στην Ελλάδα επαληθεύεται με την διαρκή απειλή που πρέπει να δεχόμαστε είτε από τους "κομμουνιστές", είτε τώρα από την Τουρκία. Νάμαστε σίγουροι αν ποτέ ξεπεραστεί και αυτό το πρόβλημα κάποια άλλη απειλή αμέσως θα διαμορφωθεί.

Η ιδεολογία της άμυνας παρόμοια σε δομή με την ιδεολογία της σύγκρουσης έχει σκοπό τον παροπλισμό κάθε κριτικής στάσης, σε μία κοινωνία.

Το ζήτημα της άμυνας ενός λαού είναι ριζικά διάφορο από εκείνο της άμυνας της άρχουσας τάξης. Γιατί η άμυνα ενός λαού, πρέπει να διατίθεται κυρίως ενάντια στον εσωτερικό εχθρό που απειλεί τον λαό μίας χώρας που είναι ο τοπικός αστικός συνασπισμός και οι μηχανισμοί που τον υπηρετούν.

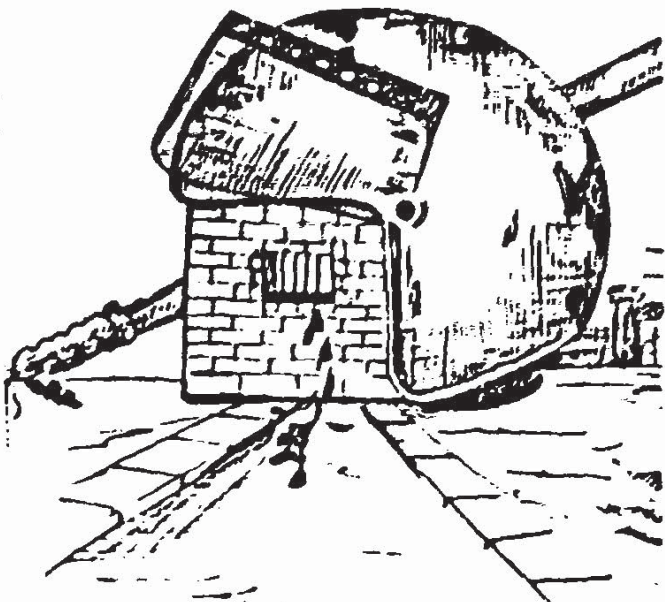

Μετά την παγκόσμια εμπειρία δύο μεγάλων πολέμων, δεκάδων τοπικών συρράξεων, μετά το Βιετνάμ και την νέα πυρηνική εποχή, μία νέα μορφή κριτικής αμφισβήτησης και προσωπικής πολιτικής πράξης αναδεικνύεται. Αυτή η στάση συνδεδεμένη όπως είπαμε με τα σύγχρονα προβλήματα δεν αποτελεί εκβιασμό για την κατάργηση της θητείας και του στρατού αλλά θέλει με μία πράξη ειρήνης και δημοκρατίας να εμφανίσει μια νέα πραγματικότητα που να κάνει τα πορπάνα περιττά.

Η πρόταση για αναγνώριση του δικαιώματος άρνησης στρατεύσεως ανοίγει ένα στεγανό, όπως άνοιξε και το κίνημα των συνδικαλιστών φαντάρων πριν από χρόνια.

Το σπάσιμο αυτού του στεγανού έγκειται στην τόλμη και την φαντασία του καθένα μας.

«Τ»

Η αναγκη και το ανεφικτο των συσπειρωσεων

Εκείνο που θα μπορούσε να χαρακτηρισει τις Αριστερες Συσπειρωσεις στα Γιαννενα είναι απο τη μια πλευρα μια ατερμονη ανάγκη ιδεολογικης αυτο-ευαισθητοποιησης, που σε περιπτώσεις καταχώρησε ενα κριτικό λόγο, όταν βέβαια επιδιώχθηκε η εξωστρέφεια της διαδικασίας αυτής. Απο την άλλη πλευρά μια αδυναμία πολιτικης έκφρασης που θα νομιμοποιούσε αυτή τη διαχεόμενη διάθεση κοινωνικής κριτικής και οριοθέτησης, και θα λειτουργούσε εκτονωτικά, προσδιορίζοντας παράλληλα και τον χαρακτήρα των συσπειρωτικών διαδικασιών. Εκείνο βέβαια που αποτελεί το συστατικό αίτιο της αδυναμίας αυτής, και δεν εντοπίζεται μόνο στις Γιαννιώτικες συγκροτήσεις, είναι η ίδια η εσωτερική αντίφαση που διέπει μια διαδικασία σύνθεσης ενός ευρύτατου πλέγματος ευαισθησιών, ασυνεχούς και ετερόκλητου, με όρια τα οποία διεωρύνονται ή σωρικνώνονται ανάλογα με το βαθμό συλλογικότητας που διακρίνει τον καθένα.

Σε σχέση με την αδυναμία να διαμορφωθούν οι όροι που θα συντονίσουν το ανεμοιογενές αυτό δυναμικό σε δραστηριότητες που θα μετατρέπουν την κοινωνική σπερματική ευαισθησία σε μια περισσότερο συνειδητοποιημένη και πολιτικοποιημένη στάση, ο υποκειμενισμός και η περιχαράκωση θα λειτουργεί σαν η κύρια συνισταμένη στην άρθρωση μιας αντίληψης, που θα αλλοτριώνει συνεχώς την ανάγκη μιας συνθετικής δραστηριοποίησης, και αυτό στο επίπεδο μιας κοινής υποδοχής, όσον αφορά στην τοποθέτηση των ΑΣΦ στους χώρους εκπαίδευσης και στον κοινωνικό χώρο, ευρύτερα. Πρόκειται για μια διάσταση πραγμάτων, αποτέλεσμα όχι τόσο της ιδεολογικής και πολιτικής πολυσπερμίας, που χαρακτηρίζει τις ΑΣΦ, αλλά της πολιτικής σύγχυσης που επικρατεί και που εδράζεται κυρίως στο γεγονός ότι οι ρυθμοί των προτάσεων της άρχουσας τάξης και του εκσυγχρονιστικού κινήματος βρίσκονταν σε πλήρη αντιστοιχία με τις απαντήσεις που έδινε το αντικαπι-

ταλιστικό μπλοκ στο Παν/μιο. Η παρατηρούμενη ασυνέχεια στις απαντήσεις που έδινε ο πολιτικός μας λόγος δεν είχε να κάνει τόσο με τις εγγενείς αδυναμίες (και ηθελημένες που αφορούσαν μια πολιτική συγκρότηση που, σε σχέση και με τη δομή της, δεν αναζητούσε με απόλυτο τρόπο την "αποτελεσματικότητα". Ήταν μια πέρα για πέρα αδικαιολόγητη κατάσταση, στο βαθμό που η πολιτική μας πράξη ήταν ζωτικής σημασίας στη παρεμπόδιση άρθρωσης νέων δομών και νοοτροπιών για τα Παν/μιακά πράγματα, τουλάχιστον από την περίοδο κατάθεσης του νόμου 1268 μέχρι και σήμερα. Αδικαιολόγητες περιόδοι στασιμότητας, αδυναμία επαναπροσδιορισμού των κατευθύνσεων και των κοινωνικών-πολιτικών ερμηνειών σε αντι-προτάσεις, που και μεγαλύτερη συνέπεια και αδιατάραχτη συνέχεια είχαν, ήταν φαινόμενα που οι γά-σιγά όξυναν τη σημερινή κρίση των ΑΣΦ. Έτσι, με βάση την μη-αποτελεσματικότητα έστω και των περιορισμένων προσπαθειών, διαγράφηκε ένα κλίμα πολιτικής μειονεξίας και ηττοπάθειας.

Όλη η κατάσταση πιστοποιούσε ότι η μορφή της αυθόρμητης πολιτικής πράξης, σαφώς κοινωνικά συνειδητής, αλλά όχι καθολικοποιημένης, ήταν μια εκτίμηση κοινωνικής πρακτικής, ευρείας μεν αποδοχής, αλλά λανθασμένης. Κι αυτό γιατί στην ουσία λειτούργησε για να ερμηνεύσει το "αποσπασματικό" και το "ασυνεχές" σαν πολιτική επιδίωξη, ένα άλλοθι δηλ. που επικάλυπτε τις αδυναμίες μορφοποίησης των ΑΣΦ. Εκεί που οι εξελίξεις αποκτούσαν έναν καλύτερο σχεδιασμό δράσης, μια οργανωτική συγκρότηση έστω και περιορισμένη, οι ΑΣΦ δεν μπόρεσαν να δώσουν "συνεχείς" απαντήσεις. Αυτή ήταν και η καθοριστική, για τους όρους ύπαρξης των ΑΣΦ, αδυναμία.

Το κλίμα της ηττοπάθειας άρχισε να διαμορφώνεται αργά και σταθερά. Βέβαια τα αίτια μπορούν να εντοπιστούν και πέρα από τις ΑΣΦ. Το ίδιο το πλαίσιο της δημιουργίας των ΑΣΦ βασίστηκε πάνω στην πικρία και στην ανάγκη να αποσβεστεί το παρελθόν ενός κινήματος που χάθηκε, τόσο εξαι-

τίας του έντονου κατασταλτικού περι-
ορισμού όσο κι από την επίθεση μιας
αγανακτισμένης "κοινωνίας" που θωρα-
κίζεται πάντα με υπερσυντηρητικές
αντιλήψεις, όταν το κίνημα αναβαθμι-
ζεται. Ο παλιός αριστεριστικός χώ-
ρος που ηττήθηκε οντας αδωράκιστος,
οι σχεταριστικές νοοτροπίες του, δη-
μιούργησαν το πλαίσιο παραδειγματι-
σμού για τις νέες απόπειρες μορφο-
ποίησης του άλλου αριστερού λόγου.
Το πλαίσιο οριοθετήθηκε από αντι-
-αριστεριστικά αναθέματα και μία
ευαισθησία υπερβολική απέναντι σε
πρακτικές που γκετοποιούσαν και α-
ποδυνάμωναν τις οποιεσδήποτε συλλο-
γικές ευαισθησίες. Ετοι, παράλληλα
με σιέρματα ηττοπάθειας εξαιτίας
της ανακολουθίας των ίδιων των ΑΣΦ,
η πικρία που υπολάνθανε σε σχέση με
με την παλιότερη κρίση, οδήγησε
στην αναπαραγωγή του "κακού" παρελ-
θόντος, αλλά αντεστραμμένου. Στα
Γιάννενα, το πάντρεμα των παλιών με
με τις νέες διαθέσεις όχι μόνο δεν
ήταν λειτουργικό, αλλά δεν υπήρξε
καν. Μάλιστα, για δυο χρόνια μετά
τις καταλήψεις, δεν υπήρχε καν ανά-
λογη πολιτική συγκρότηση στα Γιάν-
νενα. και αυτό γιατί το φάσμα της
απογοήτευσης εκτονώθηκε προς την
κατεύθυνση διεύρυνσης του προσωπι-
κού χώρου, και όχι σε δοκιμές που
θα έβεταν ένα καινούργιο φάσμα επι-
λογών. Ο πολιτικός χώρος συρρικνώ-
θηκε στο πλαίσιο μιας στροφής προς
το προσωπικό πεδίο, εκδήλωση τόσο
ενός επιθανάτιου ρόγχου, όσο και
μιας επιλογής που ανάρτησε κάθε έν-
νοια διαλεκτοποίησης του προσωπι-
κού με το πολιτικό.

Όμως η αντίφαση μιας τέτοιας στα-
σης με τις παρακαταθήκες που είχε
αφήσει το κίνημα, και ο καθένας ξε-
χωριστά, δεν άργησε να διαφανεί,

στο βαθμό που πολυποίκιλες πιέσεις
άνθισαν στους παροπλισμένους, να
Ξανανοίξουν την πόρτα της πολιτι-
κής εξωστρεφείας. Με τη διαφορά ό-
τι οι όροι που τέθηκαν προωδούσαν
συλλογικές ερμηνείες, στο επίπεδο
μιας συγκρότησης, μάλλον μεταφυσι-
κού χαρακτήρα. Η δημιουργία των ΑΣ-
Φ στα Γιάννενα δεν ήταν η λογική
κατάληξη μιας συνέχειας, αλλά μια
ανάγκη που ήρθε να καλύψει ένα κε-
νό, που έτεινε να μην κλείσει ποτέ.

Οι απόπειρες ανασύνδεσης ήταν
τελικά νέα εγχειρήματα, με κυριο-
άξονα πίεσης νέες ευαισθησίες, που
τουλάχιστον είχαν αρχίσει να απορ-
ρίπτουν τον ρομαντισμό μιας παρω-
χημένης "εποχής". Παρόλα αυτά, όλη
η νέα προσπάθεια, αφήνοντας τελικά
την παλιά φουρνιά στην αναπόληση
της, κινήθηκε σε ήδη περιορισμένα
πλαίσια. Κάποιες διαρρεύσεις παλι-
ών συντρόφων στις νέες συγκροτή-
σεις, δεν ήταν μια κινητικότητα,
που θα μπορούσε να καλύψει το κενό
της σύνδεσης των εμπειριών του νε-
ου και του παλιού δυναμικού.

Οι ΑΣΦ όμως, τελικά, όχι μόνο
συγκροτήθηκαν και κατοχύρωσαν τον
εαυτό τους, στο πλαίσιο της αντι-
καπιταλιστικής πολιτικής πρακτικής
αλλά ήδη έχει κλείσει ο πρώτος κύ-
κλος της πολιτικής παρουσίας των ΑΣΦ.
Σε μια στιγμή που έχουμε ανάγκη
από βαθύτερους προσδιορισμούς των
πολιτικών συντεταγμένων, οι ΑΣΦ
βρίσκονται ακριβώς στην αφετηρία
μιας προσπάθειας, με σκοπό μια ανα-
βάθμιση της πολιτικοποίησης των
ΑΣΦ. Που όμως, δυστυχώς, τείνει να
οπισθοχωρεί σταδιακά. Αυτή η αναβά-
θμιση της πολιτικοποίησης των ΑΣΦ
σημαίνει ότι, σε πρώτο επίπεδο, θα
έπρεπε να κατοχυρωθεί μια ορισμένη
πολιτική φυσιογνωμία, που θα προ-
βάλλει καθαρά και ξεάστερα το ρόλο
των ΑΣΦ, σαν συγκεκριμένου αντικα-
πιταλιστικού πόλου, που αφορά την
ύπαρξη του στην ανάγκη να απεγκλω-
βίστουν φοιτητές, τόσο από την πα-
θητική απολιτικοποίηση, όσο και α-
πό μια λογική που οδηγεί σε οπισθη-
δικές, θεματικές μορφές αντίδρασης.
Αυτό θα προ-υπέθετε το οριστικό ξε-
κομμα με αντιλήψεις που βασίζουν
τις ΑΣΦ στην απομόνωση μιας παρω-
χημένης στιγμής περισσότερο, παρά
στην ενσυνείδητη υιοθέτηση μιας
σταθερής αντίληψης για τη σημασία
των συσπειρωτικών διαδικασιών. Επί-

σης οριστικό ξέκομμα από μια αντίληψη, που στηρίζει και δικαιολογεί την ύπαρξη των ΑΣΦ στις θεαματικές χουλιγκανίστικες ενέργειες. Η πολιτικοποίηση αυτή μπορεί να βρει λειψάμμενα πεδία, αφού αποτινάξουμε τη σύγκριση που εδράζεται σε μια παλινδρόμηση ανάμεσα σε αντιεξουσιαστικές πολιτικές συμπεριφορές και στην ανάγκη να αναζητηθεί η τομή ανάμεσα στις ερωτοτροπίες με τη λογική του στείρου συνδικαλισμού στην ανάγκη να συστηματοποιηθούν οι πολιτικές συλλογικές διαδικασίες. Η πολιτικοποίηση αυτή δεν περνά μέσα από τις "ανεξάρτητες προσωπικότητες", αλλά σαφώς από μια συλλογική αντίληψη των προσπαθειών των ΑΣΦ.

Τώρα που τα πάντα χαρακτηρίζονται από μια δομική ακινησία, είμαστε υποχρεωμένοι να αναζητήσουμε τον προσδιορισμό της κοινωνικής μας απάντησης σε ζητήματα, που αναδεικνύονται και ορίζονται, σε σχέση με την ενσωμάτωση της νεολαίας στο κοινωνικό σύνολο, με βάση μια εκ νέου αναψηλάφηση της σχέσης Παν/μιου-κοινωνίας. Οι ΑΣΦ στα Γιάννενα ποτέ δεν έθεσαν συγκεκριμένες κατευθύνσεις, ενώ αντιθέτα αξιολόγησαν τον εαυτό τους σαν πρόταση, που αποκλειστικό της καθήκον ήταν η στήριξη πρωτοβουλιών σε σχέση με κάποιες κεντρικές πολιτικές παρεμβάσεις. Η ιδιομορφία και η γνώση του χώρου, όπου διαπλέκουμε σχέσεις κοινωνικές και πολιτικές, είναι ζητούμενο στο οποίο αφήσαμε ένα μεγάλο κενό.

Ανοίγοντας μια προβληματική που αφορά την αιτιολόγηση, αλλά κυρίως την ανάδειξη των αιτιών για την κακή κατάσταση των ΑΣΦ, θα προσπαθήσω να επεκταθώ πιο ειδικά σε δύο ζητήματα που αποτελούν κύριες συνιστώσες της κρίσης των ΑΣΦ, σε σχέση με το πώς αντιμετωπίστηκαν οι ανάλογες αιχμές.

Α. Το πρόβλημα της απάντησης απέναντι στις συνδιοικητικές λογικές. Ίσως ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα σχετικά με την παρέμβαση των ΑΣΦ, ήταν η πολιτική πια αντιμετώπιση του θεσμού των συνδιοικητικών οργάνων. Το κεντρικό πρόβλημα που ανέκυψε ήταν και είναι το "πάμε ή δεν πάμε" στα συνδιοικητικά όργανα. Μια θεωρητική τοποθέτηση ήδη είχε οριοθετήσει τη στάση μας απέναντι στις εκσυγχρονιστικές θεσμίσεις, χωρίς όμως να μπορέσου

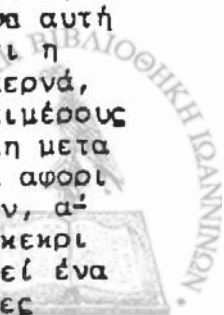
με να δημιουργήσουμε παράλληλα το δίπολο "συνδιοικητικών-αντισυνδιοικητικών". Η πολιτική μας στάση ήταν περίπου ενιαία: αριστερίστικα αναθέματα και, σε περιπτώσεις, συνδιοικητική πρακτική.

Ήταν μια καθαρά κοντόφθαλμη αμυντική τακτική που, στην ουσία, αρνιόταν ή δεν μπορούσε να δημιουργήσει τις πολιτικές εκείνες δυνατότητες που θα μετέτρεπαν την τακτική αυτή σε επιθετική στάση, μέσα, αλλά κυρίως έξω, από τα συνδιοικητικά όργανα. Μέχρι τώρα, ή θα παρατηρούσαν εγκλωβισμός μέσα σε περιορισμένων ορίων "καθαρότητες", ή η περιώδυμη "παρουσία αμφισβήτησης". Θα λειτουργούσε σαν το άλλοθι της ποιτικής αυτοαναίρεσης του ρόλου και της συμμετοχής μας σε τέτοιες διαδικασίες. Αυτή η παρουσία αμφισβήτησης ήταν και αναποτελεσματική, και είχε τον χαρακτήρα του πολιτικού φοκλόρ. Σήμερα, το πρόβλημα μπαίνει εκ νέου, στο βαθμό που το πλέγμα αντιλήψεων, που κεντρώνεται στα συνδιοικητικά, διέπει απ' άκρη σε άκρη τη στάση του φοιτητικού κινήματος.

Πρέπει, πρώτα απ' όλα, να προταθεί μια πρακτική, που, χωρίς να ευλογεί καθαρότητες, να αποφεύγει την καλλιέργεια της λογικής της συναίνεσης, και να μπορεί να απαντά επιθετικά σε όλα τα επίπεδα.

Β. Το πρόβλημα της στάσης απέναντι στο νόμο-πλαίσιο.

Η απόρριψη της λογικής του ίδιου του νόμου-πλαίσιο συνολικά, και η σύνδεση του με τις γενικότερες απόπειρες του εκσυγχρονιστικού κινήματος, ήταν η πρώτη "τακτική" απάντηση των ΑΣΦ. Δυστυχώς δεν έγινε κανένας επαναπροσδιορισμός σε αυτή τη τακτική, με την έννοια ότι η πολιτική απέναντι στο νόμο περνά, από την συνολικότητα, στα επιμέρους σημεία του. Και αυτό για να μη μετατραπεί η απόρριψη του σε ένα αφοριστικό συνοθύλευμα γενικότητων, αλλά να περάσει σε ένα πιο συγκεκριμένο επίπεδο, που θα τοποθετεί ένα-ένα τα θέματα και τους άξονες της λογικής τους.

Ο νόμος-πλαίσιο είναι μια πραγματικότητα που τείνει να ενσωματώσει στη λογική του και τις πιο προχωρημένες αντιδράσεις, περιορίζοντας καταναγκαστικά τις ευαισθησίες μας στα φοιτητικά θρανία. Έτσι, σε πρώτο επίπεδο, η γενικόλογη απορριψη του νόμου μπορεί να απέδωσε, δημιουργώντας ένα μετωπικό πόλεμο, αφού τα περιθώρια πειθάρχισσης περιορίστηκαν σε κάποιο βαθμό. Το 'οτι δεν υπάρχει τίποτα το θετικό σε ένα νόμο, που αντικατοπτρίζει τις διαθέσεις της άρχουσας τάξης για το ξεπέρασμα της κρίσης, είναι μια οφθαλμοφανής πραγματικότητα. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν είναι απαραίτητο να αναλυθεί, για παράδειγμα ένα σύνολο συμβιβασμών της αστικής πολιτικής με τη κοινωνική αντίσταση που ενσωματώνεται σε κάποια σημεία στο νόμο-πλαίσιο.

Ο εντοπισμός τέτοιων παραμέτρων είναι απαραίτητος για το ξεσκέπασμα μιας συνδιαλλαγής, που βοήθησε το νόμο να καθιερωθεί. Είναι απαραίτητο, σε σχέση με την πείρα που έχει συσσωρευθεί όσο αφορά στη λειτουργία των επιμέρους νομοπλαισιακών επιδιώξεων, να είμαστε σε θέση να ερμηνεύουμε, να αξιοποιούμε και να καταδεικνύουμε τις αντιφάσεις της σύνδεσης των αστικών αυτών οραματισμών με την πραγματικότητα.

Δε φτάνει μόνο η ιδεολογική κριτική, (άλλωστε, το επίπεδο του ΦΚ είναι χαμηλό), χρειάζεται και η δυνατότητα να μετασχηματίζεις το γενικό σε συγκεκριμένο, να το απλοποιείς, να το εξορκίζεις. Ούτε μπορείς να τοποθετείς τα ζητήματα, σε να κάνεις συνδικαλισμό στους εργατικούς χώρους. Πρέπει να πείσεις ότι δεν λειτουργείς σαν συντεχνία φαντασμάτων, αλλά σαν λόγος που δεν διαβαθμίζει και απολογεί τις ευαισθησίες στις οποίες πρέπει να απευθυνθεί.

Γιατί έχουμε ανάγκη τις ΑΣΦ.

Παρόλες τις αδυναμίες των ΑΣΦ, η διατήρησή τους σαν προσπάθεια να συνενωθεί ένα δυναμικό, που ορίζεται σε σχέση με την άρνηση στις κυρίαρχες καταστάσεις, είναι επιβεβλημένη ανάγκη. Εκείνο που πρέπει να εκτιμήσουμε είναι ότι οι ΑΣΦ ήταν το μόνο συγκροτημένο μαζικό σχήμα τέτοιου είδους, που άντεξε σαν πολιτικός λόγος και δεν ακολούθησε τη θνησιγενή πορεία άλλων σχημάτων. Αντίθετα οι ΑΣΦ μπόρεσαν να

ανανεωθούν και στο επίπεδο του δυναμικού τους, πράγμα που βρίσκεται σε αντίθεση με την σκοπιμότητα που παρατηρήθηκε αλλού.

Πέρα από την ανάγκη για αξιοποίηση του δυναμικού αυτού, ή έστω την ανάγκη να υπάρξει ένα πεδίο συλλογικής δράσης, οι ΑΣΦ είναι ο μοναδικός αντικαπιταλιστικός πόλος στα Παν/μια. Είναι ο μοναδικός πόλος που μπορεί και θέλει να αναμετρηθεί με τις κυρίαρχες πραγματικότητες. Είναι ο μοναδικός χώρος που πολέμησε την ομογενοποίηση και προσπάθησε να διασπάσει το πλέγμα των συνδιοικητικών εκείνων λογικών που έβαζαν ταφόπλακα στα απομεινάρια του φοιτητ. κινήματος.

Γι αυτό είναι αναγκαίες οι ΑΣΦ, και για έναν άλλο λόγο: κατοχυρώθηκαν στη συνείδηση του κόσμου σαν μορφώματα που ξεπερνούν τα παραδοσιακά μοντέλα πολιτικής έκφρασης, σε σχήματα συνεύρεσης και έκφρασης πολλών απόψεων. Γι αυτό ακριβώς, πρέπει και να ζήσουν οι ΑΣΦ. Σε αυτή τη κατεύθυνση πρέπει να στρέψουμε τη προσοχή μας, ξεκινώντας μια προσπάθεια που θα καλύψει, τόσο τα κενά και τις αδυναμίες μας, όσο και την επιδίωξη να μαζικοποιηθούμε με τα σχήματα αυτά.

Εκείνο που πρέπει να διασφαλιστεί είναι μια κοινή διάθεση σε σχέση με τις κατευθύνσεις που θα θέσουν οι ΑΣΦ, με στόχο να ανατραπεί το προηγούμενο εκείνο, που έθετε τις Αριστ. Ευσειρ. στο κέντρο μιας βολονταριστικής δίνης.

Ένα άλλο πράγμα που θα πρέπει να γίνει κατανοητό είναι ότι οι ΑΣΦ δεν λειτουργούν μόνο για να ορίζουμε μέσα από αυτό την προσωπική μας αναφορά, αλλά και μόνο. Παρόλο που οι συγκυρίες προετοιμάζουν σε στάση πρωτοβουλιακών ενεργειών, πρέπει να περιοριστεί ο αποσπασματικός και ασυνεχής χαρακτήρας των ΑΣΦ. Γιατί αυτό που πρέπει να διαμορφώσουμε σαν επιτακτική ανάγκη, είναι το πεδίο εκείνο πάνω στο οποίο θα στηριχθούν, τόσο οι νέες διαθέσεις που θα παρουσιασθούν, όσο και πιθανόν άλλες ανεξάρτητες σχηματοποιήσεις που θα αναφούν, είτε σαν συνέχεια, είτε και σαν άρνηση των ίδιων των ΑΣΦ.

Μιχαήλ Λυμπεράτος

Είναι κοινή διαπίστωση, ειδικά τα τελευταία χρόνια ότι τα ΑΕΙ δεν μπορούν να λειτουργήσουν εύρυθμα.

Ο κίνδυνος της ανεργίας, ως προοπτική για τους πτυχιούχους μπορεί σε κατάλληλη πολιτική συγκυρία να τοποθετήσει ζητήματα κριτικής της Ανώτατης Εκπαίδευσης. Εννοούμε την ανάδειξη της αντίθεσης ενάντια στην εντατικοποίηση και την σχολειοποίηση της φοιτητικής ζωής με πενήχρο αντάλλαγμα ένα άχρηστο ή υποβαθμισμένο πτυχίο. Το '79 το μέτωπο ενάντια στην εντατικοποίηση των σπουδών παρήγαγε σοβαρή πολιτική αντιπαράθεση και συγκρότηση των φοιτητών. Τώρα εκείνο που κυριαρχεί στο Παν/μιο της Αλλαγής είναι επιβολή της εντατικοποίησης και επιστροφή των φοιτητών σε αίθουσες διδασκαλίας.

Αυτό διακρίνεται πολύ καθαρά στα φυσικά τμήματα των Φ.Μ.Σ με μεγαλύτερη ένταση στα περιφερειακά Παν/μια, όπως εδώ στα Γιάννενα.

Οι υποχρεωτικές παρουσίες στα εργαστήρια, το ασφυκτικό πρόγραμμα σπουδών, οι έξαλλοι ρυθμοί παρακολούθησης, είναι ορισμένα από τα στοιχεία εκείνα που συνθέτουν το παράπλω πλαίσιο.

Ας μη μιλήσουμε για το εξεταστικό σύστημα, διότι τότε κινδυνεύουμε να καταφύγουμε σε εκφράσεις που εμπίπτουν στον περίφημο νόμο "περί τύπου".

Τα μαζικά κοψίματα στις εξετάσεις, ο αποκεφαλισμός των φοιτητών από το λείπι των κάθε λογής "επιστημόνων" ξεπέρασαν πιά κάθε όριο λογικής.

Πρόσφατο παράδειγμα η τελευταία εξεταστική περίοδος. Στο Α' έτος φυσικού και συγκεκριμένα στο μάθημα "Άλγεβρα και Αναλυτική Γεωμετρία" συγκεκριμένος καθηγητής "εποκεφαλίζει" το 80% των φοιτητών που είχαν την "τύχη" να εξετάζονται στο μάθημα του. Παρόμοια ποσοστά με το προηγούμενο υπάρχουν και σε διάφορα άλλα μαθήματα.

Το επίπεδο των μαθημάτων πρέπει να συντείνει και αυτό στην αναβάθμιση του επιπέδου των σπουδών Α.Μ.Τι νομίζατε. Κάποιοι μας "αναβαθμίζουν" πριν από μας για να, κατά το γνωστό διαφημιστικό σύνθημα. Όλο αυτό το πλαίσιο έχει δημιουργήσει μία κατάσταση πνιγερή. Ασφυκτικά γεμάτες αίθουσες παραδόσεων,

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

κηρύγματα "επιστημονισμού" των καθηγητών προς τους φοιτητές, προσπαθεί να αποκοπεί η πραγματικότητα η κοινωνική, από τις συνειδήσεις των φοιτητών.

Ο αγώνας δρόμου για πτυχίο με καλό βαθμό, για πρόσβαση στις Μεγάλες Σχολές, για συνέχιση των σπουδών στο εξωτερικό, τροφοδοτούμενος με πολύπλοκο τρόπο από τα προβλήματα που αναδεικνύει η οικονομική κρίση, χαρίζει το τίμημα της προσπάθειας, όχι σε όλους τους προπτυχιακούς φοιτητές, αλλά στον "ταλαντούχο" πτυχιούχο: μιά θέση στις ανώτερες μερίδες της νέας μικροαστικής τάξης. Σ' αυτή την κατεύθυνση έντασης της επιλογής συντελεί η θέσπιση των Μεταπτυχιακών Σχολών. Τα μεταπτυχιακά εκτός από την λειτουργία τους, στα πλαίσια του εκπαιδευτικού μηχανισμού, δηλαδή την προγραμματισμένη κάλυψη τυχόν θέσεων εργασίας, φορείς των οποίων δεν παράγονται από την γενική εκπαίδευση, συμβάλλουν στην δημιουργία διαχωριστικών γραμμών ανάμεσα στους φοιτητές, επιτείνοντας μ' αυτό τον τρόπο τις δυσκολίες συγκρότησης του Φ.Κ.

Είναι φανερό η τάση να αποτελέσουν τα μεταπτυχιακά ολιγομελή τμήματα, επομένως κλειστά και δυσπρόσιτα κυκλώματα που θα απαιτούν ειδικά και υψηλά προσόντα από τους πτυχιούχους για πρόσβαση σ' αυτά.

Στο σημερινό Παν/μιο, ενώ το κύριο χαρακτηριστικό της κρίσης του είναι η οριακή πλέον κρίση του κατανεμητικού του ρόλου, συνυπάρχει και ιδεολογική υποβάθμιση της εκπαιδευτικής διδασκαλίας.

Σαν αποτέλεσμα υπάρχει αντικειμενική αδυναμία επιτέλεσης βασικών εκπαιδευτικών λειτουργιών. Αυτή η κατάσταση αναδεικνύει ορισμένα στοιχεία ιδεολογικής κρίσης των ΑΕΙ και ειδικά του φυσικού και συντελεί αντικειμενικά και καταρχήν στην δημιουργία ενός κλίματος δυσσάρεσκειας των φοιτητών.

Γιάννης Τσιφτοσίς

κείμενα

ποίηση, πεζογραφία, σημειώσεις για τη λογοτεχνία

ποιήματα του Βαγγέλη Αγγέλη

...στον Ορέστη

Οι ομορφιές, οι χαρές, οι ελπί-
δες, το μεροκάματο, το κίμα
ολα φορώντας παρωπίδες
λένε πως η ζωή είναι ψέμμα.
Τρέχοντας μεσ' τις εξοχές
η κάθε μέρα μια εκδρομή
συνάζουν τρόφιμα, χαρές
και ψευτοδίνουν συμβουλή
πως άδικα να μη χαθούν
ο κόσμος τούτος και τ' αστεία
μια σταθερότη να κρατούν
η φλύγα με τη συνουσία
ώστε να γίνονται,
ν' αυξάνουν τα όντα, οι χαρές
τα ψέμματα
κι αγκαλιασμένα να πηγαίνουν
σ' άλλες σφίρες για γεύματα.

Τα μουδιάσματα
του χαμένου, του φευγάτου
στον αγύριστο δρόμο
που ξεπισω αφήνει ίχνη απο, χα
ρακιές αιματος και πύον ζεμα
τιστό
-ένοιωσα-
σε μια χώρα με τοιχογραφίες
τ' Αγιαννη
λες νάταν στην Πάτμο;
Δεν έχω πάει
παρά μόνο τα είδα.
τα μουδιάσματα ένοιωθα και
τον έπαιξα.

"Ι4 ΕΙΜΑΙ"

Είμαι των ευαίσθητων η πηγή,
η χλωρασία της αθανασίας τους
Είμαι των διαβόλων κληγή
που τους κομματιασμένους περ-
νούν αδιάκριτα στη συνουσία
τους
Είμαι φκιαγμένος με το υφάδι
βαρκάρη της Αχερουσίας
Είμαι ο επιμένων στις ανάγκες
της παραδοξολογίας
Είμαι το ύψος, το ύψος, το πλά-
τος και το βάθος της άορατης
εξουσίας της καλοσύνης
της πεμπτουσίας
Είμαι το στίγμα της ευθύνης
Είμαι ο πόνος που ποναει τους
δυνατούς
Είμαι μαγνήτης που συμμαζεύει
αχούς
Είμαι η σπίθα
Είμαι το προζύμι
Είμαι ο μοναχός στον αη των τη
ζύμη
Είμαι ένας χώρος
που θελει να χωρξει
Είμ' αεροπόρος
που χορευει στη μπόρα κρατώντας
το πηδάλιο
Είμαι ο αέρας
και ο φωσφόρος στον ενυάλιο.

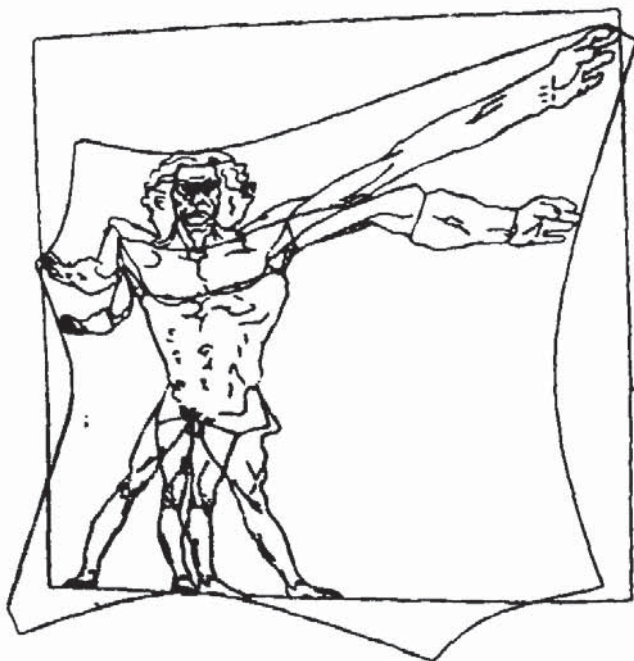
κείμενα

ποίηση, πεζογραφία, σημειώσεις για τη λογοτεχνία

φύσα με αέρα, φύσα με
καθώς διαβαίνουν οι ώρες
εδώ που μένω αδειανός
τρεχω υτις κατηφόρες
να μου χαιδεύεις το κορμί
να γλυκαθεί η ψυχή μου
ποτε για να μη χρειαστεί
να τρεμω στη φυγή μου
Έτσι όπως συνήθισα
στον ήλιο και σε σένα
ετσι να φύγω ήσυχα
σια μακρινά
στα ξένα

Πνεύματα που οργιαστικά ξεφυτ-
ρώνουν μέσα στους ευανθείς
κήπους της χαράς
επιθυμούν την αποσύνθεση μου
Βλήτα κι αγκάθια
θέλουν να πλημμυρίσουν το χω-
ράφι με το στάρι μου

Κουνάει τη βάρκα μια πνοή
που γεμίζει τα μέρη εκείνα
που θέλει να χαρεί
και κείνα που δεν ξέρει
Απλώνει δίπλα της νερό
ιδρώτας του βαρκάρη
κι ο χρόνος χάνεται-θαρρώ-
αυτός που θα μας πάρει
Κι ανοίγουν πάνω της φτερά
η βάρκα μας πετάει
πάει ψηλά, πολύ ψηλά
και το νερό ξεχνάει
Τη δέχονται οι δέομενοι εκεί-
νου του πλανήτη
και γίνεται ο πλανήτης μας
το ξεχασμένο σπίτι

Τι ομορφιά, τι τέχνη
ολοι αλχημιστές
γίνηκαν
και παίζουν τους θαυματοποιούς
στην καφετέρια.
Τα μάτια τους εκπέμπουν τη
λαγνεία της πόρνης τους ψυχής
χωρίς ιδιαίτερες περικοπές
περιεχόμενου
και σαλπάρουνε στις τουαλέτες
ένας-ένας
δυό-δυό κ.λ.π.

Φορούσες τα παξιμάδια στα
μπράτσα
και με συμβούλευες
να υπερασπιστώ τα δίκια του
λαού τραγουδιστικά.
Επαιζα με τις ρόδες
πούχα βρεί στα σκουπίδια
Ακόμη έπαιζα.

όσα φέρνει ο άνεμος

Μπορεί οι αναγνώστες μας στα Γιάννενα και αρκετοί ίσως από "μας" να ξέχασαν την ύπαρξη του καταχθόνιου "Τυφλοπόντικα", φάνηκε όμως πως στις καρδιές ή στα κινύπια κάποιων φίλων είχε κερδίσει μια θέση. Έτσι ο ξεχασμένος Τυφλοέπικρίων ανέι με περίοδικά, εφημερίδες και κάθε προσπάθεια άρθρωσης κάποιου λόγου, σε καυτά προβλήματα της κοινωνίας.

Στο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από το τελευταίο μας τεύχος (Δεκέμβρης-Γενάρης-Φλεβάρης) μέχρι αυτό το στεργόφυλλο μας, λάβαμε τα

● 4 τεύχη του "Δελτίου" μια έκδοση του κέντρου οικολογικής, περιβαλλοντικής και εναλλακτικής πληροφόρησης. Μια προσπάθεια που, θίγοντας οικολογικά και κοινωνικά ζητήματα, αποβλέπει στην αμοιβαία ενημέρωση ατόμων και ομάδων, στην δραστηριοποίηση τους πάνω σε θέματα ποιότητας ζωής και στην συνεργασία για την βελτίωση των περιφερικών συνθηκών ζωής.

● το έντυπο φύλλο "Διεθνιστής", μια περιοδική έκδοση κοινωνικής παρέμβασης και πληροφόρησης που συντάσσεται και τυπώνεται στον Πύργο Ηλείας.

● κάθε εκλογές την γιαννιώτικη εφημερίδα "Νεός αγωνιστής" με ειδήσεις, θέματα και ρεπορτάζ τοπικού αλλά και ευρύτερου κοινωνικο-πολιτικού ενδιαφέροντος.

● την μηνιαία Αγωνιστική εφημερίδα της Κοζάνης "Αγώνας" για την σοσιαλιστική αλλαγή.

● την μηνιαία εφημερίδα προοδευτικών αρχών "Οι Ολπες", που συντάσσεται και εκδίδεται στην Μπουκα Αμφιλοχίας. Ένα εγκώμιο, κατά την γνώμη μας, για τον ατυχο υπουργό και βουλευτή Αιτωλοακαρνανίας, Γ. Παπαδημητρίου, που αν και ανιδιοτελής αγωνιστής του ΠΑΣΟΚ, εκδιώχθηκε. Ίσως όμως η μασκοτ της εφημερίδας, ο κυρ-Μεντιός ο γαιδαράκος, να γνωρίζει περισσότερα.

● το βιβλίο του Ν. Ζωη "Ο Ευαγγελος ητο πωλητης μειδιαματων" (έκδοση Πολυτροπο), αφιερωμένο "τιμής ενεκεν" στον τυφλοπόντικα.

● την ποιητική συλλογή του Αντ. Καλφα "πρωταθλητές μικρών αποστασεων", εκδ. Πορεία, Αθήνα, 1985.

● 3 τεύχη του μηνιαίου χριστιανικού περιοδικού "Λογοί Ζωής". Αγνώστος παραμένει ακόμη ο πληροφοριοδοτής των θρησκευτικών μας πεποιθήσεων.

● κάθε μήνα το περιοδικό "Μαρξιστική Συμπειρωση" γνωστό και μη εξαιρετέο μνημονευμένο ήδη σε προηγούμενα τεύχη, καθώς επίσης και το περιοδικό "Θεσείες".

● Τώρα το πως ο τυφλοπόντικας καταταχθηκε στον συλλογο Πολυτεκνων, κανεις δεν ξερει. Εμεις βεβαια προσπαθησαμε να πολλαπλασιασουμε τα τευχη του, αλλα εκεινος ερνιωταν πεισματικα. Ως φαινεται η θεια Προνοια, φροντισε και γι αυτο. Ο ηρωας, γιαιτι για ηρωα προκεκειται, "Πολυτεκνος" τυφλοπόντικας, ζητα κι αποσας την συμπαρασταση σας στα δικαγια αιτηματα των Ελληνων Πολυτεκνων συμβαλλοντας ετσι στη λυση του δημογραφικου μας προβληματος. Μ.Π.

Μια και το τεύχος αυτό είναι το στερνό, το ύστατο δείγμα της προσπάθειας μας και όσο κι αν είναι θλιβερός ένας απολογισμός αυτών που δώσαμε στα τρία αυτά χρόνια, αναγκη ειναι για συναισθηματικούς λόγους, να θυμηθούμε και κάποιες κινήσεις, εκδηλώσεις, προσπάθειες προσέγγισης που κατά καιρούς οργάνωσε ο τυφλοπόντικας.

Κι ας ξεκινήσουμε από τον Ιούνιο του '84, λίγο μετά την έκδοση του τεύχους 2-3, όπου συνδιοργάνωσε την ομιλία του γάλλου συνδικαλιστή της TALBOT, MICHEL BOUGEULIS στο Γιαννίμιο. Θέμα της ομιλίας ήταν οι εργατικές κινητοποιήσεις των γάλλων εργατών στην αυτοκινητοβιομηχανία.

Τον Σεπτέμβρη του ίδιου χρόνου προβλήθηκε στο Καμπέρειο από τον Τυφλοπόντικα, η ταινία Μκαλαμός του Σταύρου Τυρνέ.

Στα μέσα του Οκτώβρη σύγχρονα με την έκδοση του 4 τεύχους, πραγματοποιείται η έκδοση του "Φυλλάδιου Ιωίησης" μιας ποιητικής συλλογής των Σπ. Βλέτση, Γ. Γκούμα και Ν. Μάνθου.

Ένα χρόνο μετά το πρώτο τεύχος, ο τυφλοπόντικας γιορτάζει τα γενέθλια του οργανώνοντας έναν χορό στην εστία. Το σλόγκαν του χορού "Χάτι το Εξαιρετικόν" απέδειχθη τελικά περισσότερο ματαίωση παρά πραγματικότητα.

όσα φέρνει ο άνεμος

Ιαρόλη την εν μέρει αποτυχία μας σε μια τέτοιου είδους προσεγγίση ο τυφλοπονητικός συνεχίζει απόητος.

Τον Μάη του '85 οργανώνει ένα διήμερο συζήτησης και διαλόγου με κυρίως θέμα: "Ηολιτικές εξελίξεις-ευρωεκλογές". Την πρώτη μέρα του διήμερου προβλήθηκε η ταινία " Στο πέραςμα του Χρόνου" του Β. Βέντερς. Την δεύτερη μέρα πραγματοποιήθηκε η συζήτηση με συμμετοχή εκπροσώπων κάποιων τάσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, με εκπροσώπους πολιτικών φορέων και με αρκετό κόσμο κυρίως από τον χώρο του Ιαν/μιου. Η επιτυχία αυτής της εκδήλωσης εμείς τουλάχισ-

τον έτσι την είδαμε, έκανε φανερή την ανάγκη τέτοιων, ανάλογων επιχειρημάτων ειδικά σε μια επαρχιακή πόλη, όπου μετά βίας φθάνουν οι απύθητοι των πολιτικοκοινωνικών ζυμώσεων της πρωτεύουσας.

Τον Νοέμβρη του ίδιου χρόνου ο τυφλοπονητικός επιχειρεί ένα "άλλο" πάρτι στην παλιά SHELTER μια απόπειρα συνενύρεσης με παλιούς και νέους φίλους του.

Κι ως μην ξεχάσουμε μέσα σ' όλα αυτά και την μπροσουρά που κυκλοφόρησε τον Δεκέμβρη του '84, με αφορμή τα γεγονότα στο Κάραβελ κατά την επίσκεψη του ακροδεξιού γάλλου Λεπέν.

Τό κάστρο ξυπνούσε απ' τό μεσημεριάτικο λήθαργο. Οι πύλες ανοίγουν και οι φρουροί στητοί στίς επάλξεις βουτούσαν τ' μάτια στη θάλασσα ενώ τό κορμί πάλλονταν από τήν ηδονική ψύχρα του ανέμου.

Μιά μεταξένια γραμμή έκοβε τή νησίδα στά δυό. Ο δράχος κυλούσε μόνος νά βρει τήν Καλυψώ μονάχη στό δικό της κάστρο. Μόνη απομένοντας πίσω η αμμουδα αγκάλιαζε τή μάνα γή σφιχτά κι αποκοιμιόταν στήν αγκαλιά της.

Κι ο δράχος αρμένιζε. Κι η Ωκυπέτη μέ τ' αστήθια μπροστά καρτερούσε τό πέρασμά μας. Μέ τή μορφή αλλοιωμένη άφηνε πίσω μιά κραυγή καθώς ρουφούσε ο άνεμος τή σάρκα της.

Ήταν η ώρα πού τό κορμί ξεψυχούσε στήν άπλα τής θάλασσας και τ' όνειρα εκδικόταν τή μέρα. Στά χορταριασμένα κατώφλια στίς αμμουδες παντού παλλόμενα σώματα αγωνιούσαν ως τήν έκσταση και ως τό όνειρο πού θά τή φέρει. Μελωδίες από ανασες και χτύπους γέμιζαν τ' άδειες εκκλησιές. Τά καντήλια, μάρτυρες μιάς θείας στιγμής τρεμοσβήνουν στή στράτα του ανέμου.

Κι όλα σιγούσαν ως τήν αυγή, σά νά παρέδωσαν τήν ψυχή τους στή λήθη ή στό θάνατο.

Ο ήλιος ξυπνά, παίζει στό ακροθαλάσσι σάν παιδί πού τό ξέχασε η μάνα. Ρίχνει σαίτες στά βλέδαρα των εραστών, ξυπνά τις σαύρες και τ' απετούμενα, τρέχει νά βρει τήν Καλυψώ μονάχη στό λίκνο της.

Νύμφες συντροφεύουν τις ώρες της, ξυπνούν στίς κραυγές της. Μονάχη παραδέρνει στό όνειρο μέ τ' αστήθια ματωμένα, νεκρά. Πότε πότε ξυπνά, ανιχνεύει τις σάρκες και θυθίζεται πάλι στή λήθη.

Ταραχή αγκαλιάζει τό δράχο. Τό κάστρο ξεβράζει απόμαχους κι ένα καίκι τούς φέρνει ντά της.

Μάταια όλα. Νίκησαν οι θνητοί, οι αχόρταγοι, οι ρουφηχτές της μιάς στιγμής της μόνης.

Κι εκείνη έχαθη, μ' όλο τό νέκταρ στά χείλη. Κι ο ήλιος τραβήχτηκε, η θάλασσα έκλαψε, τ' αστέρια τή ραίνουν λουλούδια. Ο θάνατος χόρευε, ο θάνατος έπινε, ο θάνατος ρούφηξε τό στερνό του πόθου της τραγούδι. Κι η μέρα σκοτεινίασε και τ' όνειρα έσπασαν.

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ - ΚΡΙΤΙΚΗ
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΑΝΗΣ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 18

ΘΕΣΕΙΣ

Μαρία Παλιαχάνη

Σε κάθε τεύχος στη σε-
λίδα αυτή, υπάρχει ένα χαρακτηριστικό που φτιάχτηκε
απο δύο τυφλοπόντικες. Κυκλοφορούν δύο θέματα
χαρακτητικού, σε διάφορα χρώματα. Η χάραξη έγινε σε
λινόλεουμ κ ανατυπώθηκε με το χέρι το καθένα, σε
ισοάρισμα με το τираς, αντίτυπα.

